

Giới thiệu Thể Thân Thì Có Làm Sao

Nếu bạn thích đọc truyện, nhất là thể loại truyện ngôn tình hẳn bạn sẽ thích thú với câu chuyện đầy những điều bất ngờ này, có vui cũng có buồn lại có cả những thăng trầm. Câu chuyện tình yêu có chút bá đạo lại có chút hài hước, câu chuyện với những tình tiết dễ thu hút, truyện Thể Thân Thì Có Làm Sao rồi sẽ kết thúc ra sao ???

"Hắn không xứng với em!" Trần tỷ bĩu môi hừ lạnh, trong mắt tràn đầy sự khó chịu. Một lời nói này nói ra, Uông Mạn Quân không khỏi sùng sốt, theo ánh mắt khinh thường rõ ràng của Trần tỷ nhìn lại, trên trang bìa tạp chí, đập ngay vào mắt là hình ảnh người đàn ông đang nhẹ ôm lấy nữ minh tinh cùng với vụ tai tiếng tình ái được đăng bên dưới.

Hiểu rõ điều Trần tỷ ám chỉ, thế nhưng nàng cũng không nói thêm cái gì, khuôn mặt tú lệ vẫn như cũ lộ ra nụ cười thanh nhã yếu ớt, tựa như vai nam chính trong chuyện xấu không phải người đàn ông có quan hệ thân mật với nàng ba năm qua.

Thấy nàng không nói lời nào, Trần tỷ lại càng căm tức, cảm thấy thực không đáng thay cho nàng, nói một cách trách móc: "Em, em đó, đúng là quá mềm yếu, không tranh giành, không âm ỹ cũng không náo loạn, vĩnh viễn không làm gì hơn ngoài lãnh đạm chịu đựng, khó trách tên đàn ông kia có em rồi vẫn còn tùy thời ở bên ngoài treu hoa ghẹo nguyệt, lại còn hoàn toàn không biết che dấu, căn bản là không quý trọng em..."

"Chị đang nói đông, em lại nói tây, chị, chị... chị thật là tức chết vì em mà!" Trần tỷ mặt đỏ lên, hỏn hển quát. Có làm hay không? Giữa hai người bọn họ thực sự khác biệt nhiều như vậy sao? Vì cái gì mà điểm mà nàng cùng với Uông Mạn Quân chú ý đến lại sai khác nhau nhiều như vậy? Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là "Ban ngày không hiểu được đêm đen" sao?

Đến cuối cùng của truyện, mọi thứ sẽ ngã ngũ thế nào, còn điều gì ở phía trước nữa. Nàng và chị sẽ ra sao, có chăng vẫn phải thể thân nhau, có chăng mọi việc là định mệnh hay là do con người muốn sắp xếp như vậy??? Bạn cũng có thể theo dõi những truyện khác cùng thể loại như: Công Tử Sờ Sợ, Mỹ Nhân Ôm Yếu,...

Bạn đang đọc truyện *Thể Thân Thì Có Làm Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

"Cám ơn đã ghé thăm!"

Theo thanh âm tiễn khách trong sáng nhẹ nhàng, chàng trai trẻ đang rơi vào tình yêu cuồng nhiệt nở nụ cười ngây ngốc, lòng tràn đầy vui mừng cảm báo hồng nhung tượng trưng cho tình yêu đầy cửa rồi đi.

Trong tiệm hoa, bà chủ tuổi chừng trên dưới bốn mươi, có dáng người mượt mà cùng khuôn mặt tươi cười ấm áp, Trần tỷ, giờ phút này khoa trương than dài một hơi, đồng thời đặt mông ngã ngồi ở trên ghế, còn không quên nhiệt tình kêu to lên với cô gái tóc dài ở đối diện.

"Được rồi, được rồi! Mạn Quân, đừng chỉ lo sắp xếp lại mớ hoa cỏ đó nữa, không có ai tranh việc với em đâu. Bây giờ là giờ trà chiều, mau tới đây ăn điểm tâm đi!" Dứt lời, đã từ dưới quầy lấy ra hộp giấy chứa bánh ngọt, thậm chí còn nhanh tay rót hai chén trà ướp hoa, chuẩn bị hưởng thụ thời gian trà chiều.

Nghe vậy, khuôn mặt tú lệ mà ôn nhu của Uông Mạn Quân lộ ra nụ cười yếu ớt, rửa sạch hai tay, nàng mang cái ghế dựa đi vào trước quầy ngồi xuống, tiếp nhận chén trà Trần tỷ đưa tới, khẽ nhấp một ngụm, nước trà mang theo mùi hoa nhàn nhạt thấm vào miệng, lướt qua thực quản, cuối cùng xuôi ả dạ dày, nàng không khỏi thỏa mãn, nhẹ nhàng khép đôi mắt đẹp.

"Chặc!" Bỗng dưng, Trần tỷ phát ra âm thanh kỳ quái, biểu tình như là đang nín nhịn chuyện gì, có vẻ rất là kỳ lạ.

"Làm sao vậy?" Nghi hoặc nhìn về phía bà chủ, người vừa giống như mẹ vừa giống như chị, vẫn luôn chiếu cố tới nàng, Uông Mạn Quân khó hiểu cười hỏi.

"Mạn Quân, vì sao chỉ là uống một ngụm trà, em cũng có thể tan mát ra phong thái mềm mại đáng yêu như thế chứ, nhìn xem chị là phụ nữ cũng nhịn không được kích động muốn nhào về phía em!" Đầu lắc lư một cách khoa trương. Trần tỷ trêu chọc nhắc nhở, "Biểu tình vừa rồi của em tốt nhất đừng cho mấy tên đàn ông có ý đồ bất lương bên ngoài nhìn thấy, bằng không chị sợ về sau trong tiệm chúng ta phải chuẩn bị đủ cầu bông để đuổi đi đám sắc lang hung ác đang chảy nước miếng mất."

Ai nha! Trần tỷ thật không phải muốn làm lão Vương bán dưa (một điển tích, kiểu như bán dưa mà khen dưa ngọt ý), mèo khen mèo dài đuôi, mà là Mạn Quân, nhân viên làm việc trong tiệm đã bốn năm này, không chỉ xinh đẹp, toàn thân tự nhiên còn tỏa ra khí chất dịu dàng cùng phong thái mềm mại đáng yêu, đừng nói là đàn ông, ngay cả phụ nữ gặp được đều không khỏi đập tình thích a!

"Trần tỷ, chị đang nói gì đấy!" Tuy rằng biết rõ Trần tỷ là cố ý khôi hài, Uông Mạn Quân vẫn là nhin không được đồ ửng mặt.

Biết da mặt của nàng mỏng, đùa một chút sẽ xấu hổ, Trần tỷ cười đến thực thoải mái, nhưng lại có lòng tốt không tiếp tục trêu đùa, thảng một miếng trà, một miếng bánh ngọt hương thụ điểm tâm cùng trà chiều, trong lòng thực vui vẻ. Mãi cho đến khi ánh mắt vô tình quét đến trang bìa cuốn tạp chí ở góc quầy, nguyên bản khoe miệng vốn đang cong lên lúc này liền hạ xuống, tâm tình tốt đẹp nháy mắt hóa thành hư ảo.

"Hắn không xứng với em!" Trần tỷ bữu môi hừ lạnh, trong mắt tràn đầy sự khó chịu.

Một lời nói này nói ra, Uông Mạn Quân không khỏi sùng sốt, theo ánh mắt khinh thường rõ ràng của Trần tỷ nhìn lại, trên trang bìa tạp chí, đập ngay vào mắt là hình ảnh người đàn ông đang nhẹ ôm lấy nữ minh tinh cùng với vụ tai tiếng tình ái được đăng bên dưới.

Hiểu rõ điều Trần tỷ ám chỉ, thế nhưng nàng cũng không nói thêm cái gì, khuôn mặt tú lệ vẫn như cũ lộ ra nụ cười thanh nhã yếu ớt, tựa như vai nam chính trong chuyện xấu không phải người đàn ông có quan hệ thân mật với nàng ba năm qua.

Thấy nàng không nói lời nào, Trần tỷ lại càng căm tức, cảm thấy thực không đáng thay cho nàng, nói một cách trách móc: "Em, em đó, đúng là quá mềm yếu, không tranh giành, không âm ỹ cũng không náo loạn, vĩnh viễn không làm gì hơn ngoài lãnh đạm chịu đựng, khó trách tên đàn ông kia có em rồi vẫn còn tùy thời ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, lại còn hoàn toàn không biết che dấu, căn bản là không quý trọng em."

Càng nói càng tức giận, Trần tỷ mở to miệng thở hổn hển, rốt cục nhin không được xem thường chất vấn: "Chị không hiểu em làm sao có thể chịu bị đối xử thế này mà còn không chia tay?" Hừ! Nếu chồng của nàng dám ở sau lưng nàng bay bướm, nàng trước hết nhất định sẽ đem chồng ra giày xéo một trận, đánh đến mẹ hắn không nhận ra con mình nữa, rồi moi sạch chỉ chừa lại cho hắn một cái quần lót (~_~ quá ác liệt), sau đó đá ra khỏi cửa, vĩnh viễn không thu nhận lại.

Không đáp lời Trần tỷ chất vấn, Uông Mạn Quân nhìn bà chủ, trước sau như một giữ nụ cười nhẹ nhàng mà khuyên nhủ "Trần tỷ, chị nói chậm thôi, cần thận huyết áp."

Huyết áp của Trần tỷ trước giờ đều hơi cao, nhưng cũng không bởi vì loại sự tình này khiến cho huyết áp của nàng tăng lên, ảnh hưởng tới sức khỏe.

"Chị đang nói đông, em lại nói tây, chị, chị chị thật là tức chết vì em mà!" Trần tỷ mặt đỏ lên, hổn hển quát.

Có làm hay không? Giữa hai người bọn họ thực sự khác biệt nhiều như vậy sao? Vì cái gì mà điểm mà nàng cùng với Uông Mạn Quân chú ý đến lại sai khác nhau nhiều như vậy? Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là "Ban ngày không hiểu được đêm đen" sao? (theo như anh google cho biết, đây là một bài hát, ý nghĩa đại khái là hai người ở 2 thái cực khác nhau, không bao giờ hiểu được nhau giống như ngày và đêm vậy ^^)

Hiểu được Trần tỷ là rất quan tâm đến mình, Uông Mạn Quân trong tiếng cười có chút áy náy, lúc này mới nhẹ giọng lãnh đạm nói: "Mấy chuyện tình cảm này, là của em thì chính là của em, nếu không phải, tiếp tục tranh cãi, âm ỹ, náo loạn cũng có được tác dụng gì? Duyên phận tới, thì hảo hảo quý trọng; duyên phận mất đi, thì bình thân chia tay, mọi người hảo tự hảo tán (quen nhau tốt đẹp, chia tay cũng tốt đẹp), chẳng phải rất tốt sao? Về phần em cùng với hắn. Tùy duyên đi!"

Tùy duyên? Chẳng lẽ việc tên đàn ông kia có bao nhiêu phụ nữ lai vãng bên cạnh cũng muốn tùy duyên sao? Trần tỷ nghe được khoe miệng run rẩy một hồi, đối với loại ý nghĩ này của nàng không biết là nên khen ngợi hay là nên trách mắng, cuối cùng chỉ có thể đòi giọng khinh khinh, vẻ mặt tức giận. "Em thật là cỏi mờ nha!"

"Cái này là ưu điểm của em mà." Khẽ cười nháy mắt mấy cái, Uông Mạn Quân hào phóng tiếp nhận khen ngợi.

"Hừ!" Trần tỷ vừa bực mình vừa buồn cười gất một tiếng, nếu Mạn Quân bình tĩnh như vậy rồi, nàng ở bên cạnh dậm chân kêu gào cũng vô dụng, chỉ là. Khóe mắt lại lướt nhanh về hướng cuốn tạp chí, nàng như là nhớ ra cái gì, trong mắt tràn đầy hoài nghi. "Tạp chí này là lấy ở đâu ra?"

Nàng dường là độc giả trung thành của tờ báo lá cải này, nhưng nhìn thấy mặt nhân vật chính xuất hiện trên trang bìa, dù cho bất mãn thế nào cũng sẽ không mua về "kích động" đến nhân viên của mình, nếu vậy trong tiệm làm sao có thể có một cuốn?

"Em mua." Khẽ nhấp một ngụm trà ấm áp, Uông Mạn Quân thanh nhã mỉm cười.

"Phụt ... khụ khụ khụ khụ khụ." Trà trong miệng lập tức phun ra, Trần tỷ ho khan liên tục, khuôn mặt đỏ bừng, luống cuống tay chân lấy giấy chặt vật lau sạch mặt bàn, lúc này mới có khí lực lườm người khác, vẻ mặt không dám tin kêu to, "Em mua? !"

"Đúng !" Mím cười vuốt cằm, vẻ mặt Mạn Quân vô cùng tự nhiên "Khi không có khách thì tiện tay lật xem qua, dùng để giết thời gian rất được."

Phụ nữ bình thường nhìn thấy chuyện xấu của bạn trai mình trên tạp chí lá cải thì chắc chắn là bị tức chết luôn rồi, còn nàng thì sao? Nàng thế nhưng tâm bình khí hòa mua về lật xem!

Khóe miệng lại run rẩy lần nữa, Trần tỷ quả thực không dám tin hỏi lại: "Vậy mà em còn mua về xem sao?"

Hiểu được ý tứ trong lời nói của Trần tỷ, thế nhưng Uông Mạn Quân chỉ là cười nhạt không nói, làm cho Trần tỷ, người ngày thường luôn tự nhận là hiểu rõ nàng, cũng không khỏi mãnh liệt lắc đầu, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một hơi ——

"Mạn Quân, chị thật sự không hiểu em."

"A." Nhẹ nhàng cười cười, nàng thân nhiên nói: "Có khi ngay cả em cũng không hiểu chính mình đâu!"

"Đến đây, để tỷ ty giúp em cẩn thận phân tích một lần." Nghe nàng thừa nhận không "hiểu được chính mình", Trần tỷ ngược lại hăng hái, vẻ mặt tràn đầy hào nói: "Loại bỏ nguyên nhân là vì đứa nhỏ ra, bình thường phụ nữ không rời bỏ một tên đàn ông bất trung, đại khái có thể chia làm hai loại."

Khẽ quay đầu, Uông Mạn Quân khiêm tốn thỉnh giáo. "Là hai loại nào?"

"Loại thứ nhất là bởi vì quá yêu, tình nguyện chịu ủy khuất, hy vọng mọi việc tốt đẹp; loại còn lại chính là từ đầu đã không yêu thương, thăm nghĩ ở trên người tên đàn ông thu được thứ bọn họ muốn, có lẽ là tiền tài, có lẽ là địa vị, có lẽ là danh lợi...vv. Tóm lại, bất kể là cái gì, coi như là đáp ứng nhu cầu lẫn nhau, không ai thiệt thòi." Gật đầu thật mạnh, Trần tỷ miệng lưỡi lưu loát, nói ra đạo lý rõ ràng.

"Vậy sao?" Lòng mày hơi hơi nhướng lên, Uông Mạn Quân thích thú trêu đùa hỏi lại: "Như vậy em là loại nào?"

"Em?" Lấy ánh mắt "Gỗ mục không thể trạm trổ" (có lẽ là bảo Mạn Quân hết thuốc cứu chữa rồi ^^) trừng nàng, Trần tỷ một lòng "chi tiếc rèn sắt không thành thép" đau lòng tức giận nói: "Chẳng lẽ em tưởng rằng mình có tư cách làm loại thứ hai sao? Em, em đó, nhất định là loại phụ nữ ngốc nghếch bởi vì quá yêu mà tình nguyện ủy khuất cầu toàn."

Stop! Trần tỷ hiểu rất rõ cá tính cô gái trước mắt này, cũng hiểu được nàng trước giờ không phải là cái loại phụ nữ hám tiền vì vật chất mà bán mình.

Trên thực tế, từ lúc Mạn Quân cùng tên đàn ông kia quen nhau, sự nghiệp của hắn tuy rằng thăng tiến rất nhanh, nhưng nàng chưa từng đòi hỏi hắn một phân tiền tài vật chất, thậm chí hắn chủ động tặng cho nàng cũng không cần, vẫn như cũ ở cửa hàng bán hoa làm một nhân viên nho nhỏ, chính mình tự thuê một căn hộ nhỏ, cái gì là khu nhà cấp cao xa hoa, xe đẹp, quần áo hàng hiệu, trang sức lộng lẫy.Không có! Không có! Không có! Không có gì cả! Nàng chính là vẫn sống cuộc sống bình lặng như trước kia.

Thi thoảng ngắm lại, Trần tỷ còn trêu chọc nàng trong người không có lấy một cái gien hám giàu, ít nhất hám giàu thì còn có thể từ trên người tên đàn ông kia vớt vát chút gì đó, đền bù lại thời gian thanh xuân lãng phí cho hắn.

"Quá yêu à." Khẽ lẩm nhẩm một mình, Uông Mạn Quân chậm rãi rũ mắt xuống, khoe miệng hiện lên một nụ cười khó hiểu. Chương 1.2

"Quyết định như vậy đi, tan họp!" Bên trong phòng họp của công ty sinh kỹ Kiều Tiếp ("sinh kỹ" là cái giống gì? T_T), thủ tọa cuộc họp tuyên bố một tiếng. Công ty nghiên cứu và thảo luận phương án này một thời gian, rốt cục đã ra quyết định, hơn nữa đồng thời cũng kết thúc cuộc họp dài hơi, chủ quản các bộ phận đều thở dài nhẹ nhõm một tiếng, rồi nói đuổi nhau đi ra.

Vị trí thứ nhất bên phải thủ tọa, Ngụy Chấn Hạo, là người nắm trong tay hoạt động tài vụ cùng việc quản lý tài chính của công ty, tầm quan trọng rất lớn, có thể nói hắn mà hất xì hơi một cái, tài chính của công ty từ trên xuống dưới sẽ "cầm mạo" dài dài. Hắn lúc này đang thu dọn hồ sơ số liệu, định đứng dậy quay về phòng làm việc của mình, thì bị hai bàn tay một trái một phải đồng thời đặt lên vai, ấn hắn ngồi trở lại.

Khuôn mặt không quá anh tuấn nhưng đặc biệt có nét nam tính hơi hơi nhướng lông mày lên, hắn nhìn quanh quanh mình một vòng, xác định chủ quản các bộ phận đều đã đi hết rồi, trong phòng hội nghị chỉ còn lại mình và hai người đàn ông trước mắt, trong lòng không khỏi âm thầm nguyên rủa một tiếng, nhưng bề ngoài vẻ mặt vẫn như cũ không dao động...

"Có việc sao?" Ngụy Chấn Hạo biết rõ nhưng vẫn cố hỏi.

"Có!" Tổng giám đốc công ty, dáng người cao to, ngũ quan tuấn lãng - Triệu Dục Đan mỉm cười gật đầu.

"Việc công hay việc tư?" Mặt hắn không chút thay đổi lại hỏi tiếp.

"Việc tư." Phó tổng giám đốc đáng người gầy gầy - Tô Tử Luân cười cười trưng ra khuôn mặt thanh tú giống như trẻ con.

"Nếu là việc tư ..., thật xin lỗi, thứ cho tôi không rảnh tiếp chuyện hai vị." Không chút sợ hãi đắc tội đến hai người, Ngụy Chấn Hạo lãnh đạm cự tuyệt, dùng đầu gối mà nghĩ cũng biết sắp đến tiết mục "Nhân thoại việc nhà" rồi (Tán gẫu chuyện gia đình ^^).

"Chắc!" Làm bộ lắc lắc đầu, Tô Tử luân vẻ mặt khoa trương cảm thán." Có thời gian cùng nữ minh tinh ăn cơm, nhưng lại không rảnh cùng anh em tâm sự, đúng là một tên vô tâm, không có nghĩa khí thời đại a!"

Biết rõ hắn ám chỉ điều gì, Ngụy Chấn Hạo không thêm đề ý tới, lạnh lùng hừ một tiếng, tính đứng dậy rồi đi, ai ngờ trên vai thấy nặng, lại bị đè trên ghế, làm cho hắn chỉ có thể trừng mắt hướng người vừa ra tay, Tổng giám đốc đại nhân, ánh mắt không kiên nhẫn ý muốn bảo có chuyện mau nói, có rắm mau thả, tuyệt không sợ đắc tội với ai.

"Chấn Hạo, chúng ta cần nói chuyện." Không bị ánh mắt sắc bén như đao kia dọa lùi, Triệu Dục Đan, người thoát nhìn như lịch sự vô hại, kỳ thật biệt tài trên thương trường chính là đàm phán, dùng giọng điệu nhẹ nhàng chậm rãi, không cho phép người bạn tốt đang lộ vẻ bức bối kia cự tuyệt yêu cầu.

Đúng vậy, bạn tốt! Ba người bọn họ là từ thời đại học đã quen biết nhau.

Năm đó, ba người tuy rằng học khác khoa hệ, nhưng lại vì cùng thuê phòng bên ngoài mà kết bạn, rồi trở thành bạn bè thân thiết.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cũng không vì thời gian mà phai nhạt tình nghĩa, ngược lại bởi ai cũng có sở trường riêng mà hùn vốn thành lập công ty sinh kỹ, Triệu Dục Đan phụ trách nghiệp vụ mở rộng thị trường cùng tiêu thụ, Tô Tử Luân chuyên tâm nghiên cứu phát triển sản phẩm mới, còn Ngụy Chấn Hạo

nắm trong tay tình hình tài vụ. Mấy năm trở lại đây, thành tích của công ty ngày càng đi lên, lợi nhuận nhiều, thậm chí hai năm trước còn phát hành cổ phiếu ra thị trường, chuyên tốt từng được giới truyền thông lấy làm chuyên đề viết báo, phong cho ba người bọn họ là thế hệ đàn ông độc thân hoàng kim kiểu mới, dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng.

Bọn họ tuổi trẻ, có triển vọng, sự nghiệp thành công, tiền đồ sáng lạn, chiếu theo lý mà nói nên tràn đầy tự tin, khí phách dâng trào mới phải, nhưng Triệu Dục Đàn lại mơ hồ cảm thấy có chỗ không hợp lý, mà không thích hợp lý ở đây không phải hần, cũng không phải Tô Tử Luân, mà là người từ trước đến nay luôn coi trọng sự chính xác, cá tính trầm ổn, Ngụy Chấn Hạo.

Đúng vậy! Chấn Hạo dường như có gì đó không ổn lắm, gần một năm trở lại đây lại càng rõ ràng hơn.

"Đúng! Thật sự cần nói chuyện." Gật đầu phụ họa, Tô Tử Luân lấy vẻ mặt nghiêm túc hiếm hoi nhấn mạnh.

Trong lòng biết tránh không khỏi "sự quan tâm" của hai người này, Ngụy Chấn Hạo chỉ có thể bày ra khuôn mặt bình tĩnh, không chút thay đổi hỏi lại: "Nói chuyện gì?"

Câu hỏi vừa nói ra, "Ba " một tiếng giòn vang, một quyển tạp chí lá cải dừng ngay trên bàn, trước mặt hần ...

"Nói chuyện này, là như thế nào?" Nhướng lông mày lên, Triệu Dục Đàn một lòng tri âm Trương lão sư (~ ~ bạn nào hiểu giải thích hộ với), bộ dáng chuẩn bị thúc đẩy cuộc thảo luận.

Nhìn trang bìa cuốn tạp chí trước mặt, phản ứng của Ngụy Chấn Hạo trước tiên là rùng mình, sau đó ngay lập tức lại lãnh đạm, trào phúng như không có việc gì, "Như thế nào? Chẳng lẽ Tài chính Hải Khiếu đem đơn đặt hàng hủy hết, khiến cho đường đường chính, phó tổng giám đốc của Sinh kỹ Kiềm Tiếp không có chuyện gì làm, rảnh rỗi đi quản lý đời sống tình cảm của cấp dưới sao?"

"Cấp dưới? Ý cậu nói mình là cấp dưới của chúng tôi?" Nhịn không được liếc mắt một cái, khuôn mặt thanh tú của Tô Tử Luân mang đầy vẻ lên án.

Nhớ ngày đó, bọn họ hùn vốn thành lập công ty thì ba người, mỗi người đều chiếm một phần ba cổ phần, cho dù là hiện tại cổ phiếu đưa ra thị trường, có một bộ phận cổ phiếu lưu thông bên ngoài, ba người bọn họ vẫn là chiếm đa số cổ phần, đều là đại cổ đông của công ty.

Chỉ là khi công ty mới thành lập, công việc vất vả nhiều, thường xuyên phải "Hiệu trưởng kiêm kéo chuông" (kiêm nhiệm nhiều việc), hơn nữa lúc ấy nhân lực thiếu, phân chia các bộ phận chưa hoàn thiện, rất nhiều đối tác cũng không cần biết sự tình lớn nhỏ, cứ tới cửa là mở miệng nói muốn tìm đủ thể loại tổng giám đốc, tuy rằng lúc ấy bọn họ thay phiên đi ra ứng phó, nhưng cũng bởi vậy này sinh ấn tượng xấu, cứ có chữ "Tổng" là tương đương với làm lụng vất vả.

Bởi vậy, khi bọn họ muốn chính thức xác định chức vụ của mình ở công ty thì ba người không hèn mà cùng đối với chữ "Tổng" thoái lui, đùn đẩy tranh chấp không xong, cuối cùng đành phải lấy rút thăm để giải quyết, mà thực bất hạnh, Triệu Dục Đàn rút trúng "độc đắc", còn Tô Tử Luân, bản thân tuy rằng không phải xui xẻo nhất, nhưng cũng không phải may mắn nhất, cho nên bị ai đăng quang ngay vàng phó tổng giám đốc, vẫn là có chữ "Tổng". (Hừ, 3 tên dở người ~ ~)

Mà kẻ nào đó, may mắn đến mức khiến người khác tức giận, đang lẩn trốn sự hủy hoại của chữ "Tổng", vẫn theo sở trường của mình, chiếm cứ trường kỳ vị trí tài vụ. Sau đó vài năm, mặc kệ hai người bọn họ dù muốn đem Ngụy Chấn Hạo nhét vào vị trí có chữ "Tổng" thế nào, hần vẫn như trước lấy tình thần "vững như Thái Sơn", "Bát phong không lay chuyển", chiếm cứ bộ phận tài vụ, thậm chí xuất ra cái lý do đáng xấu hổ "Bởi vì tính trẻ con chưa hết, làm việc chỉ để cho vui thôi". Thật là khiến người khác chán nản.

Cũng bởi vì lúc trước gặp vận rủi rút trúng chữ "Tổng", làm cho Tổng Tử Luân cùng Triệu Dục Đàn hai người, riêng việc đóng dấu trên văn kiện so với tên tốt số nào đó bên tài vụ đã tăng thêm không ít, chứ chưa nói tới mấy chuyện linh tinh khác.

Nghĩ đến, Tô Tử Luân cũng không ngại làm ở vị trí tài vụ dài hạn, kỳ thật lượng công việc ít ỏi, tuyệt đối không thể so với hai người chính, phó tổng giám đốc bọn, lòng lập tức tràn đầy bi phần liên hướng cái tên rút được thể tốt - kỳ thật hần hoài nghi tên kia là đã gian lận - trừng mắt lên án, liếc một cái.

Hừ! Cấp dưới? Cái loại cấp dưới có một phần ba tài sản của công ty!

"Tử Luân, cậu lạc đề rồi." Trong lòng biết có người cố ý đánh lạc hướng, cũng hiểu được có người thực dễ dàng bị đánh lạc hướng, suy nghĩ rõ ràng, Triệu Dục Đàn lập tức làm rõ vấn đề.

Được thức tỉnh, Tô Tử Luân "A" một tiếng, vỗ mạnh đầu đột nhiên tỉnh ngộ, lập tức lấy ánh mắt bi phần hướng tới vị chủ quản tài vụ, vô thanh vô tức chỉ trích hần dám có ý đồ tung hỏa mù, thực là rất không nên.

Đánh lạc hướng thất bại, Ngụy Chấn Hạo sắc mặt khó coi hừ lạnh một tiếng, cả buổi không lên tiếng, xem ra là không có ý định mở miệng trước.

Nhìn bạn tốt sắc mặt âm trầm, Triệu Dục Đàn không khỏi thăm than một chút, mở đầu đánh vỡ sự im lặng. "Chấn Hạo, chúng tôi không phải muốn quản lý đời sống tình cảm của cậu, chẳng qua đời sống tình cảm của cậu hơn một năm nay"

Tiếng nói tạm dừng, hàm súc mà khéo léo hình dung. "Uhm. có hơi phong phú một chút."

Nói tương đối dễ nghe thì là phong phú, nói khó nghe một chút chính là bạn gái thay đổi liên tục, chuyện xấu đầy trời. Đương nhiên, nếu trước đây hần là cái loại tính tình phong lưu, quyến luyến hoa cỏ, bọn họ cũng sẽ không thấy có cái gì kỳ quái, nhưng vấn đề không phải như vậy.

Trên thực tế, quen biết từng ấy năm, tên bạn tốt kiêm đồng nghiệp trước mắt này, tính tình vẫn luôn trầm ổn, đối với phương diện tình yêu cùng phụ nữ mà nói, mặc dù không phải cấm dục như Liễu Hạ Huệ (bác danh nhân này chắc nhiều bạn biết ^^), nhưng cũng không phải gặp hoa liền như ông thầy mặt. Nhưng gần một năm nay, hần lại tựa hồ như cố ý phóng túng bản thân giữa đám phụ nữ, đều là những phụ nữ gương mặt tương tự nhau, việc này làm cho người ta không thể không lo lắng.

"Cho nên?" Cố ý không nhìn thấy sự lo lắng cùng thân thiết trong mắt bạn tốt, Ngụy Chấn Hạo mặt không chút thay đổi lãnh đạm hỏi lại.

"Cho nên cậu vẫn không quên được người đàn bà kia, đúng không?" Lời nói sắc bén, Tô Từ Luân không khách khí chỉ ra.

Như là nghe được điều gì cấm kỵ, Ngụy Chấn Hạo biểu tình bỗng dưng cứng đờ, ngay sau đó như là ý thức được phản ứng của bản thân quá rõ ràng, hần làm như không có việc gì giả cười, ra về trấn định. "Tôi không biết các cậu đang nói cái gì?"

Dứt lời, thẳng đứng dậy đi ra ngoài, không có ý định tiếp tục nhận "sự quan tâm" của hai người bạn tốt.

Nhưng mà hần nghĩ như vậy, cũng không có nghĩa là người khác sẵn lòng phối hợp, nhất là cái tên Triệu Dục Đan kia.

Ngay khi hần sai bước tiêu sái tới cửa, chỉ thiếu một bước nữa sẽ ra khỏi phòng họp thì một thanh âm trầm thấp xen lẫn ý than thở từ sau lưng hần đột nhiên vang lên ...

"Nàng đã trở lại!"

Bốn chữ vô cùng đơn giản, lại tựa như có sức của thiên quân vạn mã, lời vừa nói ra khỏi miệng, trong nháy mắt, không chỉ khiến bước chân Ngụy Chấn Hạo đột ngột ngừng lại, càng làm cho sống lưng hần cứng ngắc như đá.

"Còn nói không hiểu chúng tôi đang nói gì! Vậy hiện tại cái loại này phản ứng này là sao? Bệnh xơ cứng cột sống đột nhiên phát tác sao?" Trùng mắt với tên đang quay lưng đứng cạnh cửa, trước sau không chịu quay đầu lại, thanh âm chế nhạo của Tô Từ Luân trong trẻo vang lên, điều cốt bằng hữu không chút nào nương tay, thực là đạt tiêu chuẩn bạn xấu mẫu mực.

Stop! Họ Ngụy à, tên của cậu nghĩa là "Khẩu thị tâm phi" đó.

"Từ Luân, được rồi! Cậu cũng đâu phải không biết cá tính Chấn Hạo vừa kỳ quái lại vừa rối loạn, dù sao cũng phải để cái lối thoát cho cậu ấy, đừng kích thích cậu ấy nữa." Cố nén cười, Triệu Dục Đan vội vàng muốn ngăn bạn tốt tiếp tục vạch trần chủ quản tài vụ đại nhân, nhưng lại không phát hiện mình mới là kẻ đang vạch trần tên kia công khai nhất.

Hai người này nghĩ hần đã chết rồi sao? Bị kích thích, rốt cục không nén được tức giận, Ngụy Chấn Hạo xanh mặt, oán hận quay đầu hướng hai vị "Tổng" hung hăng trừng mắt, nào biết lại được nghênh đón bởi hai khuôn mặt tươi cười chói mắt vì thực hiện được quý kế.

Đáng chết! Hần nếu thông minh ..., nên sớm biết hết đầu quay về phòng làm việc của mình, chứ không phải còn dại dột đứng ở trong này cùng hai người bọn họ dây dưa không rõ.

Âm thầm nguyên rủa của mình ngu xuẩn, Ngụy Chấn Hạo đang muốn quay đầu chạy lấy người, lại thấy Triệu Dục Đan bỗng dưng mỉm cười, lấy giọng nói mềm nhẹ, nghiêm túc nhất chậm rãi mở miệng ...

"Chấn Hạo, nếu quả thật quên không được, thế thì cũng đừng tìm kiếm an ủi từ "vật thay thế" nữa. "Nguyên mẫu" đã trở lại rồi, đi tìm nàng đi!" Nói thực ra, Triệu Dục Đan đối với "Nguyên mẫu" cũng không đặc biệt yêu ghét gì, chỉ cần là bạn tốt muốn theo đuổi, hần đều có thể mỉm cười chúc phúc.

Trùng mắt nhìn hai khuôn mặt tràn đầy quan tâm, Ngụy Chấn Hạo nghiêm mặt, trong lòng cảm thấy hỗn loạn như bị đâm chọc, trầm mặc ba giây, hần từ xấu hổ chuyển thành giận dữ cắn răng, bỏ lại một câu chữ rủa "Không cần xen vào việc người khác", liền bỏ mặc hai người kia nhanh rồi đi, có vẻ giấu đầu lòi đuôi.

Nhìn theo bóng hần biến mất ở ngoài cửa, bên trong phòng họp, hai vị "Tổng" nhìn nhau dò xét liếc mắt một cái ...

"Thình thoảng tính tình cũng ngắc lại phát tác hơn nữa cá tính càng lúc càng vẩn vơ" Chập chập phát ra tiếng cười quái dị, Tô Từ Luân sờ lên cằm, rung đùi đắc ý làm ra vẻ tâm đắc quan sát. "Người ta nói thân tàn tâm không tàn, nhưng chủ quản tài vụ đại nhân của chúng ta là thân tàn tâm cũng tàn, đáng thương làm sao!"

"Tuy rằng sau lưng phê bình bạn tốt là không có đạo đức, nhưng là. . . ." Vỗ vỗ bả vai tên không có đạo đức, Triệu Dục Đan cười khoe hàm răng sáng. "Tôi không thể không đồng ý, bình luận của cậu thật sự là vô cùng chính xác."

Vì thế ở trong phòng hội nghị, chỉ thấy hai tên đồng minh không có đạo đức nhìn nhau cười to, hơn nữa cười đến vô cùng khoái trá.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Thì Có Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Màn đêm buông xuống, điểm xuyết những ánh đèn rực rỡ, trong căn hộ nhỏ được bài trí ấm áp mà thoải mái, cô gái dịu dàng khẽ quay đầu, đứng tại phòng bếp tuy nhỏ nhưng đầy đủ trăm tư. Uhm. Bữa tối ăn cái gì thì tốt đây? Chỉ có một mình mình, cũng không cần quá phiền toái, tùy tiện làm đây bụng là được rồi.

Chủ ý đã quyết, Ưông Mạn Quân khoe miệng không tự giác lộ ra một chút ý cười nhợt nhạt, đang chuẩn bị bắt đầu nấu bữa tối cho mình thì bỗng dừng một âm thanh khác lạ nhẹ nhàng truyền đến, làm cho nàng không khỏi sững sốt, bất giác từ phòng bếp nhỏ quay ra, ánh mắt hướng cửa quan sát.

"Sao anh lại tới đây?" Nhìn người đàn ông cao lớn vừa mở cửa vào, Ưông Mạn Quân không khỏi hơi cảm thấy kinh ngạc.

Nghe vậy, người đàn ông cao lớn, Ngụy Chấn Hạo, thấy thần sắc nàng có vẻ kinh ngạc, không biết tại sao, trong lòng không khỏi có cảm giác buồn bực cùng chán nản dâng lên, nhưng trên mặt lại vẫn như cũ không chút gọn sóng, chỉ là ngữ điệu hơi hơi lộ ra một chút tâm trạng không tốt. "Làm sao? Em đang có việc?"

"Không phải." Dường như nhận thấy được sự phiền muộn ẩn dưới vẻ bề ngoài của hắn, Ưông Mạn Quân ẩn chứa ý cười, ôn nhu hỏi: "Anh ăn tối chưa?"

Không có lên tiếng, Ngụy Chấn Hạo chỉ là lắc đầu thay cho câu trả lời, tâm tình vốn đang buồn bực, vì nàng ân cần quan tâm mà dường như trong nháy mắt chuyển biến tốt đẹp .

Không biết người kia cảm xúc đang biến hóa, Ưông Mạn Quân cười chỉ hướng sofa. "Vậy anh ngồi nghỉ ngơi trước đi, em lập tức đi nấu ngay."

Lời nói mềm mại còn chưa dứt, nàng đã nhẹ nhàng quay lại phòng bếp nhỏ, nghĩ đến có hơn một người cùng nhau ăn cơm, lập tức quyết định sửa đổi thực đơn bữa tối, hơn nữa vội vàng từ trong tủ lạnh lấy ra càng nhiều nguyên liệu nấu ăn để chuẩn bị xử lý.

Thuận theo chỉ thị của chủ nhà, an vị ở trên sofa, Ngụy Chấn Hạo khẽ quay đầu, ánh mắt thâm trầm chăm chú vào một bóng dáng đang bận rộn chuẩn bị tại phòng bếp, vẻ mặt phức tạp, không biết đang suy nghĩ cái gì, mãi một lúc sau, hắn mới chậm rãi thu hồi tầm mắt nhẹ nhàng đảo qua bó hoa bách hợp xinh đẹp được sắp xếp tỉ mỉ ở góc tủ, đáy mắt hiện lên một tia ngoài ý muốn. Nói thực ra, hắn đối thực vật không có nghiên cứu nhiều, cùng lắm chỉ có thể nhận biết một số ít loại như hoa hồng, bách hợp ... , nhưng mà theo ấn tượng của hắn, nàng dường như thiên vị loại hoa nào đó mà hắn không biết tên, cho dù là làm việc ở cửa hàng bán hoa, cũng chỉ mang loại hoa này về nhà; không lẽ từ lúc bắt đầu, nàng chưa từng cắm loại hoa khác sao?

Khó hiểu thâm nghĩ, rồi lại cảm thấy bản thân thực nhàm chán, chú ý đến loại chuyện nhỏ nhặt này, hắn lập tức lắc đầu, đang muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, ánh chụp trên cuốn tạp chí lá cải đặt ở bàn trà kia đột nhiên đập vào mắt, làm cho hàm dưới của hắn không khỏi căng ra, con ngươi đen thâm trầm bỗng chốc lóe lên sắc bén.

Nàng xem qua chuyện xấu trên báo của hắn rồi sao?

Nếu là như vậy, vì sao trên người nàng không cảm nhận được một chút tức giận cùng phẫn hận, thậm chí việc cơ bản nhất là chất vấn cũng không có, vẫn như trước dùng sự ôn nhu vô tận cùng ý cười dịu dàng đón tiếp tên đàn ông không chung thủy là hắn đây?

Hắn không hiểu nàng, cũng nhìn không thấu nàng!

Đúng vậy! Ngụy Chấn Hạo không thể không thừa nhận bản thân trước sau đều không hiểu, cũng nhìn không thấu người phụ nữ đã cùng hắn kết giao ba năm này. Từ lúc ban đầu hai người quen biết, hắn cũng chẳng phải lấy phương thức bình thường mà theo đuổi nàng. Lúc đó, thậm chí ngay cả bản thân hắn cũng cho rằng bất ngờ đưa ra yêu cầu kết giao vô lễ kia, nhất định sẽ được nhận lại một trận phẫn nộ, xem thường cộng thêm lạnh lùng cự tuyệt, nhưng bất ngờ là, nàng lại nở nụ cười ôn nhu, ngượng ngùng mà vui sướng đồng ý.

Vì thế, bọn họ kết giao .

Ba năm trở lại đây, hắn từng tự hỏi bản thân vô số lần, vì sao cô gái trầm tĩnh, lịch sự, ôn nhu này bằng lòng ở bên hắn?

Là vì lợi ích sao? Không, không phải! Bọn họ bên nhau từ đó tới giờ, nàng chưa bao giờ yêu cầu hắn bất kỳ vật gì, chứ đừng nói tới tiền tài .

Vậy là vì danh sao? Cũng không có khả năng, nói cho cùng cuộc sống của nàng vẫn là vô cùng đơn thuần, sau khi cùng hắn kết giao, tất cả hành động lại càng thêm thâm lặng, hai người thậm chí rất ít khi cùng nhau xuất hiện ở nơi công cộng, địa điểm hẹn hò thường xuyên nhất chính là căn hộ nhỏ của nàng.

Đừng nói đội chó săn không chụp nổi hình của nàng, tới cả hai tên đồng sự kiếm bạn tốt kia cũng không biết hắn có một người bạn gái quen nhau đến ba năm. Nghĩ tới chuyện này, Ngụy Chấn Hạo nở nụ cười có chút kì quái. Nếu để cho hai người kia biết đến sự tồn tại của nàng, chắc chắn sẽ rất kinh ngạc! Kỳ thật hắn cũng không phải cố ý che giấu bạn tốt về sự tồn tại của nàng, chỉ là. Chỉ là. Đáng chết! Hắn chỉ là không muốn giới thiệu nàng cho bạn tốt biết, để tránh. Để tránh.

Nghĩ đến chuyện gì đó, Ngụy Chấn Hạo sắc mặt không khỏi nghiêm lại, không thể không tự thừa nhận, hắn quả thật sợ bạn tốt gặp được nàng rồi, không cẩn thận tiết lộ với nàng sự tồn tại của "người kia".

"Người kia" là khi hắn còn trẻ đem lòng yêu say đắm, khó có thể quên được, thế nên sau này hắn luôn theo bản năng tìm kiếm những phụ nữ có khuôn mặt tương tự.

Không thể phủ nhận, nàng cùng "người kia" giống nhau nhưng . . . cũng lại không giống!

Nàng cùng "người kia" có khuôn mặt tương tự, làm cho lúc trước hắn vừa liếc thấy nàng thì lập tức quyết tâm không cần biết dùng phương pháp gì, cũng muốn nàng trở thành bạn gái của hắn. Nhưng tính tình của nàng cùng "người kia" lại khác xa nhau, làm cho hắn cùng với nàng ở chung càng lâu, trong lòng lại càng mờ mịt.

Trên thực tế, hắn thích mùi vị yên tĩnh, nhu hòa trên người nàng, chẳng cần làm gì hết, chỉ cần lẳng lặng ở bên nàng, tinh thần cùng thể xác vốn luôn vì công việc bận rộn mà căng thẳng bất tri bất giác liền thả lỏng, có thể thực sự nghỉ ngơi. Cũng bởi vì như thế, hắn dần tạo thành thói quen hưởng thụ cuộc sống có nàng làm bạn, cho dù hai bên chưa từng nói rõ, nhưng đều ngầm hiểu ý nhau gặp mặt một tuần một lần, rồi hắn vô thức thường xuyên đến tìm nàng hơn, dần dần gia tăng làm một tuần hai tới ba lần, thậm chí hôm nay đã là lần thứ tư trong tuần này rồi!

Khó trách nàng vừa rồi nhìn thấy hắn đặc biệt có chút kinh ngạc, bởi vì không bao lâu trước đó, khi hắn đột nhiên phát hiện mình bất tri bất giác lại đi tới dưới lầu căn hộ của nàng thì trong lòng cũng vì hành vi "Quyền điều quy sào" của bản thân mà cảm thấy khiếp sợ. (Quyền điều quy sào: chim mồi cánh quay về tổ)

Khi nào thì hắn đã đem chỗ của nàng coi như là tổ của hắn rồi?

Nghĩ đến đây, Ngụy Chấn Hạo nở nụ cười tự giễu, suy nghĩ ở trong đầu giống như thủy triều, mãnh liệt khuấy đảo, làm cho hắn không khỏi một hồi nhắm mắt, lông mày nhíu lại, một lúc lâu sau mới mở mắt ra, trang bìa tạp chí trên bàn trà lại đập vào mắt, làm cho con ngươi của hắn phấp phấp co rút lại, tâm tư thật vất vả mới bình tĩnh được lại không thể không chế cuộn cuộn nổi lên

Từ khi nào thì hắn bắt đầu qua lại giữa đám phụ nữ, đem hết khả năng làm cho mình trở thành kẻ mang tiếng phong lưu bên ngoài? Đúng rồi! Là khoảng chừng một năm trước đây! Thành thật nhìn nàng, trong lòng hắn lại dâng lên nỗi khó hiểu, lo âu cùng phiền chán, hắn nghĩ rằng bản thân đối với nàng, người có khuôn mặt tương tự nhưng tính tình khác xa với "người kia", rốt cuộc đã hết hứng thú rồi, vì thế hắn bắt đầu ý đồ gây bất hòa, thậm chí chủ động đi bar, bắt lộn là phụ nữ có cá tính hay khuôn mặt có vài phần giống "người kia" điều tiếp xúc, ảnh chụp chuyện xấu cũng bắt đầu công chiếm trên mặt báo.

Vốn tưởng rằng cứ như vậy, hắn rốt cục có thể thoát khỏi cảm giác buồn bực kia, không nghĩ tới chỉ làm cho tình huống thêm nghiêm trọng, nhất là khi hắn cố ý xa lánh nàng, cũng làm cho chuyện xấu bị đăng báo, nàng không những chưa từng chất vấn hắn lấy một câu, thậm chí ngay cả một chút cảm xúc phẫn nộ, ghen tị cũng chưa từng có, vẫn như trước lấy nụ cười dịu dàng nghênh đón dù hắn cố ý giảm bớt thời gian gặp mặt.

Điều này làm cho hắn lại càng cảm thấy nôn nóng bất an, tính tình cũng càng trở nên khó chịu, tới mức mà nghe nói có một dạo, các nhân viên bộ phận tài vụ thậm chí nổi lên phong trào cúng Thái tuế để giải hạn. (giận cá chém thớt ~_~)

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn là lưu luyến mùi vị yên tĩnh nhu hòa trên người nàng, chẳng những không hề tận lực xa lánh nàng, thậm chí vô thức gia tăng số lần hai người gặp mặt, cảm giác phiền chán khó hiểu kia mới thoáng bình ổn lại, nhưng mà. Đúng vậy, vẫn là có "nhưng mà"! Nhưng mà cảm giác phiền muộn nóng nảy kia giống như là một con ác thú bắt từ, bình thường lẳng lặng ẩn náu ở chỗ sâu thẳm nhất trong thân thể hắn, sau đó ở lúc hắn không ngờ tới, đột nhiên nhảy ra cắn xé hắn.

Hắn tự nhận không phải là Liễu Hạ Huệ, nhưng cũng không phải háo sắc bại hoại, ai đến cũng không cự tuyệt, thậm chí có thể nói có phần ưa thích sự thanh khiết.

Hơn một năm trở lại đây, người bên ngoài nhìn vào đều thấy hắn chuyện xấu đầy trời, bạn gái bên ngoài thay đổi cái một, nhưng chỉ có hắn là rõ ràng nhất, hắn cùng với những phụ nữ kia chẳng qua là lợi dụng lẫn nhau, ở nơi công cộng thì nhìn như vô cùng thân thiết, phía sau lại không hề tiến thêm một bước.

Đương nhiên, trong những phụ nữ kia, không ít người toan tính muốn cùng hắn có quan hệ thân thiết hơn, nhưng muốn nói hắn giả nhân giả nghĩa cũng tốt, nói hắn ra vẻ thanh cao cũng được, tóm lại, hắn cũng không có hứng thú lên giường với phụ nữ mới lần đầu tiên gặp mặt. Về phần một số ít người có thể cùng hắn có cơ hội hẹn hò lần thứ hai, bình thường mới bắt đầu không đến nửa giờ, hắn sẽ cảm thấy không kiên nhẫn, hơn nữa vội vàng tìm cớ chấm dứt, chứ đừng nói có lần thứ ba.

Nói đến thật tức cười, hắn vốn tưởng bản thân chán ghét nàng, mới cố ý lui tới cùng phụ nữ khác, không nghĩ tới nàng chẳng quan tâm ngược lại làm cho hắn càng thêm nôn nóng thấp thòm, lo âu bất an, chỉ có thể không ngừng tự hỏi! Nếu không là danh cũng không phải là lợi, nàng vì sao bằng lòng nhân nhượng, ở lại bên một người đàn ông đầy tiếng xấu bên ngoài? Là vì yêu sao? Nhưng nếu là bởi vì yêu, nàng làm sao có thể chịu được "Hoa Danh bên ngoài" của hắn mà không hề truy cứu chất vấn chứ?

Có khi chính hắn cũng không rõ hơn một năm qua, bên ngoài không ngừng thay đổi lần lượt những phụ nữ có diện mạo, tính tình giống với "người kia", rốt cuộc là bởi vì quên không được nỗi tình say đắm, hay chỉ là vì muốn xem nàng có thật là chẳng quan tâm như vẻ bề ngoài không?

Nghĩ đến đây, đối với ý nghĩ kỳ quái của chính mình, Ngụy Chấn Hạo khò miệng không khỏi cong lên tự giễu.

"Đang suy nghĩ gì đấy?" Bất ngờ, một thanh âm mềm mại cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn, Ôn Mạn Quân bung đồ ăn nóng hổi từ phòng bếp nhỏ đi ra.

Đột nhiên hoàn hồn, Ngụy Chấn Hạo không muốn nhiều lời lắc đầu. "Không có gì."

"Phải không?" Thuận miệng lên tiếng trả lời, Ôn Mạn Quân rõ ràng không để tâm, nhẹ nhàng đem mấy món ăn gia đình đơn giản nhưng ngon miệng đến để trên bàn trà nhỏ, rồi mới hướng hắn khoe ra lúm đồng tiền thanh lệ như một đóa hoa sen. "Đói bụng chưa? Mau tới ăn đi!"

Kinh ngạc động lại trên mặt hần khi nhìn thấy nụ cười trong sáng mềm mại kia, chẳng biết tại sao, Ngụy Chấn Hạo đột nhiên thấy ngực căng thẳng, tình ý chột như thủy triều cuộn cuộn, tâm trí chao đảo dữ dội, dục vọng mãnh liệt trong nháy mắt lan ra toàn thân, ý nghĩ kêu gào muốn hung hăng xâm chiếm nàng, giày vò nàng, đem nàng hoàn toàn hòa nhập vào trong thân thể của mình.

Đúng vậy! Hần không phải loại háo sắc bại hoại, nhưng cũng không phải Liễu Hạ Huệ, cho nên còn có gì phải lo lắng chứ?

Con người thâm lại, hần không chút do dự thuận theo dục vọng của chính mình, đột nhiên đứng dậy dùng sức đem thân thể mềm mại, tràn đầy mùi thơm tình tẻ mà nữ tính của nàng ôm vào trong lòng, làm cho bản thân trong phút chốc bùng phát dục vọng đối với nàng.

"Chấn Hạo?" Hoàng sợ, Ôn Mạn Quân kinh ngạc kêu to, lập tức sâu sắc cảm nhận được dục vọng cứng rắn mà nóng bỏng của hần, gương mặt xinh đẹp thoáng chốc đỏ bừng như say rượu, dường như ngượng ngùng lại như bất đắc dĩ nhìn người đàn ông trước mắt, cô nén ý cười thấp giọng nhắc nhở, "Anh không đối bụng sao? Còn chưa có ăn đâu."

"Đói!" Tiếng nói khàn khàn, trầm thấp vang lên, nhưng không có ý định thỏa hiệp. "Nhưng anh muốn ăn em trước."

Lời tuyên bố chưa dứt, hần một tay ôm ngang eo nàng, mang theo tiếng cười cùng tiếng kinh hô, bước chân vững vàng, nhanh chóng mà tao nhã hướng trong phòng đi tới.

Chỉ chốc lát sau, bên trong phòng khách không còn tiếng người, trên bàn trà, đồ ăn nóng hổi bị quên lãng, theo thời gian trôi qua mà dần dần nguội lạnh.

Tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, triền miên mà nồng nhiệt, ở trên chiếc giường mềm mại, hai thân thể gát gao quấn lấy nhau, hợp tấu một giai điệu trước sau bất biến.

Một hồi lâu sau, cảm xúc mãnh liệt qua đi, cô gái xinh đẹp mảnh mai nằm ở trên giường, chần hạ thấp, hơi hơi lộ ra những vết đỏ trên lưng tuyết trắng, như tố cáo sự đòi hỏi kịch liệt trước đó của người đàn ông.

Bỗng dưng, bàn tay nhẹ nhàng xoa lên khớp xương trên tấm lưng tuyết trắng, mảnh mai mới bị hần "cẩn thận chiều cổ" không lâu trước đó, sau một hồi lưu luyến không thôi, lại chậm rãi chuyển tới khuôn mặt xinh đẹp đang nửa vùi trong gối, đầu ngón tay nhẹ nhàng vén lên những sợi tóc hỗn loạn, lộ ra má phớt hồng bên dưới. Đôi mắt nặng nề khép chặt, Ngụy Chấn Hạo biết rõ nàng vẫn chưa ngủ, đây chỉ là thói quen của nàng mà thôi! Từ từ nhắm hai mắt lặng im không nói, thần sắc mông lung giống như đang đắm chìm hay hồi tưởng lại chuyện gì, cho dù nằm ở bên người, nhưng lại có cảm giác rất xa cách, làm cho người ta. nôn nóng khó hiểu!

Nhận thấy được ác thú trong người đang muốn rục rịch trỗi dậy, hần ngậm hít mạnh một hơi, cường chế ý nghĩ nóng nảy bất chợt ở trong lòng, cánh tay cường tráng đưa ra, chặn ngang eo, đem thân thể mềm mại đang đưa lưng về phía mình ôm vào trong lòng, làm cho tấm lưng mảnh mai dính sát vào lồng ngực của hần.

"Làm sao vậy?" Giống như là bị đánh thức, Ôn Mạn Quân chậm rãi mở đôi mắt đang mơ màng, khẽ quay đầu, hơi nghi hoặc nhìn người đàn ông trước mắt.

Chuyện gì đang xảy ra? Hần từ trước đến nay luôn bình tĩnh hướng nội, tình cảm hiếm khi biểu lộ ra ngoài, cho dù hai người đã ở trên giường triền miên vô số lần, nhưng mỗi lần hoan ái qua đi, giống như ngầm giao hẹn với nhau, mỗi người tự động chiếm cứ một bên giường, lẳng lặng bình ổn sau dư âm kích tình, chưa bao giờ có loại hành động dịu dàng thế này!

Rõ ràng nhìn thấy trong mắt nàng sự kinh ngạc cùng mê hoặc, Ngụy Chấn Hạo có chút buồn bực không hiểu, đôi mắt dường như lảng tránh, đem tầm mắt bình tĩnh dừng ở trên trần nhà, thật lâu sau mới dùng giọng nói nhàn nhạt mở miệng —

"Thứ sáu tuần này, cùng đi ăn cơm đi!"

Nghe vậy, Ôn Mạn Quân không khỏi sững sờ một chút, thần sắc có một chút kinh ngạc ngoài dự tính.

Nên nói như thế nào đây? Ba năm qua, quan hệ của bọn họ tuy rằng không thể nói là tầm thường, nhưng rất ít cùng nhau ra ngoài, thậm chí ngay cả đến nhà hàng ăn cơm hoặc là đi dạo phố, xem phim, loại hẹn hò bình thường nhất cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Cũng bởi vì như thế, hình của nàng chưa bao giờ xuất hiện ở trên trang bìa tạp chí lá cải, đối với chuyện này, nàng thật ra là cảm thấy thực may mắn.

Nhưng vừa rồi nàng mới nghe thấy cái gì? Hần bỗng dưng lại có ý nghĩ mời nàng đến nhà hàng ăn tối!

"Vì, vì sao?" Có chút phản ứng không kịp bởi tình hình vừa rồi nên nàng đỏ mặt không thôi, lại còn nói lắp, dường như không hiểu hần thỉnh thoảng lại có dụng ý gì.

Với quan hệ của bọn họ, cùng nhau ra ngoài ăn một bữa cơm, cần phải có lý do sao? Nàng rốt cuộc coi hần là cái gì? Đối với câu hỏi kỳ quái của nàng, Ngụy Chấn Hạo vừa khó hiểu vừa tức giận, phần nộ tăng thêm lực, đem thân thể mềm mại trong lòng ôm càng chặt hơn, nhưng ngoài miệng lại thờ ơ, lạnh nhạt nói: "Không có lý do gì, nếu em có việc bận, vậy cũng không miễn cưỡng."

Hần. tức giận cái gì chứ? Nhận thấy bản thân không biết đã chọc giận người đàn ông phía sau chỗ nào, Ôn Mạn Quân mặc dù khó hiểu nhưng cũng không dự định hỏi nhiều, chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười. "Thứ Sáu em không có việc gì."

"Quyết định như vậy đi." Biết được nàng không có cự tuyệt, Ngụy Chấn Hạo tâm tình trở nên khá hơn một chút.

"Vâng." Ni non đáp nhẹ một tiếng, Ưông Mạn Quân lại chậm rãi khép mắt, ở trong lồng ngực ấm áp mà rắn chắc của hắn, không có giây giụa cũng không có rời đi, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Đôi mắt buông xuống, Ngụy Chấn Hạo tâm tư phức tạp, chăm chú nhìn trên khuôn mặt còn chút dư vị sau khi hoan ái sau của nàng, phảng phất ý muốn nhìn thấu triệt nàng nhưng không được. Một lúc lâu sau, hắn mới khép mắt, một tiếng than nhẹ như có như không bật ra khỏi cánh môi, ở trong không khí dần dần phiêu tán, cuối cùng không nghe thấy gì nữa.

Trong phòng ngủ, bọn họ giống như hai cái thìa dán chặt lấy nhau, yên lặng chia xẻ nhiệt độ cơ thể, xung quanh lại trầm tĩnh như trước.

Chương 2.2

Thứ Sáu, đại bộ phận những người làm công ăn lương vẫn vì năm đầu gạo mà vất vả, bận rộn công tác cả ngày, nhưng bởi vì hôm sau là ngày nghỉ, cho nên khác xa với di chứng uể oải của Thứ hai, đa số người hôm nay rõ ràng đều có tâm tình khá tốt.

Viên chức bộ phận tài vụ của "Sinh kỹ Kiều Tiếp" cũng là như vậy, thậm chí ngay cả lãnh đạo trực tiếp của bọn họ, người từ trước đến nay thái độ công tác nghiêm cần, yêu cầu siêu cao, cũng không ngoại lệ! Ngụy Chấn Hạo cũng trở nên dễ dàng ứng phó hơn, đặc biệt là hắn hiếm khi thời gian vừa đến, liền rào bước ra khỏi văn phòng, đứng giờ tan tầm, làm cho cấp dưới kinh ngạc đến rớt hàm, còn tưởng bản thân sinh ra ảo giác .

Wow a! Không có nhìn lầm, chứng thật là chủ quản tài vụ của bọn họ.

Một đám người không hẹn mà cùng vụng trộm ra sức dụi mắt, sau khi xác định mình không có hoa mắt, mọi người thập phần ăn ý liếc mắt với nhau, sau đó rất nhanh thu hồi tầm mắt, cúi đầu mau chóng thu dọn đồ đạc.

Hắc hắc, nếu người lãnh đạo trực tiếp đã tan sở rồi, bọn họ chẳng lẽ không noi theo sao?

Mặt khác, không thèm để ý ánh mắt "Vạn chúng chú mục", Ngụy Chấn Hạo biểu tình trước sau không chút thay đổi, nhưng đáy mắt lại lóe lên một tia vui sướng mà người bên ngoài khó có thể phát hiện, đáp thang máy một đường đi xuống đại sảnh lầu một, rào bước đi nhanh ra khỏi cửa chính. Một chút ánh chiều tà ngày cuối hè rơi ở trên người khiến hắn không tự chủ được khoe miệng hơi hơi cong lên.

Đúng vậy, tâm tình của hắn không tệ, dù sao chút nữa sẽ có một cuộc hẹn ăn tối làm người ta chờ mong, không phải sao?

Nghĩ đến đây, khoe miệng hắn ý cười mờ rộng, cước bộ nhẹ nhàng hướng chỗ đỗ xe đi đến, nhưng mà mới bước ra hai ba bước, bỗng một tiếng nói vừa xa lạ vừa quen thuộc từ phía sau vang lên!

"Chấn Hạo!"

Tiếng gọi trong trẻo ngọt ngào lại tựa như tiếng sấm bên tai, làm cho Ngụy Chấn Hạo đột nhiên dừng bước, không dám tin quay đầu nhìn về hướng thanh âm phát ra.

Nét mặt tươi cười so với nhiều năm trước hoàn toàn không thay đổi, vẫn chói lọi, rực rỡ như ánh nắng giữa hè đập vào mắt khiến con ngươi của hắn phút chốc co rút nhanh, trái tim như nổi trống. Đầu óc trước nay luôn khôn khéo giỏi giang, nháy mắt trở nên trống rỗng, hắn chỉ có thể kinh ngạc đứng nhìn người trước mắt, cô gái có khuôn mặt tương tự mà khí chất khác xa với Ưông Mạn Quân

"Như thế nào? Sợ đến choáng váng sao?" Dường như đối với việc dọa người cảm thấy rất thú vị, cô gái xinh đẹp mang theo ý cười đầy mình, như ánh mặt trời giữa hè , từng bước một nhẹ nhàng đi tới gần hắn. Nàng đã trở lại.

Ngụy Chấn Hạo kinh ngạc đến thất thần nhìn cô gái, nàng vẫn giống y như trong trí nhớ của hắn, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ, phảng phất như thời gian chưa bao giờ trôi qua ở trên người nàng. Hắn chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, hô hấp dồn dập, những rung động cuồng nhiệt khi còn trẻ giờ đây mãnh liệt bốc lên, ở thời khắc nhìn thấy nàng, vì không kịp đề phòng mà xộc lên não, hơn nữa cường hãn xâm nhập tất cả các giác quan, làm hắn nhện không được cả người run rẩy liên tục.

"Đã lâu không gặp, không mời bạn cũ uống chén trà sao?" Nghiêng đầu, nàng khéo léo cười hỏi, ngữ điệu cùng dáng vẻ vô cùng thân thiết, phảng phất như hai người thường xuyên ước hẹn, chứ không phải đã mấy năm không gặp mặt.

Vậy là nàng thật sự đã trở lại.

Kinh ngạc nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mắt, nghe thấy tiếng nói cười bên tai, tựa như mọi việc chưa bao giờ thay đổi, nàng cũng chưa bao giờ rời đi, Ngụy Chấn Hạo ngực như là bị người ta cào xé từng trận, trong đầu trống rỗng không thể suy nghĩ, chỉ có thể hoảng hốt gạt đầu, bị lạc trong nụ cười của người đẹp, cái gì cũng không thể nhớ nổi.

Ánh đèn mờ nhạt, không khí tao nhã, ở trong quán cà phê, có đôi lứa hạnh phúc ngọt ngào, có bạn tốt vui vẻ tán dóc, đương nhiên cũng có tư vị phức tạp của tình nhân chia tay nhiều năm gặp lại.

Nàng thật sự đã trở lại. Người hắn yêu say đắm nhiều năm trước

Lần đầu tiên ý thức được lời của bạn tốt vài ngày trước đã hóa thành sự thật, Ngụy Chấn Hạo kinh ngạc ngồi đối diện cô gái, tâm tư rối loạn, trong lòng có muôn vàn cảm xúc, dường như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, nhưng cũng lại giống như cái gì cũng không cần nói, cuối cùng chỉ có thể im lặng.

"Những năm gần đây có khỏe không?" Tựa hồ không để ý tâm trạng phức tạp của hắn, Liên Nhạc Nhã cười mở miệng trước, thái độ của nàng ung dung hào phóng, không có chút ngại ngùng của tình nhân cũ gặp lại.

Nghe nàng ân cần thăm hỏi, Ngụy Chấn Hạo rốt cuộc cũng giật mình lấy lại tinh thần, áp chế tâm tư phức tạp, hắn tùy tiện gật đầu thay câu trả lời, âm thầm hít sâu một hơi, lúc này mới khôi phục sự bình tĩnh ngày thường, lấy giọng nói không chút gọn sóng hỏi: "Em thì sao? Vì sao đột nhiên trở lại?"

Năm đó, nàng là thiên kim tiểu thư nhà giàu, còn hắn chẳng qua là tên sinh viên nghèo, cha mẹ đều mất, bất luận gia thế hay bối cảnh, bọn họ đều là một trời một vực, không hề có điểm chung, nhưng hai người trong một lần được bạn học giới thiệu quen biết, tiếp đó liền yêu nhau.

Ngay từ lúc còn trẻ cho tới tận bây giờ, tính tình của hắn đều không có gì thay đổi, thậm chí có thể nói là nặng nề mà buồn tẻ; thế nhưng nàng lại hoạt bát rạng rỡ, tựa như ánh mặt trời sáng lạn, làm cho hắn bị hấp dẫn, như thiêu thân lao đầu vào lửa, sự nồng nhiệt trong lòng cũng vì nàng mà nhen nhóm.

Thế nhưng dù có yêu say đắm cũng không bù đắp được khoảng cách gia thế, bối cảnh!

Ngay khi cha mẹ nàng phát hiện bảo bối mình nâng niu trên tay, cẩn thận che chở, lại kết giao với một tiểu tử vừa nghèo vừa tầm thường thì e sợ con gái bị lừa gạt, tương lai phải chịu khổ, chịu thiệt, lập tức không nói hai lời, quyết định nhanh chóng thay nàng xin nghỉ học, đem nàng cưỡng chế đưa ra nước ngoài.

Lúc ấy bọn họ tuổi còn trẻ, nàng không thể tách rời được cha mẹ, cũng không dứt được tình thân; mà hắn cũng vô phương cho nàng một cuộc sống sung túc đầy đủ. Cho nên dù tim như bị chảy máu, đau đớn tưởng như thế giới sắp hủy diệt, bọn họ vẫn là không thể không chia tay, thậm chí bị chặt đứt liên hệ, không biết tin tức của đối phương.

Bởi vì lúc trước chia lìa là bất đắc dĩ lại đau khổ như vậy, cho nên trong lòng của hắn vẫn tiếc nuối thật sâu, vẫn không thể quên hình ảnh của nàng, nhưng mà đã nhiều năm trôi qua, hắn cho rằng bọn họ là hữu duyên vô phận, nên liền tìm kiếm những phụ nữ có khuôn mặt tương tự với nàng.

Không nghĩ tới nay nàng lại trở về, lại một lần nữa tươi cười rạng rỡ đi tới trước mắt của hắn.

Không biết hắn trong nháy mắt suy nghĩ cuộn cuộn, Liên Nhạc Nhã yêu kiều cười khê. "Đâu thể lúc nào cũng ở nước ngoài, đúng không? Hơn nữa, đã lâu không quay về Đài Loan rồi, em rất tưởng niệm mọi thứ ở nơi này."

Tưởng niệm mọi thứ ở Đài Loan? Có bao gồm hắn không?

Suýt nữa buột miệng thốt ra, may mắn lý trí còn sót lại khiến cho hắn đem câu hỏi xúc động này kịp thời nuốt trở về, Ngụy Chấn Hạo khòe miệng giật nhẹ, cười lớn nói: "Em làm sao mà biết chỗ của anh?"

Đài Bắc nói lớn không lớn, nhưng nói nhỏ cũng không phải nhỏ!

Cho dù tâm tình kích động thế nào, hắn cũng sẽ không ngốc đến mức nghĩ rằng việc hai người "ngẫu nhiên gặp" ở ngoài cao ốc nơi hắn làm việc là sự trùng hợp.

"Em nhớ trên tạp chí lá cải, các bài báo liên quan đến anh cũng không ít, tư liệu cá nhân còn viết rất tường tận." Tiếng nói thanh thúy tràn ngập ý trêu chọc, Liên Nhạc Nhã thích thú chế nhạo đời sống tình cảm phong phú của hắn, cuối cùng mới cười bỏ sung, "Nói thật, mấy ngày trước em có gặp Triệu Dục Đan rồi, biết được tình hình gần đây của anh cũng không khó."

Đúng rồi! Khó trách Triệu Dục Đan biết nàng đã trở lại.

Trong lòng thầm nghĩ, Ngụy Chấn Hạo đối với sự trêu chọc của nàng, đang nghĩ tới làm như thế nào phản ứng, vừa vận nhân viên phục vụ vào lúc này đưa lên đồ uống, cũng khiến hắn bớt ngại ngùng.

Đồ uống đưa lên, nhân viên phục vụ sau khi lưu lại một câu "Mời thưởng thức", rất nhanh lại lui xuống, làm cho hai người im lặng trong chốc lát có thể tiếp tục nói chuyện.

"Anh vẫn như cũ." Nhìn tách cà phê trước bàn hắn, Nhạc Nhã bỗng dừng nở nụ cười.

Như cũ?

Đối với bình luận bất ngờ này có chút khó hiểu, Ngụy Chấn Hạo nhướn cao lông mày, nhưng hành động này trong mắt nàng lại trở thành hắn vì bị mình nói trúng nên phản ứng như vậy, lập tức cười duyên không ngớt!

"Cà phê đen, một muỗng đường, không thêm sữa, đúng không?" Cười khanh khách nói ra thói quen cũ của hắn, nàng thực tự nhiên giúp hắn bỏ thêm một muỗng đường vào tách cà phê, dù sao trước kia cũng từng giúp hắn làm như vậy vô số lần, động tác tự nhiên lại quen thuộc, tuyệt không cảm thấy có gì bất thường.

Một muỗng đường, không thêm sữa? Đây là thói quen trước kia của hắn sao? Hơi cảm thấy kinh ngạc, Ngụy Chấn Hạo hoảng hốt một chút, một ý niệm nhỏ bé lặng lẽ hiện lên ở trong lòng Không! Hắn hiện tại thích hai thìa đường, một chút sữa.

Mới một thời gian, thói quen của hắn đã bất tri bất giác thay đổi rồi sao?

Trong mắt lóe lên một tia mê muội người khác khó mà phát hiện, Ngụy Chấn Hạo không biết rõ chính mình rốt cuộc đã thay đổi từ lúc nào, nhưng đối với "kiểu quan tâm như lúc trước" của nàng, hắn cũng không có ý định nói thêm gì, lập tức cười cười bùng lên tách cà phê khẽ nhấp một chút, chất lỏng màu đen hương thuần cùng vị đắng mãnh liệt lướt qua đầu lưỡi, tràn đầy trong miệng, lúc này hắn càng thêm xác định một chuyện!

Cà phê đen tuy rằng hương thuần mê người, nhưng bây giờ hắn lại càng ưa thích thêm một chút sữa tươi mềm mại mà dễ chịu.

"Mấy năm trở lại đây, sự nghiệp của anh thực đã thành công rồi, chúc mừng." Khuấy ly nước trái cây của mình, Liên Nhạc Nhã thấy hắn im lặng, thần sắc hơi cô quái không biết suy nghĩ cái gì, lập tức vội vàng cười thay đổi đề tài.

"Nhờ phúc của Dục Đoàn cùng Từ Luân, anh chỉ là một chủ quản tài vụ nhỏ, không có gì đáng nói." Khóe miệng hơi hơi nhếch lên một cái, Ngụy Chấn Hạo nhẹ nhàng băng qua nói, thực cảm thấy chuyện này không có gì đáng kiêu ngạo.

Hắn nói một cách thân nhiên, dường như bản thân thật sự chỉ là viên chức nhỏ, nhưng Liên Nhạc Nhã cũng hiểu được sự thật không phải là như thế! Lấy ngay mẹ nàng mà nói, trong một hai năm ở nước ngoài, khi cùng nàng liên hệ qua điện thoại cũng mơ hồ ám chỉ hắn đã không còn là tiểu tử nghèo ngày xưa; mà đã có được công ty riêng, cha nàng ở trên thương trường thông thạo tin tức lại càng hiểu được chính mình lúc trước đã nhìn sai rồi.

Nhưng nói những chuyện này bây giờ thì có ích lợi gì? Nàng không phải không biết cha mẹ công khai ám chỉ chuyện gì, nhưng bọn họ cũng đã chia tay nhiều năm, cho dù nàng còn có tâm, hắn cũng chưa chắc còn có tình a!

Nghĩ đến đây, Liên Nhạc Nhã trước giờ về mặt rạng rỡ cũng không khỏi hơi âm ảm, lòng có chút se lại, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì, hai người lại rơi vào xấu hổ trầm mặc.

May mà làm Ngụy Chấn Hạo ý thức được sự việc, hắn rất nhanh phá vỡ sự trầm mặc, quan tâm hỏi thăm: "Em mấy năm nay ở nước ngoài có tốt không?"

"Anh nói đến phương diện nào?" Nháy mắt cười cười, nàng cố ý hỏi lại, không trực tiếp trả lời.

Nên nói như thế nào đây? Ở phương diện vật chất, nàng từ trước đến nay đều được hậu đãi; nhưng ở phương diện tinh thần Bị buộc chia tay cùng hắn, lúc ban đầu, nàng vừa thương tâm vừa đau khổ, nhưng thời gian là phương thuốc tốt nhất, nàng dần dần thích ứng cuộc sống ở nước ngoài cùng việc học, ngày ngày qua đi, cảm giác đau khổ cũng chậm rãi biến mất. Sau đó phạm vi cuộc sống mở rộng, bạn bè càng ngày càng nhiều, số lần thương nhớ hắn cũng càng lúc càng ít, tiếp đến có người theo đuổi, nàng cũng trải qua vài đoạn cảm tình, nhưng trước sau cũng không có nơi dừng chân thực sự.

Những năm gần đây, ngẫu nhiên giữa đêm khuya mộng mị, nàng lại nhớ đến bóng dáng của hắn, trong lòng không phải không có tiếc nuối, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi, dù sao hắn cũng đã thuộc về quá khứ rồi.

Mãi đến gần đây, cha mẹ muốn nàng về nước, bởi sau khi tốt nghiệp nhiều năm rồi vẫn trải qua cuộc sống an nhàn sung sướng, dựa vào cha mẹ chu cấp cho nên nàng liền ngoan ngoãn đóng gói hành lý, một đường bay trở về Đài Loan, sau đó. sau đó liền không nhận được ở bên ngoài chỗ hắn làm việc chế tạo nên cái "cuộc gặp mặt ngẫu nhiên".

Nghe nàng đùa đùa hỏi lại, Ngụy Chấn Hạo cũng cười khẽ. "Tùy ý em, nói một chút về cuộc sống ở nước ngoài đi!"

Nếu hắn đã nói tùy ý, Liên Nhạc Nhã cũng thật sự tùy tiện, bắt đầu tán gẫu về một ít chuyện lý thú trong cuộc sống ở nước ngoài những năm gần đây; còn hắn thì mỉm cười lắng nghe, hai người tựa như bạn bè cũ bình thường rảnh rỗi nói chuyện nhà. Sau đó mỗi khi nàng lộ ra bộ dáng tươi cười rạng rỡ thì ngực hắn lại nóng bỏng rung động, ánh mắt vô cùng dịu dàng động lại trên nụ cười trước mắt, phảng phất như thời gian chưa từng trôi qua, bọn họ vẫn là đôi tình nhân yêu đương say đắm nhiều năm trước vậy. Cứ như vậy cười cười nói nói, quan tâm trêu ghẹo lẫn nhau, thời gian từ từ trôi qua, không biết qua bao lâu, chuyện nên nói đã nói, nên hỏi thì phải hỏi, nhìn thấy bạn cũ mỉm cười nói, Liên Nhạc Nhã lại khẽ cắn môi, trên mặt do dự rõ ràng.

Nên làm cái gì bây giờ? Nàng biết bỏ lỡ hôm nay, bản thân có thể sẽ không còn dũng khí nói ra nữa.

"Làm sao vậy?" Nhận thấy được nàng có điểm khác thường, Ngụy Chấn Hạo mềm giọng hỏi.

Tựa như có vài phần bất an lại như có vài phần chờ đợi nhìn người đàn ông trước mắt, Liên Nhạc Nhã vài lần há mồm muốn nói nhưng lại thôi, sau một hồi chần chờ, rốt cuộc hạ quyết tâm, hít sâu một hơi rồi mới thấp giọng mở miệng hỏi!

"Chúng ta. có khả năng tái hợp không?"

Tái hợp? Bọn họ?

Trăm triệu lần không dự đoán được nàng lại hỏi như vậy, Ngụy Chấn Hạo thoáng chốc sững sốt, trong đầu như có tiếng nổ rầm rầm, nhìn chằm chằm người hắn từng yêu sâu đậm, thậm chí làm cho hắn vài năm nay theo bản năng luôn tìm kiếm những khuôn mặt tương tự nàng. Không thể phủ nhận lồng ngực của hắn đang dấy lên một cảm giác cuồng nhiệt như khi còn trẻ, trong nháy mắt tìm đập gia tốc, thậm chí hô hấp cũng không tự chủ dồn dập hơn, thế nhưng.

"Anh không biết." Bất ngờ, hắn giống như thất thần thì thảo nói nhỏ, đưa ra đáp án này. Đúng vậy! Nàng không phải là "nguyên mẫu" sao? Hắn đối với việc năm đó chia lìa vẫn tiếc nuối, cho nên đối với nàng nhớ mãi không quên, không phải sao?

Cho nên khi nàng đưa ra yêu cầu tái hợp, hấn hấn phải mừng rỡ như điên, một lời đáp ứng ngay, thu hồi lại phần cảm tình kia, làm cho tiếc nuối trong lòng biến thành viên mãn, không phải sao?

Thế nhưng tại sao trong giây phút này, trong đầu của hấn lại hiện lên cũng là một khuôn mặt tương tự khác, nhưng không có tỏa sáng rực rỡ như ánh mặt trời, mà là một khuôn mặt tản ra mùi vị dịu dàng ôn nhu tựa như ánh trăng?

Khuôn mặt làm cho người ta thư thái yên tĩnh, vô thức mà thả lỏng tinh thần.

Chậm đã! Hấn tựa hồ quên mất một chuyện. Nhớ tới chủ nhân của khuôn mặt kia, Ngụy Chấn Hạo thoáng chốc đột nhiên hoàn hồn, nhớ đến hấn thế nhưng đã quên mất cuộc hẹn ăn tối do chính mình định ra, sắc mặt hấn trước giờ bình tĩnh trầm ổn nay cũng không khỏi biến hóa, nhanh nhìn đồng hồ!

"Đáng chết!" Áo nào khê nguyên rùa, hấn đột nhiên đứng dậy.

"Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?" Bị hành động bất thành linh của hấn dọa, Liên Nhạc Nhã không ngừng thân thiết hỏi han.

"Thật có lỗi, anh còn có việc, đi trước một bước." Mắt thấy thời gian hẹn đã qua lâu, Ngụy Chấn Hạo vội vàng bỏ lại một câu, cuối cùng bất chấp ánh mắt kinh ngạc của nàng, thẳng lấy hóa đơn đi trả tiền, xong lập tức chạy lấy người, dùng tốc độ cực nhanh, động tác linh hoạt, hoàn toàn không có lãng phí một phút một giây.

Ngạc nhiên nhìn bóng dáng của hấn ở trong chớp mắt biến mất bên ngoài quán cà phê, Liên Nhạc Nhã một mình lưu lại không khỏi có chút thất thần, bên khoe miệng từ trước đến nay luôn rạng rỡ tươi cười bất tri bất giác có một tia ảm đạm chua chát.

Trước kia, hấn chưa bao giờ bỏ lại nàng; nhưng nhiều năm đã qua đi, rất nhiều chuyện đều thay đổi. thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Thì Có Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Chương 3.1

Tò điểm bởi khí chất tao nhã mà quý phái cùng không khí lãng mạn mê người, đại sảnh của nhà hàng Tây Âu nổi tiếng đang đầy chật khách quý, cơ hồ mỗi bàn đều có khách hàng ngồi nhấm nháp mỹ thực. Tại đây, vào thời điểm bữa tối, cho dù còn số ít bàn trống, cũng là đã sớm có người đặt trước rồi. Gần cửa sổ, có một bàn không giống những bàn khác có đồng bạn cùng nhau ăn tối, mà chỉ có một cô gái trầm tĩnh, ôn nhu ngồi một mình, chút chút lại nhìn đồng hồ.

Đã qua giờ hẹn nửa giờ rồi, làm sao người còn chưa tới? Buồn bực trầm nghĩ, Ưông Mạn Quân cảm thấy khó chịu, lông mày bất giác nhíu lại. Chẳng lẽ hấn tăng ca? Vậy cũng nên điện thoại đến báo mới đúng chứ!

"Tiểu thư, xin hỏi có muốn dùng cơm chưa?" Bỗng dưng, tiếng nhân viên phục vụ lễ phép nhẹ nhàng vang lên ở bên cạnh, làm cho Ưông Mạn Quân đang đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân vội lấy lại tinh thần, vốn định lắc đầu cự tuyệt, biểu hiện chính mình còn đang chờ người, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, nàng lại thay đổi chủ ý!

"Làm phiền cho tôi một ly trứng mật ong, cảm ơn."

"Vâng, xin chờ một chút, lập tức có ngay."

Không hổ danh là nhà hàng nổi tiếng, nhân viên phục vụ được huấn luyện nghiêm chỉnh rất nhanh lui ra, chỉ chốc lát sau sau, lập tức đưa lên đồ uống, rồi lại lập tức thối lui, để cho nữ khách xinh đẹp tiếp tục cô đơn chờ người.

Hút một hơi thứ đồ uống lạnh chua chua ngọt ngọt, Ưông Mạn Quân vô thức ngoáy ống hút, đợi thêm một lúc vẫn không thấy người đến, nàng bắt đầu có chút lo lắng.

Hấn từ trước đến nay luôn đúng giờ, làm sao hôm nay lại đến muộn? Không phải là xảy ra điều gì ngoài ý muốn chứ? Càng nghĩ càng cảm thấy bất an, nàng lấy điện thoại di động ra ngáy người nhìn một lúc. Muốn gọi sao? Nàng kỳ thật không quá hứng thú với việc chủ động gọi điện thoại liên lạc với hấn! Kết giao ba năm qua, gọi vào dãy số của người đàn ông kia cũng không quá mười lần.

Không gọi sao? Nếu thật có chuyện gì ngoài ý muốn, vậy phải làm thế nào?

Ngẫm nghĩ, Ưông Mạn Quân cuối cùng khê thờ dài một cái, vẫn là nhấn xuống dãy số kia, cũng không biết là vận khí tốt hay là tại sao, số điện thoại hiếm khi gọi được một lần, lúc này thế nhưng lại không thông. Có lẽ, nàng đợi lát nữa có thể đi mua vé số. Tự giễu trầm nghĩ, nàng cũng không nóng vội,

thần nhiên bình tĩnh tiếp tục chờ, mãi đến nửa giờ nữa trời qua, vẫn như cũ không thấy bóng dáng bạn trai; nàng lần thứ hai nhấn dây số kia, vẫn là không kết nối được.

Được rồi! Nàng nghĩ chờ một giờ là đã đủ thành ý, thời gian tiếp theo nàng cũng không tính tiếp tục lãng phí ở nơi này.

Quyết định xong, nàng gọi nhân viên phục vụ tính tiền, có nhiều người đã sớm chú ý tới nàng, hơn nữa còn đoán được nàng bị người ta cho leo cây nên đều trao ra ánh mắt cảm thông khi nàng rời khỏi nhà hàng.

Tức giận sao? Không, cũng không phải!

Chậm rãi tiêu sái đứng ở ngã tư đường, Uông Mạn Quân đối với bản thân lắc đầu, xác thực, là hấn chủ động định ra cuộc hẹn lần này, cuối cùng không chi thất hẹn, thậm chí gọi một cuộc điện thoại giải thích cũng không có, nhưng như thế thì sao chứ? Nàng vốn đối với bữa com dưới ánh nến đêm nay cũng không có khát vọng quá lớn, bởi vì chuyện như vậy tựa như chỉ những đôi tình nhân lãng mạn mới có, mà bọn họ.

Nghĩ đến cái gì đó, Uông Mạn Quân lại nhẹ nhàng lắc đầu, cố gắng xua đi tất cả suy nghĩ phức tạp trong đầu, một mình khoan thai dạo bước giữa thành phố náo nhiệt, tính đi dạo phố kiểm vận động một chút, một đường trở về căn hộ nhỏ của mình.

Chậm rãi tản bộ, cũng không biết đã đi bao lâu rồi, khi nàng đi tới một dãy quán cà phê mọc lên như rừng ở ngã tư đường thì ánh mắt cũng nhận không được bị các đồ dùng tinh xảo, cách bố trí thú vị trong mỗi cửa hàng thu hút.

Mỗi cửa tiệm thoát nhìn đều rất hấp dẫn, lần sau có rảnh sẽ tìm Trần tỷ cùng đi uống trà trưa mới được.

Mỉm cười thầm nghĩ, mỗi đi qua một cửa tiệm, Uông Mạn Quân đều nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh, lòng đầy hứng thú thưởng thức cách trang trí bên trong, cho đến khi đi qua một quán cà phê nọ, bước chân nàng vốn đang khoan thai bỗng dừng dừng lại.

Cửa tiệm này kỳ thật so với mấy chỗ khác cũng không có cái gì quá khác biệt, cũng những ngọn đèn xinh đẹp, không khí cao nhã giống nhau, bất đồng duy nhất là, bên trong có một khuôn mặt nàng rất quen thuộc.

Không, có lẽ không nên nói là một, mà là hai, khuôn mặt còn lại chỉ cần nàng soi vào gương là có thể nhìn thấy một bộ ngũ quan tương tự, nhưng so với nàng càng thêm xinh đẹp mỹ lệ, rạng rỡ động lòng người.

Nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh, nàng kinh ngạc chăm chú nhìn người đàn ông trước nay luôn nghiêm cẩn hướng nội, khóe miệng khẽ cong lên cùng cô gái trò chuyện. Thi thoảng, khi cô gái nói tới chuyện gì đó thú vị mà vui sướng cười thì hấn luôn chăm chú nhìn không chớp mắt, vẻ mặt dịu dàng vô cùng. Thì ra hấn thất hẹn là vì nguyên nhân này sao.

Có chút hoảng hốt nhìn cảnh tượng trước mắt, chỉ vài giây đồng hồ ngắn ngủi mà tưởng như đã qua thật lâu, khi Uông Mạn Quân chậm rãi lấy lại tinh thần thì phát hiện trong ngực mình thế nhưng lại có chút chua xót, có chút vị chất, lại có chút đau thương.

Không, không nên như vậy!

Dường như ý thức được cái gì, sắc mặt của nàng thoáng chốc tái đi, bàn tay nhẹ nhàng che lên ngực. Không nên, nàng căn bản không nên có những cảm giác này.

Cũng là bởi vì biết trong lòng của hấn có một "nguyên mẫu", cho nên nàng mới có thể yên tâm thoải mái ở bên hấn lâu như vậy, không phải sao?

Vậy thì chua xót cái gì, đau thương cái gì chứ ... Tình cảm này cũng không nên tồn tại. Đúng rồi! Gần đây nàng tựa hồ quá mức lơ lửng, đã quên nhắc nhở chính mình, thật sự sơ suất quá, không thể như vậy được! Ánh mắt phức tạp lại nhìn vào đôi nam nữ đang trò chuyện vui vẻ trong quán cà phê liếc một cái, sau đó nàng hít sâu một hơi, khôi phục bình tĩnh vốn có, lặng lẽ xoay người rời đi. Uhm. Ở trên đường trở về, thuận tiện đi mua bó hoa vậy!

"Đáng chết!" Khẽ nguyên rủa một tiếng, cầm trong tay điện thoại chẳng biết đã hết pin từ lúc nào ném lên ghế phụ, Ngụy Chấn Hạo phóng xe trên đường, trong lòng thật sự là hối hận đến cực điểm.

Chết tiệt, cho dù gặp lại mỗi tình đầu nhiều năm khó quên, lý trí cùng tình cảm đều bị chấn động vô cùng, nhưng cũng không nên vì chuyện này mà quên mất ước hẹn bữa tối!

Qua thời gian hẹn đã lâu như vậy, di động lại hết pin, không biết nàng còn ở nhà hàng chờ hấn, hay là đã tức giận rồi đi?

Nghĩ lại, quen biết ba năm qua, tính tình nàng luôn rất tốt, còn chưa từng thấy nàng tức giận qua.

Chỉ có điều người bình thường tính tình càng tốt, khi nổi giận lên lại càng kinh người, không biết nàng có phải cũng như thế?

Nghĩ đến đây, trong lòng hiểu được cho dù nàng có nổi trận lôi đình, hấn cũng phải cam chịu nhận lấy, Ngụy Chấn Hạo cười khổ một cái, dù sao cũng là hấn thất hẹn trước.

Rầu rĩ thở than một hơi, hấn giẫm chân ga tăng tốc, sau khi tới nơi, liền nhanh chóng đi vào bên trong, ánh mắt lợi hại rất nhanh lướt qua nhà hàng một vòng, ý đồ tìm kiếm cô gái bị hấn cho leo cây.

Quả nhiên không có! Tuy rằng không ôm hy vọng quá lớn, nhưng ý thức được sự thật này, Ngụy Chấn Hạo vẫn là không khỏi có chút thất vọng.

"Tiên sinh, xin hỏi cần phục vụ gì sao?" Mắt thấy hắn đứng ở cửa không nhúc nhích, nhân viên phục vụ nhanh chóng tiến đến lễ phép hỏi.

Nghe vậy, Ngụy Chấn Hạo vốn là muốn lắc đầu chuẩn bị rời đi, nhưng lập tức nghĩ đến cái gì đó, hắn thay đổi chủ ý. "Xin hỏi lúc trước có vị tiểu thư một mình đi vào nhà hàng hay không?"

"Là một cô gái tóc dài, dáng người tinh tế, làm cho người ta có cảm giác thực mềm mại, tao nhã phải không?" Nhân viên phục vụ thực thông minh, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh vị khách nữ ngồi một mình, sau một hồi liền rời đi lúc trước.

"Đứng." Nhanh chóng gạt đầu, hắn vội vàng hỏi lại: "Người đâu? Còn ở nơi này không?"

"Tiên sinh, thật xin lỗi, vị tiểu thư kia nửa giờ sau đã rời đi." Nhân viên phục vụ vừa nói vừa không dấu vết liếc khách hàng trước mắt một cái, ở trong lòng bất mãn phui miệng. Nguyên lai chính là người đàn ông này cho vị tiểu thư kia leo cây, thật sự là hơi quá đáng. Nếu hắn có thể thoát khỏi "Khử tử, khử tử đoàn" (đại loại như Hội độc thân - google ^^), cùng bạn gái xinh đẹp như vậy đi ăn tối, đừng nói tới chuyện cho bạn gái leo cây, làm mất phong độ đàn ông, chỉ sợ đã tới sớm hắn một giờ mà chờ đến vô vị rồi.

Nhận được câu trả lời chắc chắn, Ngụy Chấn Hạo cũng không cảm thấy bất ngờ, lập tức gạt đầu cảm ơn rồi quay đi rời khỏi nhà hàng, lái xe phi nhanh về hướng căn hộ nhỏ đã đi qua vô số lần.

15 phút sau, khi hắn cầm chìa khóa mở cửa vào, một mảng tối đen như mực đập vào mắt, làm cho hắn không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Chẳng lẽ vẫn chưa trở về?

Đi vào trong nhà bật đèn lên, nhìn căn phòng bài trí ấm áp nhưng lại không thấy chủ nhân đâu, Ngụy Chấn Hạo vốn đã chuẩn bị sẵn sàng nhận con thịnh nộ, nhất thời có loại cảm giác giận dữ cùng mất mát, giống như thức đêm khổ học, sáng sớm mới phát hiện hủy cuộc thi vậy. Nàng đang ở nơi nào? Lo sợ không tới năm giây, hắn rất nhanh hoàn hồn, nhanh chóng cầm lấy điện thoại chuẩn bị gọi cho nàng.

Rắc! Bỗng dưng, tiếng mở khóa vang lên, cửa lại bị đẩy ra; hắn nhanh xoay người, chỉ thấy một bóng dáng mảnh mai, xinh đẹp tay đang cầm bó hoa đứng ở cửa.

"A?" Đường như đối với sự xuất hiện của hắn cảm thấy có chút bất ngờ, Ôn Mạn Quân bất giác khẽ phát ra một thanh âm nghi vấn, sau đó lập tức lại khôi phục thần sắc ôn nhã lạnh nhạt. Trước ánh mắt nghi hoặc soi mói của người nào đó, nàng đi thẳng vào nhà, cầm trong tay bó hoa màu cam cắm vào bình xong, lúc này mới lấy vẻ mặt không chút dao động mở miệng —

"Sao anh lại tới đây?" Thản nhiên nói, thản nhiên cười, không có hờn dỗi hay tức giận như dự đoán của hắn, tất cả mọi cảm xúc đều là. Thản nhiên.

Vì sao nàng không tức giận?

Tựa như tất cả mọi chuyện. đều không quan trọng?

Ngụy Chấn Hạo vốn đã chuẩn bị đón nhận sự tức giận của nàng, cũng tính thành tâm xin lỗi, nhưng khi phát hiện nàng bình tĩnh, dường như đối với việc hắn thất hẹn không thêm để ý chút nào thì hắn không hiểu sao lại cảm thấy phẫn nộ cùng nóng lòng, lập tức không khỏi trầm mặt, mở miệng châm chọc! "Anh nghĩ em nên hỏi anh tại sao lại thất hẹn?" Đáng chết! Hắn ghét cay ghét đắng cái thái độ "mặc kệ hắn làm cái gì đều không liên quan" của nàng, lạnh nhạt như thể hai người chẳng qua chỉ quen thuộc hơn so với người xa lạ một chút.

Sâu sắc nhận thấy được con giận của hắn, Ôn Mạn Quân không khỏi giật mình, hơi có vẻ do dự hỏi: "Anh. đang tức giận?" Tại sao vậy chứ?

"Anh tưởng tức giận là việc của em chứ, không phải sao?" Châm chọc hỏi lại.

Khó hiểu nhìn hắn, Ôn Mạn Quân như là có chút bối rối. "Em cũng không cảm thấy tức giận."

"Đứng rồi! Đương nhiên là không." Xả ra một chút cười, Ngụy Chấn Hạo giọng lại càng thêm mỉa mai. "Em cần gì tức giận chứ? Không có lý do gì cả! Phải không?"

Đột nhiên từ lời châm chọc khiêu khích nghe ra được sự khó chịu ẩn bên dưới của hắn, Ôn Mạn Quân rốt cục bừng tỉnh đại ngộ, hiểu được vì đâu mà hắn trở nên kỳ quái, lập tức cảm thấy có chút bất đắc dĩ. "Về chuyện anh thất hẹn. Nếu là anh để ý chuyện này thì ..., em chỉ có thể nói em thật sự không có mất hứng."

Ai. Người bị cho leo cây đã không tính toán rồi, người cho người khác leo cây thế nhưng lại đối với việc nàng không so đo mà cảm thấy tức giận, làm người thật đúng là khó khăn mà!

"Vì sao?" Mãnh liệt nhìn chăm chăm vào nàng, Ngụy Chấn Hạo cường chế lửa giận trong lòng, trầm giọng lạnh nhạt nói: "Nói cho cùng, em có lý do rất tốt cơ mà, không phải sao?"

"Cho nên anh muốn em tức giận sao?" Về mặt cổ quái, nàng bật cười hỏi lại.

Bị hỏi đến cứng người, Ngụy Chấn Hạo có vài phần chật vật, nhưng vẫn nhấn mạnh, "Em có lý do hợp lý mà."

"Cho dù có lý do hợp lý, cũng không có nghĩa em phải làm như vậy." Mím cười, nàng vẫn lạnh nhạt như trước.

Lại lần nữa nhìn thấy vẻ mặt khiến hắn căm ghét kia ở trên mặt của nàng, Ngụy Chấn Hạo xanh cả mặt, một cảm giác chán nản cùng vô lực không ngừng gia tăng trong lòng, cuối cùng chuyển thành vô cùng tức giận!

"Xem ra là anh sai rồi, anh đã đánh giá quá cao địa vị bản thân ở trong lòng em." Giận quá thành cười, hắn bỏ lại một câu, xong liền quay đầu xoay người nhanh rồi đi.

Trong phòng, kinh ngạc nhìn theo bóng dáng của hắn biến mất ở ngoài cửa, Ưông Mạn Quân rũ mắt xuống, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ chạm cánh hoa màu cam ướn ắt xinh đẹp, trên mặt vẻ lạnh nhạt rốt cục dần dần tan biến, chỉ còn lại sự buồn bã, âm trầm không nên có

"Em mới là người đã đánh giá cao chính mình. Nếu không anh như thế nào lại quên ước hẹn của chúng ta" Tiếng lầm nhảm nhỏ đến không thể nghe thấy, ở trong không khí dần dần tan biến.

Chương 3.2

Thứ Hai, lại khởi đầu một tuần lễ bận rộn.

Tại công ty sinh kỹ Kiều Tiếp, họp báo cáo sáng sớm vừa xong, chủ quản các bộ phận vừa trở về địa bàn của mình, thì một cái tin tức mới ra lò, còn nóng hổi liên lan ra khắp trên dưới công ty!

Chủ quản tài vụ trên người đang có bão tuyết, xin cẩn thận tránh xa!

Đúng vậy! Ở buổi họp sáng sớm, ai ai cũng tận mắt nhìn thấy vị chủ quản tài vụ vốn không mấy hòa nhã dễ gần, hôm nay càng thêm gay gắt, lấy lời nói lạnh lùng sắc bén như băng hướng tổng giám đốc cùng phó tổng giám đốc khai đao, đến tên đàn cũng biết có người tâm tình không tốt, nên cẩn thận là trên hết. (^!)

Khi hội nghị vừa xong, chủ quản các bộ phận vì tâm lý muốn bảo vệ đồng môn, nên đều nhanh chóng báo cho đám thuộc hạ "Bộ phận Tài vụ hôm nay không phải nơi tốt lành, tránh được nên tránh, nếu không thì tránh né thì phải cẩn thận ứng phó". Bởi vậy mà văn kiện nếu không vội, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhất trí để thêm một ngày nữa; về phần văn kiện khẩn cấp mà nói... đưa qua xong liền chạy nhanh, tuyệt đối không la cà lãng phí một phút một giây.

Nhưng mà những nơi khác có thể như thế, còn nhân viên bộ phận tài vụ thì khó mà có thể thoát thân!

Thành thật mà nói, tài vụ đại nhân thật cũng không phải người làm ra loại chuyện giận chó đánh mèo thiếu phẩm chất này. Hắn cho dù có giận chó đánh mèo cũng chỉ là lấy mấy lời có gai ra tay với đúng đối tượng, bình thường chính là hai vị chính, phó tổng giám đốc đứng đầu công ty, muốn có tư cách bị trêu đùa, chờ trào lên chức vị kẻ trên rồi hãy nói.

Chẳng qua là tuy không bị giận chó đánh mèo, nhưng lão đại hắn tản mát ra khí lạnh như băng làm cho cả phòng tựa như đang ở giữa Bắc Cực, bầu không khí bị ép đến cứng ngắc mà nặng nề khiến mọi người ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, chỉ có thể nom nớp lo sợ vùi đầu vào công tác, thực có thể nói là kiêu tàn phá tính thần kinh điên.

Tại phòng tài vụ, giữa bầu không khí ngưng trọng, người nào đó trên thân đang nổi bão, ngồi một mình trong phòng làm việc của hắn, đôi lông mày rậm nhúc nhích nhìn bản báo cáo.

"Đáng chết!" Bỗng dưng, tiếng nguyên rủa ảo não vang lên, hắn cúi kính cầm báo cáo trong tay quăng trên bàn làm việc, cả người ngã mạnh trên ghế dựa, ở trong lòng tự mắng bản thân vô số lần. Thật là đáng chết, hắn rõ ràng biết hiệu suất làm việc của mình đã thấp đến một trình độ đáng xấu hổ, mà nguyên nhân tạo thành buổi sáng hôm nay.

Không, phải nói là, từ buổi tối thứ sáu tuần trước cho đến bây giờ, nguyên nhân khiến tâm tình của hắn trở nên dị thường, chính hắn trong lòng cũng biết rõ.

Kỳ thật đối với chuyện thất hẹn, hắn cảm thấy cực kỳ áy náy, cũng nghĩ đến xin lỗi, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt lãnh đạm của nàng cùng biểu hiện không thèm để ý chút nào, hắn không hiểu sao lại nổi nóng, sau cùng lời xin lỗi cũng không có nói liền giận dữ rồi đi, mấy ngày tiếp đó luôn buồn bực với chính mình, cũng buồn bực với nàng nữa.

Chết tiệt, người đàn bà kia từ bao giờ có thể ảnh hưởng đến hắn như vậy?

Chuyện này không ổn, thực sự không ổn!

Ban đầu, hắn là đem nàng làm như vật thay thế, hơn nữa trong số những thế thân, nàng có vẻ bề ngoài giống với nguyên mẫu nhất; nhưng hôm nay nguyên mẫu đã trở lại, thậm chí còn nói ra yêu cầu tái hợp, hắn vốn nên tràn đầy vui mừng mà đáp ứng, nhưng ở khoảnh khắc kia, trong đầu hắn hiện lên lại là khuôn mặt của "thế thân", thậm chí còn lấy loại đáp án lập lòe nước đôi "Anh không biết" làm như câu trả lời thuyết phục. Chẳng lẽ hắn mắc phải cái bệnh chung của đàn ông! Tham lam muốn bắt cả hai tay? Ngụy Chấn Hạo, người thật sự là con mẹ nó đáng xấu hổ!

Nguyên rủa chính mình hèn mọn, đang lúc hắn càng nghĩ càng phiền lòng hết sức, chuông điện thoại di động bỗng dưng vang lên!

"Alo ?" Nhanh chóng tiếp điện thoại, giọng điệu bất giác trở nên khó chịu.

Người ở đầu dây bên kia chần chờ ba giây, rồi cuộc rõ ràng là cố giả bộ coi mở nói chuyện. "Ngại quá, quấy rầy anh sao?"

"Nhạc Nhã!" Chợt nghe được thanh âm của nàng, Ngụy Chấn hạo có chút kinh ngạc, liền nghĩ đến lần trước gặp mặt hai người từng trao đổi số điện thoại với nhau, nay nhận được điện thoại của nàng cũng không có gì khó hiểu.

"Có chuyện gì sao?"

"Không, không có việc gì." Đầu bên kia điện thoại thanh âm của cô có chút dồn dập cười cười. "Chỉ là lần trước anh đã mời em uống nước, lần này em muốn hỏi đáp một bữa cơm, bất quá nếu anh đang bận, em cũng không quấy rầy."

Bận sao?

Nhìn thoáng qua bàn làm việc chất đầy văn kiện, xác định không có văn kiện gì cần khẩn cấp xử lý, hơn nữa hiệu suất làm việc rõ ràng là không tốt, Ngụy Chấn Hạo thầm nghĩ bản thân quả thật cần thay đổi tâm tình một chút. "Không quấy rầy, anh cũng cần ăn cơm mà."

"Phải không?" Giọng nói vốn gấp rút không xác định, sau khi nghe hắn đáp ứng, nháy mắt trở nên trong sáng vui vẻ. "Vậy là anh đồng ý cùng nhau cùng ăn cơm trưa sao?"

Khóe miệng hắn hơi cong lên một chút, tâm trạng vốn đang vì người phụ nữ khác mà kích động, buồn phiền luẩn quẩn trong ngực hai ngày nay dường như tiêu tán đi một ít, Ngụy Chấn Hạo khẽ cười đáp ứng.

Nàng là nguyên mẫu, là người hắn nhiều năm qua vẫn nhớ mãi không quên, không phải sao? Đúng vậy, đúng vậy! Qua một thời gian nữa, chờ hắn phân rõ cảm giác của mình, có lẽ bọn họ thật sự có thể tái hợp

"Hừ!" Ở trong tiệm hoa, cùng với thanh âm khịt mũi là một quyền tạp chí lá cải bị người ta quăng thật mạnh lên mặt bàn, lực ném chính là tỷ lệ thuận với sự khinh thường trong lòng.

"Lại làm sao vậy?" Đang cắt sửa cành hoa, Ôn Mạn Quân dừng tay, về mặt khó hiểu nhìn về phía Trần tỷ đang thờ ơ phi phi. "Làm sao vậy?" Giương cao âm điệu, Trần tỷ trừng mắt phẫn nộ kêu lên, "Em nhìn xem, đây là cái gì?" Trần tỷ dùng ngón tay mảnh liệt chọc chọc trang bìa tạp chí! Hình ảnh một đôi nam nữ đang dùng cơm đập vào mắt, nam tuy không đẹp trai theo kiểu truyền thống, nhưng mạnh mẽ còn có hương vị độc đáo; nữ xinh đẹp rạng rỡ, trên người tỏa ra ánh sáng chói mắt, thực có thể nói là.

"Tuần nam mỹ nữ?" Ôn Mạn Quân háo hức cười cười cung cấp đáp án, ngữ điệu nhẹ nhàng làm cho người ta không chú ý tới trong đáy mắt nàng có một chút chua xót chợt lóe lên rồi ngay lập tức biến mất.

"Tuần nam mỹ nữ cái quỷ á!" Mờ to mắt, Trần tỷ không thể tin được nàng còn có thể lấy chuyện này ra nói giỡn, thiếu chút nữa muốn xé đầu của nàng ra nhìn xem dây thần kinh là sắp xếp theo kiểu gì, nhưng xét thấy làm như thế có thể phạm phải tội mưu sát bị ngồi tù, cuối cùng chỉ có thể phát điên khuya tay khua chân rống to, "Mạn Quân, mắt em bị mù sao? Người đàn bà trong hình kia. Người đàn bà kia cùng em bộ dạng thực quá giống!"

Đối với tiếng rống giận của bà chủ, Ôn Mạn Quân chỉ nhún nhún vai xem như trả lời; nhưng mà bà chủ cũng không tính để cho nàng giả bộ ngớ ngẩn cho qua chuyện. "Rốt cuộc là tại sao lại như thế này?" Nhíu mắt lại, Trần tỷ không cho nàng cự tuyệt, lấy thái độ kiên quyết ép hỏi.

"Rõ ràng là người đàn bà kia không phải em, nhưng bộ dạng cũng giống em quá chứ? Đừng nói cho chị biết người đàn ông kia đang cùng em kết giao đồng thời lại muốn tìm những phụ nữ khác làm vật thay thế cho em." Chuyện này rất không hợp lý.

A. Trần tỷ thật ra đã nói trúng trọng điểm, chẳng qua là ngược lại mà thôi.

Thích thú thâm nghĩ, Ôn Mạn Quân khóe miệng cong lên một chút giống như đang tự giễu, thần sắc không dao động khẽ cười nói: "Trần tỷ, chị tại sao không nghĩ rằng, có lẽ em mới là kẻ thay thế!"

Nàng mới là người thay thế?

Trần tỷ không phải kẻ ngu ngốc, lập tức nghe ra ý tứ, ngay sau đó liền thay đổi sắc mặt, lớn tiếng truy vấn: "Mạn Quân, em nói lời này là có ý gì? Chẳng lẽ người phụ nữ trong hình đã sớm quen biết với tên kia, ba năm qua, em chính là bị đem ra làm thế thân của cô ta sao?"

"Trần tỷ, bây giờ nói tới chuyện này cũng chả còn ý nghĩa gì."

"Tại sao không có ý nghĩa?" Trần tỷ tức giận giậm chân, mặt đỏ lên, phẫn nộ mắng to, "Nếu đây là thật, chị sẽ đem cái tên đàn ông đê tiện kia băm thành thịt vụn, mang cho chó ăn, làm cho hắn chết không toàn thây. Mẹ nó! Đem em làm cái gì? Thế thân? Hắn tại sao không đi đặt búp bê thời khí (air doll ~^^~) đi cho gọn, quên đi!"(Tớ càng ngày càng thần tượng Trần tỷ này ^^)

Thấy Trần tỷ giống như gà mẹ che chở nàng, giúp nàng bênh vực kẻ yếu, Ôn Mạn Quân trong lòng vừa cảm động vừa buồn cười, nhưng cho dù như thế, trước hết vẫn phải ngăn cản Trần tỷ nói ra càng nhiều những lời không thích hợp với trẻ em đã. "Trần tỷ." Nàng nhẹ nhàng ngắt ngang lời chửi rủa.

"Làm sao?" Thở phì phì, Trần tỷ thật sự phát hỏa.

"Em" Mới mở miệng lại dừng lại, Ông Mạn Quân nhìn bìa tạp chí liếc mắt một cái, chỉ thấy trên mặt người đàn ông là vẻ sung sướng, ánh mắt mới nhu hòa làm sao; còn người phụ nữ kia lại kiêu kiêu mê mê người, ngay cả ảnh chụp cũng không che dấu được tia lửa quanh quẩn quanh bọn họ, thật sự là một đôi hạnh phúc tràn đầy, không phải sao?

A. Cũng đến lúc rồi!

"Rốt cuộc như thế nào, em nói thật ra đi!" Thấy Mạn Quân muốn nói lại thôi, Trần tỷ gấp gấp truy vấn, nàng vốn cũng không phải là người có tính nhẫn nại.

Tâm tư trần trụi, Ông Mạn Quân sau khi suy tính rất nhiều ngày rốt cuộc đã có quyết định, vì thế nàng thu lại ánh mắt để xua đi ý nghĩ chua xót, đối với người phụ nữ vừa giống như chị vừa giống như mẹ trước mắt lộ ra vẻ mặt áy náy —"Trần tỷ, em có lẽ sẽ nghỉ việc." Ý nghĩ này từ lúc hấn thất hẹn, sau hai người bọn họ lại tạm biệt cũng không vui vẻ gì thì đã tồn tại rồi, chẳng qua là đến hôm nay rốt cuộc mới quyết định.

"Nghỉ việc?" Trần tỷ sững sốt ba giây, đợi tiêu hóa kịp những gì nàng nói, nhin không được ôm đầu kêu to, "Không phải đang nói về cái tên đàn ông kia sao? Như thế nào lại biến thành muốn từ chức rồi? Chị lớn tuổi rồi, theo không kịp suy nghĩ nhảy quăng của em đâu a! A a a! Ai tới nói cho ta biết, hiện tại đang xảy ra chuyện gì?"

Vốn đang cảm thấy có điểm áy náy cùng thương cảm, nhưng thấy phản ứng của Trần tỷ quá kịch tính khoa trương, Ông Mạn Quân nhin không được bật cười lên.

"Cười? Em còn cười được?" Không dám tin tưởng mắt nhìn nàng, Trần tỷ hít sâu một hơi, làm cho chính mình tỉnh táo lại, rồi mới hé mắt chất vấn: "Tại sao muốn nghỉ việc? Cho chị lý do!"

Trần tỷ biết Mạn Quân sẽ không vô duyên vô cớ muốn nghỉ việc, nhất định là có nguyên nhân.

"Em nghĩ cũng đến lúc rồi." Mím cười, nàng đưa ra một đáp án mờ mịt khiến người khác đau đầu.

Nhưng Trần tỷ thực là cao nhân, biết Mạn Quân cá tính tương như dịu dàng nhu hòa, nhưng kỳ thật cũng có mặt kiên cường dứt khoát, sau khi đem những lời lúc trước tỉ mỉ suy nghĩ một hồi, như là ý thức được cái gì, thật cẩn thận mở miệng —"Em muốn chia tay sao?"

Nghe vậy, Ông Mạn Quân chỉ cười không nói, xem như thừa nhận.

Suy đoán trở thành sự thật, Trần tỷ có chút đắc ý, nhưng vẫn là gào to lên. "Em muốn rời khỏi người đàn ông kia, chị cũng thực tán thành, nhưng chia tay thì chia tay, tại sao phải nghỉ việc? Chuyện này hoàn toàn không có đạo lý!"

Mím cười, nàng có lý do của riêng mình. "Em chỉ là muốn cắt đứt tất cả khả năng liên lạc, không muốn hấn có cơ hội tìm đến em." Mà nếu không nghỉ việc, như vậy chỉ cần đến cửa hàng bán hoa là có thể tìm được nàng, mặc dù. . . . có lẽ hấn cần bản cũng chẳng nghĩ đến tìm nàng.

"Chẳng lẽ em cũng muốn chuyển nhà?" Trùng to mắt, Trần tỷ không dự đoán được nàng đối với chuyện tình cảm không xử lý thì thôi, một khi xử lý lại dứt khoát quyết đoán như vậy.

Trả lời Trần tỷ lại là một nụ cười thừa nhận.

Nhìn Mạn Quân, Trần tỷ hiểu được tâm ý của nàng đã quyết, chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài, đang muốn hỏi nàng sau này dự tính thế nào thì bỗng dưng, Trần tỷ như là nghĩ được cái gì đó mắt đột nhiên sáng lên!

"Mạn Quân, em tìm được chỗ ở chưa?" Trần tỷ hưng phấn bắt lấy người.

"Còn chưa! Đang từ từ tìm"

"Vậy có muốn tiếp tục ở cửa hàng bán hoa làm việc không?" Không chờ nàng trả lời, Trần tỷ lại tiếp tục truy vấn. "Nếu là có thể, đương nhiên muốn. . . ."

"Vậy thì quyết định như vậy đi!" Lại cắt ngang lời nàng, Trần tỷ cười híp mắt lại.

"Quyết định cái gì?" Ông Mạn Quân bị quay tới hồ đồ luôn.

Vỗ vỗ bả vai mảnh khảnh của nàng, Trần tỷ miệng cười ngoác đến tận mang tai. "Chị giúp em tìm chỗ ở cùng việc làm mới."

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Thì Có Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Chương 4.1

Bao lâu không gặp mặt rồi? Hơn một tuần lễ rồi! Ở trong con hẻm tối tăm, dưới lầu căn hộ nhỏ, Ngụy Chấn Hạo ngồi trong xe buồn phiền suy nghĩ.

Từ ngày hấn thất hẹn rồi lại cùng Ôn Mạn Quân chia tay không vui vẻ, đã qua hơn một tuần rồi, trong hơn một tuần này, có lẽ là bởi vì còn tức giận, cũng có lẽ bởi vì sĩ diện, tóm lại hấn không trở lại tìm nàng, nhưng chuyện này cũng không phải lý do khiến tâm tình hấn khó chịu.

Một lần rồi lại một lần tiếp nhận lời mời của Liên Nhạc Nhã, còn vừa vặn gặp ngay đội chó săn, thế là lại lên trang bìa tạp chí lá cải.

Đúng vậy! Mấy ngày nay, tuy rằng người bên ngoài khó có thể phát hiện, nhưng hấn biết rất rõ tâm tình của mình đang xuống đến đáy rồi, trong lòng tràn đầy nỗi buồn bức cùng lo âu khó nói lên lời. Theo lý thuyết, hấn cho tới nay vẫn không quên được mối tình đầu, tình nhân lại có ý muốn tái hợp, còn không ngừng mời hấn gặp mặt ăn cơm, hấn nên cảm thấy phấn chấn vui vẻ chứ, không phải sao?

Nhưng vì sao trên thực tế, sự tình lại không như vậy?

Ngay cả khi ở cùng một chỗ với Liên Nhạc Nhã, thì trong đầu của hấn đều bất ngờ hiện ra một khuôn mặt tương tự nhưng càng thêm phần nhu hòa, mà mỗi lúc như vậy, hấn sẽ càng thêm nôn nóng, cả người khó chịu, cuối cùng thường thường chỉ có thể lấy nụ cười miễn cưỡng để che dấu sự khác thường của mình.

Mà hôm nay. liếc mắt nhìn căn hộ nhỏ một cái, Ngụy Chấn Hạo dứt khoát kiên quyết mở cửa xuống xe. Hấn nghĩ đã chịu đủ rồi, nhiều ngày như vậy, hấn cần thấy nàng, rất rất cần!

Bước nhanh về phía tòa nhà, hấn rất nhanh đi tới bên ngoài căn hộ nhỏ, đang muốn lấy chìa khóa, thì cửa đã mở ra.

Là hấn!

Ôn Mạn Quân sững sốt, rồi lập tức nhanh chóng bừng tỉnh, theo bản năng tránh qua một bên cho hấn vào cửa.

"Em muốn đi ra ngoài?" Vào phòng, Ngụy Chấn Hạo nhướn mày hỏi.

"Mua mấy thứ lặt vặt mà thôi, không vội." Ôn Mạn Quân thuận tay đóng cửa lại, không có ý định nói mình là muốn đi mua băng dán mấy thùng đồ để chuyển nhà, bởi vì. không cần thiết!

"Phải không?" Vu vơ đáp lời, hấn nhìn quanh quanh một vòng, cảm thấy giống như thiếu đi cái gì đó.

Chẳng biết tại sao có cảm giác kỳ quái. Đúng rồi! Phòng tựa hồ như được sắp xếp lại đặc biệt sạch sẽ, một ít vật dụng nhỏ cũng không trông thấy bóng dáng nữa, trong phòng có vẻ trống trải hơn nhiều, thiếu đi sinh khí trước kia, thiếu đi cái cảm giác ấm áp của "gia đình".

Khó hiểu, Ngụy Chấn Hạo trong lòng có cảm giác kỳ lạ bất an, nhưng hấn còn chưa kịp hỏi thì nàng đã mở miệng trước rồi, "Em không nghĩ anh sẽ đến." Cười cười, Ôn Mạn Quân nhẹ nhàng nói, ngữ điệu lạnh nhạt làm cho người ta nghe không ra nàng có phải đang châm biếm hay không.

Nghe vậy, Ngụy Chấn Hạo nháy mắt đã quên đi sự bất an trong lòng, liếc mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm vào nàng đánh giá một hồi lâu, thật sự nhìn không thấu trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, cuối cùng hừ lạnh đầy châm biếm hỏi lại: "Là cái gì làm cho em nghĩ anh sẽ không tới?"

"Em nhớ được chúng ta lần trước dường như là tạm biệt chẳng vui vẻ gì." Nàng mỉm cười nhắc nhở.

"Giữa nam nữ sẽ luôn có những lúc không vui, không phải sao?" Huống hồ đây còn là lần đầu tiên trong ba năm qua!

"Điều này không sai." Không phủ nhận, Ôn Mạn Quân hào phóng gật đầu đồng ý, nhưng nàng còn có suy nghĩ khác.

"Nhưng em cũng nghĩ đến anh đang bề bộn nhiều việc." Về phần hấn đang bận cái gì thì không cần nhiều lời, đôi bên trong lòng đều biết rõ.

Ánh mắt chợt lóe lên, Ngụy Chấn Hạo bỗng nhiên tới gần trước mặt nàng, tiếng nói trầm thấp mà mỉa mai. "Em để ý sao?"

Nên nói như thế nào đây? Đây là lần đầu tiên nàng tỏ ra có để tâm tới chuyện xấu của hấn, tuy rằng ý tứ trong lời nói rất mờ nhạt cũng rất băng quơ, nhưng làm cho hấn cảm thấy. muốn nhảy lên vì vui sướng.

Đúng vậy, muốn nhảy lên! Một cảm giác vô cùng khó hiểu, nhưng bất ngờ là hấn lại không hề chán ghét.

Đối với việc hấn tới gần, Ôn Mạn Quân bất động thanh sắc lui từng bước, tránh đi áp lực hấn tản mát ra, rồi mới nhẹ nhàng lắc đầu. "Điều này quan trọng lắm sao?"

Đối với hấn mà nói, sự để ý của nàng có quan trọng không? Sững sốt vì bị hỏi lại, Ngụy Chấn Hạo không khỏi âm thầm suy nghĩ, sau đó phát hiện mình

tựa hồ thật sự có hơi dễ tâm.

"Có lẽ!" Không muốn đối với nàng thành thật thừa nhận bản thân có dễ tâm, hấn giáo hoạt đưa ra câu trả lời lấp lửng. Chẳng biết tại sao, nghe xong câu trả lời của hấn, Ôn Mạn Quân thú vị cười khề không thôi, điều này làm cho Ngụy Chấn Hạo nhất thời có loại cảm giác bị đùa cợt, tâm tình không khỏi trầm xuống!

"Cười cái gì?" Thần sắc khó coi, hấn mang giọng điệu phòng vệ chất vấn.

"Không có gì." Lại lắc đầu, Ôn Mạn Quân ánh mắt phức tạp nhìn hấn thật sâu. Ba năm qua, từng phút từng giây hai người ở chung, những vui sướng, phiền niên, âm áp đã trải qua giống như một đoạn phim thoáng lướt nhanh trong đầu rồi biến mất, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh hấn cùng cô gái rạng rỡ kia nhìn nhau tươi cười.

A. Có bắt đầu thì cũng phải có kết thúc, vô thanh vô tức rời đi thì đúng là vô trách nhiệm.

Nghĩ đến đây, khóe miệng nàng hơi cong lên, ánh mắt nhìn hấn càng thêm nhu hòa. "Kỳ thật anh tới vừa đúng lúc, em có lời muốn nói với anh, thế này thì không cần đi tìm anh nữa."

"Em muốn nói cái gì?" Thận trọng nhìn chằm chằm vào nàng, không hiểu tại sao, trong lòng Ngụy Chấn Hạo lại có cảm giác bất an.

"Chúng ta chia tay đi!"

Năm chữ nhẹ nhàng mà ngắn gọn, lại tựa như sấm đánh ngang tai hấn, Ngụy Chấn Hạo đồng tử phút chốc co rút lại, sắc mặt cứng ngắt, thân thể bất giác căng thẳng, ý thức nhảy mất trống rỗng, hoàn toàn không thể suy nghĩ, mãi sau hấn rốt cục cũng nghe thấy thanh âm của mình!

"Vì sao?" Tựa như bị người ta tát một cái, Ngụy Chấn Hạo cảm thấy vừa kinh ngạc vừa tức giận, hung tợn trừng mắt nhìn nàng, dùng tất cả khả năng tự chủ mới có thể ngăn bản thân không xông lên tóm lấy nàng rồi ra sức mà lay động, nhưng lại không thể không được chính mình nghiêng rằng nghiêng lợi chất vấn: "Chẳng lẽ là vì anh thất hẹn lần trước sao? Nếu là như vậy, anh nhận lỗi."

Lần trước, hấn vốn cũng muốn vì chuyện kia mà xin lỗi, dù sao cũng là lỗi của hấn, chỉ là sau đó bởi vì bị chọc giận nên mới có thể cái gì cũng không kịp nói liền giận dữ rời đi, nhưng chuyện này đâu thể là lý do chia tay.

Dường như cảm thấy khó hiểu đối với phản ứng tức giận mãnh liệt của người đàn ông trước mắt, Ôn Mạn Quân nhìn hấn một cách kỳ quái, giọng nói vẫn như cũ bình tĩnh không dao động. "Không phải bởi vì như vậy."

"Vậy là vì."

"Cô ấy rất giống em." Một lần nữa cắt ngang lời chất vấn của hấn, Ôn Mạn Quân vẫn đạm phong thanh đánh thẳng vào trọng điểm, nhưng dường như là nghĩ đến cái gì đó, nàng khẽ cười sửa lại, "Không, phải nói là em rất giống cô ấy."

Nếu vừa rồi nàng đưa ra lời chia tay làm cho hấn như bị người ta tát cho một cái, thì hiện tại Ngụy Chấn Hạo chính là bị một quyền đánh bại, trên mặt không chút huyết sắc, ngực bị một loại cảm giác tên là kinh hoàng xâm chiếm.

"Em." Đã biết cái gì? Lời nói kế tiếp ngưng kết ở đầu lưỡi không thể thốt ra, hấn chỉ có thể tái nhợt mặt trừng mắt nhìn nàng, trong mắt có xấu hổ, bất an cùng hốt hoảng.

Chẳng lẽ nàng đã biết hấn vẫn luôn đem nàng làm. làm.

"Vật thay thế, hay có thể nói là thế thân?" Dường như nhìn thấu tâm tư của hấn, Ôn Mạn Quân giọng nói nhẹ nhàng nhưng kiên định thay hấn nói ra, hơn nữa còn mỉm cười gật đầu, "Đúng vậy! Em biết, vẫn luôn biết."

Nghe vậy, Ngụy Chấn Hạo sắc mặt xám ngoét, trong nhất thời nói không ra lời, chờ đến khi tìm được thanh âm, hấn cất giọng khàn khàn ngập ngừng hỏi: "Khi, khi nào?"

Rốt cuộc nàng biết được lúc nào? Vì sao biết hấn đem nàng làm như thế thân của một người khác mà còn có thể bình tĩnh ở bên hấn như vậy?

"Chuyện này không quan trọng."

"Gặp quỷ mới không quan trọng!" Bối rồi gào thét, Ngụy Chấn Hạo đối với thái độ trầm tĩnh, dường như phớt lờ tất cả của nàng càng thêm căm giận, cuối cùng lại giận quá thành cười, ánh mắt sắc bén cơ hồ như muốn đem nàng xắt thành miếng nhỏ, giọng nói mỉa mai trào phúng, "Xem anh thật là may mắn làm sao, người phụ nữ bên cạnh thế nhưng không hề dễ tâm việc bị xem là thế thân, thật giống thánh mẫu biết bao!"

"Em không hiểu anh đang tức giận cái gì?" Vẫn như cũ tâm bình khí hòa, Ôn Mạn Quân thản nhiên nói: "Nguyên mẫu của anh đã trở lại, thế thân không rầy rà lời thôi cũng không sống chết quan lấy không rời đi, vậy không phải rất tốt sao?"

Đúng a! Nguyên mẫu trở về, thế thân thức thời rời đi, kết cục hoàn mỹ biết bao, khôn ngoan mà nói ..., hấn nên vui mừng khôn xiết nhận lấy, không phải sao?

Nhưng vì sao hấn đối với việc nàng cứ đơn giản như vậy liền đưa ra yêu cầu chia tay, thậm chí ngay cả chút ý muốn thử tranh giành đều không có, hấn lại

cảm thấy tức giận như thế?

Hắn trước giờ không hiểu nàng, hiện tại lại càng không hiểu, thật sự là.

Đáng chết! Đáng chết! Chết tiệt nàng!

Trợn mắt trừng mắt nhìn người phụ nữ trước mắt, Ngụy Chấn Hạo chỉ cảm thấy trong lòng rối loạn, đối với nàng có cảm tức phẫn hận, cũng có xấu hổ bất an, nhưng nhiều hơn thế là cảm giác vô lực cùng một loại cảm xúc không rõ tên, tất cả những thứ này ở trong ngực hắn xoắn xuýt thành đoàn, khó mà tháo gỡ. Hắn không nói lời nào, Uông Mạn Quân cũng không phản nản, chỉ cười cười, đầu ngón tay ôn nhu chạm nhẹ vào gò má của hắn, nhẹ giọng thì thầm tựa như đang cảm thán lại như đang ngưỡng mộ, "Trong hai người, dù sao cũng phải có một người hạnh phúc. Anh thực may mắn, không nên lại bỏ lỡ."

Lời nói nhẹ nhàng đối với Ngụy Chấn Hạo lại giống như đầu sắt nung đau đớn, làm cho hắn cả kinh co rụt lại, trong con ngươi đen sâu thăm trầm ngưng kia chân thành lộ ra vài tia bi thương, tâm tình nhất thời cảm thấy buồn bực hoảng hốt, chỉ có thể vội vàng lưu lại một câu!

"Anh cần suy nghĩ lại." Dứt lời, bỗng rồi thoát đi.

Trong căn hộ nhỏ, Uông Mạn Quân chậm rãi ngồi xuống sofa, nghĩ tới người đàn ông kia lại nghĩ tới chính mình, về mặt ngờ ngác, một giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt chậm chậm chảy xuống.

May mắn biết bao, khiến người ta hâm mộ biết bao.

Y phục lộng lẫy, rượu qua lời lại, thọ yến của lão đại giới thương mại, thương nhân nổi tiếng đều tề tụ, danh viện phu nhân cũng tụ họp. Bữa tiệc xa hoa náo nhiệt như thế, phần đông tân khách ngoài việc hưởng chủ nhân chúc thọ, tán gẫu trao đổi tin tức thương trường với nhau cũng là mục đích chủ yếu, nói cho cùng rất nhiều dự án hợp tác của các doanh nghiệp cũng đều từ không khí thoải mái này mà có cơ hội triển khai.

Nếu lúc này có người ở đây bỏ một trái bom, thì cái gọi là nhân sĩ xã hội thượng lưu Đài Loan, có lẽ sẽ có một nửa biến mất ở trên đời này!

Trong một góc đại sảnh, Ngụy Chấn Hạo cảm ly whisky uống một ngụm, trong lòng có chút trào phúng thâm nghĩ.

"Này, làm sao lại một mình trốn ở chỗ này? Đang suy nghĩ gì?" Bỗng dưng, một tiếng nói trong trẻo mang theo ý cười vang lên.

Khẽ quay đầu lại, hắn có chút chán ghét nhìn bạn tốt kiêm "Cấp trên" Triệu Dục Đan, ác ý nói: "Tôi đang nghĩ nếu lúc này có phần tử khủng bố ở trong này bỏ một trái bom, thì thị trường chứng khoán Đài Loan ngày mai sẽ rớt bao nhiêu điểm?"

"Chà! Suy nghĩ này thật có tính xây dựng lắm sao." Phát ra một tiếng ngâm nga giả dối, Triệu Dục Đan phi thường thành tâm an ủi vị trưởng quan tài vụ. "Bất quá không cần lo lắng, thị trường chứng khoán Đài Loan có biên độ dao động khá nhỏ, sẽ không quá đáng sợ." Nếu ánh mắt có thể giết người, Ngụy Chấn Hạo có lẽ đã lảng trí tên đàn ông nhảm chán trước mắt này, dù sao hắn gần đây tâm tình cũng không tốt lắm.

Bị ánh mắt sắc như dao đâm trúng, Triệu Dục Đan rất thức thời, vội vàng gơ hai tay lên tỏ vẻ đầu hàng, có điều căn cứ trên nguyên tắc làm bạn xấu, vẫn là nhìn không được trêu chọc, "Không phải cùng người tình đầu tình cũ nhen nhóm lại, đánh tới lửa cháy bùng lên sao, hắn là tâm tình phải tốt lắm mới đúng, làm sao mà mấy ngày nay dường như lại rầu rĩ không vui?"

He he, tạp chí lá cải Triệu Dục Đan mỗi kỳ đều có xem, rõ ràng là bạn tốt đã cùng người tình cũ khó quên liên lạc lại.

Nghe vậy, Ngụy Chấn Hạo thần sắc không tốt hung hăng liếc tên đàn ông bên cạnh một cái, lạnh giọng mỉa mai nói: "Khát nước không? Có cần tôi đi bưng đồ uống tới không?"

"Đây là việc của nhân viên phục vụ, không dám làm phiền chủ quản tài vụ ngài." Triệu Dục Đan cười ha ha, thuận tay từ trên khay của nhân viên phục vụ bên cạnh lấy đi một ly rượu, sau khi khôi hài nâng chén thăm hỏi, lúc này mới nhẹ nhàng thương thức.

Hắn đúng là điên rồi, mới chịu đáp ứng cùng tên họ Triệu này đi tham gia bữa tiệc. Âm thầm nguyên rủa, Ngụy Chấn Hạo lúc ấy bởi vì tâm tình phiền muộn mà nhanh miệng đáp ứng đi cùng, nay vì quyết định ngu xuẩn đó mà cảm thấy hối hận không thôi.

"Này, đừng như vậy!" Biết rõ bạn tốt đang hối hận cái gì, Triệu Dục Đan bật cười nói: "Tôi chỉ là thấy cậu mấy ngày nay tựa hồ có chút phiền muộn, cho nên mới muốn kéo cậu cùng đi tham gia tiệc tùng thư giãn một tí, xem có thể cải biến tâm tình một chút hay không thôi."

"Vậy thì thật đa tạ đã quan tâm." Khẩu khí vẫn như cũ mang đầy ý giễu cợt, bất quá sắc mặt đã giãn ra một chút.

"Không cần khách khí!" Vô liêm sỉ tiếp nhận lời cảm tạ, Triệu Dục Đan không đếm xỉa đến "Lãnh Đạo" (ý nói ánh mắt sắc lạnh của anh nam chính à ^^!) lại phóng tới, thần thái ung dung uống một ngụm rượu, rồi như vô ý thân thiết hỏi ra vấn đề trong lòng. "Rốt cuộc là làm sao vậy? Cậu mấy ngày nay tâm thần không yên, dường như bị cái gì đó quấy nhiễu, phản ứng này không giống với biểu hiện nên có của một người vừa tìm được người phụ nữ mình yêu lại trở lại bên cạnh."

Người phụ nữ mình yêu? Liên Nhạc Nhã trước đây quả thực là người trong lòng hắn chú ý nhất cũng là người hắn quyến luyến nhất, nhưng. hiện tại thì sao?

Giật mình tự hỏi, Ngụy Chấn Hạo nở nụ cười tự giễu. Thú vị! Thật sự là rất thú vị! Tiệc buổi cùng nhớ mãi không quên nhiều năm, sau cùng có cơ

hội một lần nữa làm lại, hẳn thế nhưng lại không xác định được mình có còn yêu như lúc trước không. A. Thật là mĩa mai!

"Chấn Hạo?" Do dự khẽ gọi, Triệu Dục Đàn có chút lo lắng nhìn bạn tốt đột nhiên phát ra một tràng cười khẽ.

Đột nhiên, tiếng cười bỗng dừng lại, Ngụy Chấn Hạo ánh mắt lơ đãng xuyên thấu toàn bộ đại sảnh bữa tiệc, giống như tự lằm bằm lại như đang hỏi khẽ thốt ra, "Nếu như nói mấy ngày qua, đồng hành với Nhạc Nhã, tôi cũng không đặc biệt cảm thấy vui vẻ gì."

Thậm chí trong đầu còn bất chợt hiện ra bóng dáng người phụ nữ hai ngày trước yêu cầu cùng hắn chia tay.

Nghe vậy, Triệu Dục Đàn như suy nghĩ việc gì nhìn hắn một hồi lâu, sau đó lấy vẻ mặt nghiêm túc nói : "Như vậy, có lẽ cậu nên cẩn thận suy nghĩ một lần nữa ."

Có chuyện gì thay đổi sao? Vốn tưởng rằng bạn tốt đối với Liên Nhạc Nhã tình cũ khó quên, luôn theo bản năng tìm kiếm những phụ nữ có bộ dạng tương tự nàng, cho nên mới có thể cổ vũ hắn tìm về tình cũ, nhưng hôm nay nghe như sự việc không phải như vậy? Ai. Mặc kệ như thế nào, chỉ cần bạn tốt có thể an định trên phương diện tình cảm, tìm được người thuộc về mình, thì mặc kệ người đàn bà kia là ai, hắn đều chúc phúc hết lòng.

Thận trọng suy nghĩ sao? Gần đây hắn dường như chẳng lúc nào mà không suy nghĩ cả! Ngụy Chấn Hạo mĩa mai nhếch miệng, không rõ ý tứ nâng ly đáp lễ với bạn tốt, sau đó một ngụm uống sạch ly rượu.

Còn Triệu Dục Đàn lại cười cười khẽ nhấp một ngụm, hai người cứ như vậy thoải mái tùy ý đứng im lặng trong góc khuất, trong khoảng thời gian ngắn, chẳng ai có ý định đi xã giao với khách khứa.

Nhưng mà bọn họ không đi quấy rầy người khác, cũng không có nghĩa người khác sẽ không tới quấy rầy bọn họ, bởi vì ngay lúc đó một tiếng kêu đầy kinh hi bất ngờ vang lên!

"Chấn Hạo!"

Nghe tiếng, hai người theo hướng thanh âm nhìn lại, một bóng dáng mặc lễ phục đỏ tươi gọi cảm đang nhanh chóng tiếp cận hai người, miệng cười rạng rỡ, khó nén được vui sướng.

"A. Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, thật khéo làm sao!" Lộ ra một chút ý cười thích thú, vỗ vỗ vai bạn tốt, Triệu Dục Đàn vẻ mặt trêu chọc, trong giọng nói có ý đùa giỡn.

Ngụy Chấn Hạo chỉ lẳng lặng nhìn người đang tới, trên mặt không có quá nhiều biểu tình, mãi đến khi cô gái kia dáng người thướt tha đứng ở trước mặt, hắn mới lên tiếng chào hỏi!

"Nhạc Nhã, thật trùng hợp, em cũng tới." Nàng xuất hiện tại bữa tiệc tối nay, hắn cũng không cảm thấy kinh ngạc, dù sao với gia thế nhà nàng, nhận được thiệp mời cũng không phải việc lạ.

"Thật sự là trùng hợp." Liên Nhạc Nhã cười gật đầu đồng ý, sau đó chú ý tới Triệu Dục Đàn đứng một bên, nàng bổ sung lời chào hỏi muộn màng. "Dục Đàn, anh cũng tới."

"Đúng là có tới, nhưng đáng thương là, không có bạn gái cùng tham gia, cho nên đành tóm người đàn ông đến cho đủ số." Cười đùa chỉ chỉ người bên cạnh, Triệu Dục Đàn cũng không dự tính ở giữa hai người làm cái bóng đèn (làm kỳ đà cản mũi), lập tức lấy cớ lễ phép cáo lui. "Hai người chậm rãi tán gẫu đi, tôi còn có việc muốn tìm Vương đồng."

Tiếng chưa dứt, hắn đã bước nhanh rời đi, nhanh chóng bắt lấy một người đàn ông trung niên dáng người hơi mập vừa đi vừa nói, cùng mọi người xã giao khắp nơi.

Trong góc khuất, nháy mắt chỉ còn lại hai người bọn họ, dưới ánh đèn êm dịu, Liên Nhạc Nhã chăm chú quan sát khuôn mặt cương nghị, đầy cá tính trước mặt, trong ngực không nén nổi điên cuồng đập bình bình, hai gò má cũng bị nhiễm sắc hồng nhàn nhạt. Xa cách nhiều năm như vậy, hắn càng lúc càng có mị lực của đàn ông thành thực, làm cho nàng, thân là bạn gái trước cũng không khỏi lại bị hấp dẫn.

Tro tàn từng bị cha mẹ dập tắt nay đang nhen nhóm trở lại, chỉ cần có cơ hội, bất cứ lúc nào cũng có thể bốc cháy mãnh liệt như ngày xưa.

Nhưng hắn thì sao? Hắn nghĩ như thế nào ? Từ sau khi nàng thử dò hỏi hai người có thể tái hợp hay không, hắn trước sau chưa từng cho nàng đáp án chính thức, nhưng cũng chưa từng cự tuyệt mỗi lần nàng mời, thậm chí tùy ý tạt chỉ là cái thêu dệt chuyện bọn họ chứ cũng không có ra mặt làm sáng tỏ, tất cả những chuyện này có phải đại biểu cho bọn họ là có hi vọng hay không?

Nghĩ đến khả năng này, Liên Nhạc Nhã trong lòng không khỏi vui sướng, thần thái vô cùng thân thiết chủ động đặt tay lên cánh tay hắn, nghiêng khuôn mặt xinh đẹp cười khanh khách hỏi: "Không ngại tiếp em một điệu nhảy chứ?"

Thành thật mà nói, Ngụy Chấn Hạo cũng chẳng có tâm tình khiêu vũ, nhưng bởi vì lễ nghi xã giao cùng phong độ thân sĩ, thân là đàn ông không nên khước từ lời mời khiêu vũ của phụ nữ, cho nên hắn gật đầu!

"Đương nhiên." Lễ phép mỉm cười, hắn ôm lấy nàng bước vào sàn nhảy, theo giai điệu lay động trong không gian, tiếng nói trầm thấp cũng vang lên. "Em tới một mình sao?"

"Đương nhiên không phải!" Cười liếc mắt một cái, nàng xoay một vòng, đợi khi một lần nữa trở lại trong tay bạn nhảy, mới lại mở miệng bổ sung, "Tôi cùng mấy người chị em."

Không nói ra nàng sẽ đến tham gia bữa tiệc này, chính là vì đoán rằng hần hần là cũng sẽ xuất hiện, muốn thử vận may xem có thể gặp được hần hay không, cái này cũng chứng minh nàng thật không có nghĩ sai.

Chị em?

Chắc hẳn là nhóm các thiên kim đại tiểu thư từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, lấy việc chạy khắp nơi tham dự các loại hoạt động làm nghề nghiệp, đặc ý kỳ danh là xã giao danh viện!

Khóe miệng cong lên mang theo ý trào phúng, Ngụy Chấn Hạo không có nói thêm cái gì, chính là thuận theo nàng bước xoay một vòng rồi lại một vòng, mãi đến khi âm nhạc tạm dừng, hai người mới rời khỏi sàn nhảy, nhưng mà còn không kịp thở một hơi, lập tức đã bị cái gọi là "Chị em" đồng loạt tiến đến, bao vây xung quanh.

"Ôi trời! Đây không phải nam chính trong tin đồn với Nhạc Nhã của chúng ta sao."

"Cái gì mà vai nam chính với không vai nam chính, người ta đường đường là chủ quản tài vụ của "Sinh kỹ Kiều Tiệp", có danh có tiếng."

"Ha ha. Tôi nói Nhạc Nhã của chúng ta cũng thật là, mới trở về không bao lâu, lập tức đã ra trận, kiếm được một người đàn ông có mặt mũi rồi sao? Thật là khiến mọi người hâm mộ." Vài vị "chị em" trong nhóm tự cho là khôì hài mỗi người một câu đùa cợt, quanh đi quẩn lại cũng không ngoài chuyện tạp chí lá cải viết về quan hệ mập mờ của hai người, Liên Nhạc Nhã nghe được xấu hổ đỏ mặt, nhưng lại bất giác ưỡn ngực, đem cánh tay người đàn ông bên cạnh ôm càng chặt hơn, khuôn mặt xinh đẹp hướng các "chị em" cười càng thêm rạng rỡ ngọt ngào, trong vui sướng cũng ẩn hiện vài phần đắc ý cùng khoe khoang.

Nghe nhóm "chị em" trêu chọc, Ngụy Chấn Hạo trên mặt tuy rằng mặt không chút thay đổi, nhưng trong lòng lại mĩa mai cười lạnh, căn bản không có tâm trạng cùng các nàng xã giao; trái lại Liên Nhạc Nhã lại mắc cỡ đỏ mặt, yêu kiều mở miệng!

"Mọi người nói nhăng cuội gì đấy! Mình cùng với Chấn Hạo." Đôi mắt trong sáng nũng nịu nhìn người đàn ông bên cạnh, lòng tràn đầy kỳ vọng hần có thể chủ động hướng mọi người, cũng hướng chính mình xác định quan hệ của hai người.

Nhưng mà hai giây trôi qua, tỉnh táo nhận thấy được hần tựa hồ không có ý mở miệng, nàng nhất thời chột dạ, nhưng ngoài miệng cũng rất khéo léo cười đưa đẩy. "Không phải như mọi người nghĩ đâu." Về phần rốt cuộc là như thế nào, nàng cũng không nói rõ ràng, lưu lại không gian vô hạn cho người ta phỏng đoán.

Quả nhiên, nhóm "chị em" nháy mắt mờ ám cười không ngừng, hoàn toàn không tin lời phủ nhận của nàng, dù sao người nổi tiếng gặp tin đồn thường xuyên trình diễn tiết mục "Phủ nhận cũng chính là thừa nhận", vì thế tiếng cười trêu chọc lại vang lên!

"Không phải như chúng tôi nghĩ, vậy rốt cuộc là như thế nào."

"Thì như tạp chí lá cải đã nói."

"Ha ha a. Đó không phải là như chúng tôi nghĩ sao." Trong chốc lát, lời trêu chọc của mọi người không ngừng tuôn ra, khiến Liên Nhạc Nhã thẹn đỏ mặt, vẻ mặt như say rượu, nhưng khóe miệng lại khó nén được ý cười!

"Ai nha! Tất cả mọi người đều là chị em tốt, mọi người đừng cười nhạo mình nữa." Thẹn thùng dậm chân, nàng không hài lòng kháng nghị, nhưng thân thể lại càng thêm dựa vào người đàn ông bên cạnh, kín đáo lộ ra vài phần dương dương tự đắc, quả thực là điển hình cho câu "Miệng mồm giả dối, thân thể thành thật".

Vừa thấy hành động của nàng, nhóm "chị em" trong nháy mắt tỏ vẻ hiểu rõ, cười càng thêm đen tối, nhưng trước sau không ai chú ý tới "Vai nam chính" bên cạnh từ đầu tới cuối không hề mở miệng, trong mắt chợt lóe lên cảm giác phiền chán cùng mất kiên nhẫn.

A. Quá rõ ràng! Đối với mấy vị được gọi là xã giao danh viện này mà nói, đàn ông cùng trang sức trên người các nàng đại khái cũng chẳng mấy khác biệt, đều là lấy ra để thể hiện mặt mũi, để khoe khoang với người khác. Mà ngay lúc này, hần đang trở vương miện gắn đá quý lớn nhất trên đầu của bạn gái cũ. Mĩa mai thâm nghĩ, Ngụy Chấn Hạo khóe miệng kín đáo lộ ra một chút ý cười.

Đúng vậy! Hần biết rõ Liên Nhạc Nhã muốn mượn một ít động tác nhỏ cùng ngôn ngữ vô cùng thân thiết với hần là để khoe khoang trước mặt mấy người gọi là "chị em tốt" nhưng thực ra cũng chẳng từ tế gì.

Từ lúc bọn họ còn yêu nhau thì hần đã mơ hồ nhận thấy được nàng là dạng người có phần thích hư vinh, tính tình có điểm phù phiếm, luôn luôn ở trước bạn nữ khoe ra tài năng của hần, còn muốn hướng người khác phơi bày tất cả.

Nhưng khi hần còn trẻ tuổi, không đủ tự tin đối với chính mình, nên đối với chuyện nàng ở trước mặt người bên ngoài khoe ra mấy động tác nhỏ của mình, trong lòng mặc dù có vài phần xấu hổ cùng quần bách, nhưng cũng không thể phủ nhận đây cũng phần nào chứng minh hần xứng đôi với nàng, có tư cách đắc ý cùng kiêu ngạo đứng ở bên cạnh nàng.

Nhưng hôm nay, hần đã trải qua rèn luyện mà trưởng thành, đã đủ chín chắn, không cần đến ánh mắt người khác để khẳng định chính mình, hiện tại nàng hành động tương tự không thay đổi, nhưng kiêu ngạo cùng đắc ý sớm đã không còn thấy đâu nữa, có chăng chỉ là phiền chán cùng khó chịu. Đúng vậy,

khó có thể chịu được!

A. Thật là buồn cười! Chưa có bao lâu, hần thể nhưng lại đối với người mình nhớ mãi không quên nhiều năm cảm thấy khó chịu? Nàng đâu có thay đổi, đúng không? Như vậy. Thay đổi chính là mình sao?

Hốt hoảng suy nghĩ, Ngụy Chấn Hạo có chút không rõ tâm tư của chính mình, chỉ biết là giữa Liên Nhạc Nhã cùng một đám "chị em" yêu kiều nói cười vây quanh, hần nhớ đến cũng chỉ là thế giới nhỏ nhỏ kia, bên trong bày trí ấm áp, còn có một cô gái ôn nhu thanh nhã.

Người kia sẽ tươi cười làm vài món ăn gia đình hần thích ăn, không thì bọn họ sẽ cùng nhau cùng đi ăn tối, bữa tối xong có lẽ sẽ uống một ly, hay là ầm bụng thì nghĩ phóng túng lôi kéo nàng lên giường lăn lộn một hồi, hoặc có lẽ cái gì cũng không làm, chỉ là lặng lẽ, thư thái ngồi trên sofa.

Khi trong đầu bỗng dưng hiện lên bóng dáng tinh tế mà nhu nhả của cô gái kia, Ngụy Chấn Hạo chỉ cảm thấy trong ngực nóng lên, khoe miệng cong lên, vẻ mặt lạnh nhạt bất giác mềm mại hơn, ánh mắt cũng có chút mong lung.

Mạn Quân, một thân an tĩnh, không tranh giành, không ăm ỹ cũng không náo loạn bầu bạn với hần ba năm, nhưng hai ngày trước đột nhiên lại nhắc tới muốn chia tay. Chia tay? Hần thật sự muốn cùng nàng chia tay sao?

"Chấn Hạo, anh đang nghĩ cái gì vậy?" Bỗng dưng, một thanh âm yêu kiều du dương vang lên cắt ngang mạch suy nghĩ khiến hần giật mình, Ngụy Chấn Hạo phục hồi lại tinh thần, chỉ thấy Liên Nhạc Nhã đang cười khúc khích nhìn hần, vẻ phần nhóm "chị em" thì không biết đã tản đi từ bao giờ.

Trong hai người, dù sao cũng phải có một người hạnh phúc. Anh thực may mắn, không cần lại bỏ lỡ.

Nhìn gương mặt xinh đẹp rạng rỡ trước mắt, trong đầu của hần lại vang lên lời của cô gái có khuôn mặt tương tự, tựa hồ lộ ra vài phần hăm dọa lại bi thương khê lăm bầm.

Hạnh phúc sao? Cùng Nhạc Nhã tái hợp, hần thật sự hạnh phúc sao? Nếu thật sự là như thế, vì sao nàng nói ra hai chữ chia tay thì hần lại kinh hoàng cùng phần nộ như vậy, thậm chí không thể trả lời liền bối rối hốt hoảng mà chạy đi?

Vì sao khi hần cùng Nhạc Nhã cùng một chỗ thì trong đầu của hần lại toàn là ký ức về nàng, những điều khi ở chung nhìn như chẳng có gì đặc biệt, nhưng hôm nay nghĩ đến từng chút từng chút một lại thấy đặc biệt ám áp?

Cái loại tình cảm nghĩ không thông, nói không ra này rốt cuộc là cái gì? Hay là. Đứng rồi, đứng rồi! Nếu không phải như thế, hần làm sao lại quái lạ như vậy?

Giống như là bị rượu xối lên đầu, suy nghĩ rối rắm hỗn loạn bấy lâu trong nháy mắt trở nên rõ ràng, Ngụy Chấn Hạo bỗng dưng ôm trán, cúi đầu nở nụ cười!

"Ha ha ha. Thì ra là thế. Thì ra là thế." Bùng tỉnh đại ngộ thì thầm, hần càng cười càng lớn tiếng.

A. Tìm lâu như vậy, rốt cuộc cũng hiểu rõ tâm tư của mình, hần thật ngu ngốc, không phải sao?

Bất quá mắt bò mới lo làm chuông vẫn chưa muộn, mọi chuyện vẫn còn kịp!

"Chấn Hạo?" Nhìn hần khác thường, chẳng biết tại sao, Liên Nhạc Nhã mơ hồ cảm thấy có chút ngột ngạt bất an.

"Thật có lỗi, Nhạc Nhã." Rốt cuộc cũng hiểu rõ tình cảm của mình, Ngụy Chấn Hạo trưng ra nụ cười đặc biệt cởi mở, nhanh miệng xin lỗi.

"Anh còn có việc phải đi trước, gặp lại sau."

"A?" Liên Nhạc Nhã sững sốt, hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Tâm tình phấn chấn không cách nào bận tâm tới người khác, kìm nén không được ham muốn lập tức nhìn thấy người nào đó, Ngụy Chấn Hạo chỉ có thể mỉm cười xin lỗi, tiếp sau liền bỏ lại Liên Nhạc Nhã đang ngạc nhiên khó hiểu, vội vàng thoát khỏi bữa tiệc, hướng căn hộ ấm áp thoải mái, nơi có nữ chủ nhân ôn nhu thanh nhã kia mà chạy đi.

A. Không thể bỏ lỡ —

Lần này, hần nhất định không bỏ lỡ.

Nửa giờ sau, Ngụy Chấn Hạo tươi cười chạy tới bên ngoài căn hộ nhỏ, chuẩn bị đối với người con gái kia bày tỏ tâm ý, nhưng khoảnh khắc mở cửa bước vào trong phòng, niềm vui sướng trong nháy mắt đông cứng lại, thay vào đó là kinh ngạc cùng hoảng sợ.

Không! Không nên như vậy. Không nên như vậy.

Trùng trùng nhìn căn phòng vắng vẻ, rõ ràng ám chỉ chủ nhân đã rời đi, Ngụy Chấn Hạo chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, hoàn toàn nói không ra lời.

Làm sao có thể?

Mới hai ngày. Mới hai ngày mà thôi.

Về mặt mờ mịt nhìn xung quanh mình, hần như rơi xuống vực sâu không đáy, một luồng khí lạnh thấu xương lan khắp toàn thân, lạnh đến mức hần không nhìn được cả người run rẩy, trong đầu đột nhiên nhớ lại hai ngày trước, khi nhìn thấy nàng lần cuối cùng, một ít đồ trang trí trong phòng cũng không trông thấy bóng dáng, "Sạch sẽ" đến làm cho hần có cảm giác kỳ quái, tuy nhiên lúc ấy cũng không để tâm truy hỏi, nay rốt cục chân tướng rõ ràng. Thì ra. Thì ra nàng đã sớm quyết định rời xa nơi này, nhưng vốn không tính nói cho hần biết!

Đáng chết! Nàng làm sao có thể? Làm sao có thể vô thanh vô tức rời đi như vậy? Nàng cho rằng đưa ra lời chia tay, hai người sẽ không còn quan hệ sao?

Không! Không có cửa đâu!

Nàng nói chia tay, hần cũng không đáp ứng cơ mà!

Nắm chặt hai tay, Ngụy Chấn Hạo mặt mày tái nhợt nghiêm lại, hít sâu một hơi, kim xuống sự kinh hoàng đang cuộn cuộn xông lên trong lòng, bức ép bản thân bình tĩnh suy nghĩ. Ba giây sau, hần lấy điện thoại di động ra ấn xuống một dãy số!

"Thật xin lỗi, số điện thoại này đã tạm dừng sử dụng."

Hộp thư tự động (có thể không chính xác lắm ^^!), một giọng nữ vô cảm lãnh đạm truyền đến, ánh mắt Ngụy Chấn Hạo không khỏi nhú lại.

Ngay cả điện thoại cũng ngưng dùng, xem ra nàng dự định hoàn toàn cắt đứt liên hệ với hần phải không? Không sao! Con đường nào cũng dẫn đến La Mã, đường này không thông, còn có đường khác!

Còn sống thì sẽ tìm được đường ra, hần sẽ không để cho bản thân bế tắc trong ngõ cụt. Trong lòng xác định, hần an tâm, sau khi khôi phục về trạng thái bình thường lúc trước, liền quay đầu rời đi, hướng một con đường khác đi đến La Mã.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Thì Có Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Chương 5.1

"Đình đường!"

Trong tiệm hoa góc đường, sau khi vị khách cuối cùng rời đi, mắt thấy thời gian đã muộn, Trần tỷ vội vàng cúi đầu thu dọn mấy đồ linh tinh trên bàn, đang chuẩn bị đóng cửa về nhà nghỉ ngơi thì chuông cửa bỗng rung vang lên!

Tiếng chuông trong trẻo vui tai lay động trong không khí để nhắc nhở người bên trong có khách hàng đến, khiến cho người trong quầy theo bản năng ngẩng đầu lên sang sảng hô to "Chào mừng quý." nhưng khi khuôn mặt "Khách hàng" đập vào mắt, thì từ "khách" cuối cùng kia lại tự động nuốt trở về trong miệng Trần tỷ, vẻ mặt tươi cười vô cùng thân thiết trong nháy mắt biến mất không dấu vết, chỉ còn lại ánh mắt tràn đầy tức giận cùng phòng bị, dùng chút đạo đức nghề nghiệp cuối cùng bắt buộc mình mở miệng tiếp đón. "Tiên sinh, xin hỏi cần loại hoa gì?"

Không vội lên tiếng trả lời, Ngụy Chấn Hạo tiến vào trong cửa hàng, đầu tiên là nhìn quanh quanh mình một vòng nhưng không thấy bóng dáng người phụ nữ trong lòng, sau hần mới chậm rãi mở miệng hỏi: "Mạn Quân đâu?"

"Tiên sinh, thật xin lỗi!" Hai tay khoanh trước ngực, Trần tỷ giả là cười nói: "Chỗ chúng tôi không có hoa nào tên "Mạn Quân"!"

Nghe ra địch ý trong thanh âm, Ngụy Chấn Hạo chẳng hề bất ngờ, chỉ nhướng ánh mắt sắc bén lên đánh giá nàng, trên miệng vẫn như cũ duy trì lễ phép cùng phong độ mà người văn minh nên có. "Thật xin lỗi, là tôi chưa nói rõ ràng, tôi tới tìm một người tên "Mạn Quân", không phải đến tìm hoa."

Nên nói như thế nào đây? Cùng Mạn Quân kết giao ba năm qua, hần cùng với vị kêu là Trần tỷ này, tuy không mấy khi cùng xuất hiện, nhưng vài lần ngẫu nhiên chạm trán cũng có thể cảm nhận được nàng đối với hần không có nhiều thiện ý cho lắm, mà hôm nay loại cảm giác này lại càng rõ ràng.

"A! Cậu phải nói sớm chứ!" Kéo dài giọng, Trần tỷ làm bộ làm tịch trung ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ, lập tức nhún nhún vai, lạnh nhạt nói: "Thật đáng tiếc, Mạn Quân đã thôi việc, không làm việc ở nơi này nữa!"

Thôi việc?! Nàng tuyệt đối có khả năng làm chuyện này, ngay cả công việc cũng bỏ, vì không muốn cho hần có cơ hội tìm được nàng! Đồng tử phút chốc co lại, nhanh chóng áp chế nỗi hoang mang vừa rục rịch nổi lên trong lòng, Ngụy Chấn Hạo hít sâu một hơi, cổ trắn định hỏi: "Tôi nghĩ chị hẳn là cũng biết Mạn Quân đã dọn nhà, xin hỏi có thể nói cho tôi biết chỗ ở mới của cô ấy, hoặc là phương thức liên lạc không?"

Hắn biết bà chủ cửa hàng hoa cùng Mạn Quân quan hệ vô cùng tốt, khẳng định biết rõ tung tích của nàng, cho nên mới thử hỏi, hy vọng có thể biết một chút tin tức, nhưng là nhưng trong lòng cũng không kỳ vọng quá lớn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Trần tỷ cười nhạo một tiếng, nhướn mày lạnh lùng giễu cợt, "Tôi là ai chứ? Tôi chỉ là bà chủ trước của Mạn Quân mà thôi, còn cậu là bạn trai cô ấy kết giao ba năm, nhưng nay cô ấy dọn nhà, rồi thôi việc, cậu lại cái gì cũng không biết, trái lại tìm tôi hỏi cô ấy ở đâu, cậu không cảm thấy thực buồn cười sao?"

Đối với lời châm biếm của Trần tỷ, người đàn ông nào đó nét mặt cứng ngắc, không còn lời nào để nói, cũng nhận toàn bộ chỉ trích, bởi vì lời nàng nói tất cả đều là sự thật.

Đúng vậy! Hắn thực sự rất không quan tâm tới Mạn Quân rồi, khi không thấy bóng dáng nàng đâu, ngoại trừ bà chủ cửa hàng hoa trước mắt này, hắn hoàn toàn không rõ nàng còn có thân nhân hoặc bằng hữu gì không, tự nhiên cũng không biết nên tìm ai để thăm dò tung tích của nàng. Thân là người cùng nàng kết giao ba năm, có quan hệ thân mật, nhưng hiểu biết về nàng so với một người xa lạ cũng chẳng nhiều hơn bao nhiêu! Mặc dù lý do một phần là vì nàng chưa từng chủ động tiết lộ, nhưng nguyên nhân lớn hơn là, hắn trước giờ cũng chưa từng quan tâm hỏi qua, cho nên hắn thật sự là tên khốn tham hại, không phải sao?

Nghĩ đến đây, Ngụy Chấn Hạo vừa hối hận vừa xấu hổ, càng cảm thấy Uông Mạn Quân kiên quyết ra đi như thế không phải là không có nguyên nhân, dù sao đối mặt với một tên đàn ông vô tâm với mình như thế, nàng cảm thấy thất vọng muốn rời đi cũng là bình thường, tất cả đều là hắn tự chuốc lấy.

Ở bên cạnh, thấy hắn trầm mặt cả buổi không nói lời nào, cũng không biết là suy nghĩ cái gì, Trần tỷ mặt lạnh mờ miệng lần nữa. "Tóm lại, không cần hỏi lại tôi, bởi vì cho dù tôi biết, cũng sẽ không nói cho cậu biết."

Nghe tiếng, Ngụy Chấn Hạo phục hồi tinh thần lại, sau đó gật gật đầu. "Chị có nguyên tắc của chị, tôi cũng không miễn cưỡng."

Hắn không phải tên lưu manh, sẽ không vì đạt được tin tức mình muốn mà sử dụng thủ đoạn phi pháp ép buộc người khác, con đường nào cũng dẫn đến La Mã, không phải sao? Con đường thứ hai không thông, còn có con đường thứ ba!

"Một khi đã như vậy." Ánh mắt Trần tỷ nhẹ hướng về phía cửa, không tiếng động ra lệnh trực khách.

Xem ra bản thân thật sự rất không được hoan nghênh! Cười khổ tự giễu, trước khi rời đi, hắn còn có một câu thành tâm thành ý muốn nói. "Những năm gần đây, cảm ơn chị đã chiếu cố Mạn Quân."

Hắn biết, bà chủ này vẫn luôn xem Mạn Quân như người thân mà chăm sóc.

"Với giao tình của tôi cùng Mạn Quân, không cần tới cậu xen vào nói lời cảm tạ." Trần tỷ lòng tràn đầy bức bối, đáp lại lời cảm tạ của hắn bằng tiếng rống giận dữ.

Tình nghĩa của nàng cùng Mạn Quân là chuyện của bọn họ, đến phiên hắn nói cảm ơn sao? Thật sự là vừa quái lạ vừa mặt dày.

"Chị thực chán ghét tôi?" Nói cảm ơn cũng không được nhận, dịch ý của Trần tỷ như vậy là quá rõ ràng, tự nhận thấy bản thân không có đặc tội nàng, Ngụy Chấn Hạo rốt cục nhịn không được hỏi.

"Mạn Quân xứng đáng với người tốt hơn." Còn hắn thì không xứng!

"Chị nói đúng!" Rốt cục hiểu được dịch ý từ đâu mà ra, người đàn ông điềm tĩnh gật đầu đồng ý, nhưng không có ý định buông tha, lấy giọng điệu thần nhiên lịch sự nói: "Đáng tiếc là, đàn ông đều muốn theo đuổi phụ nữ tốt, tôi. . . ." Cười cười, hắn lộ ra vẻ mặt rạn rở. "cũng chỉ là một người đàn ông bình thường thôi."

Là ý nói, hắn không có dự định buông tha Mạn Quân, muốn quán lấy nàng, chết cũng không buông sao?

Nghe ra ý tại ngôn ngoại, Trần tỷ bất mãn nheo mắt lại, hung tợn lườm tên đàn ông không biết xấu hổ, vừa định mở miệng mắng thì lại nghe hắn lên tiếng!

"Thật ngại quá, làm phiền lấy cho tôi một bó hoa này, được không?"

Nhìn theo hướng tay hắn chỉ, một thùng hoa nhỏ màu cam xinh đẹp ướt át đập vào mắt Trần tỷ, nàng nhìn hắn liếc mắt một cái, rồi mới nổi giận dưng dưng đi tới bó một bó to "loại hoa được chọn" đưa cho hắn.

"Năm trăm đồng!" Rõ ràng là muốn cướp tiền mà.

Không chút phật lòng, Ngụy Chấn Hạo không nói hai lời đưa tiền, cầm lấy bó hoa chuẩn bị mở cửa, thì một thanh âm ngập ngừng từ phía sau lưng vang lên!

"Cậu. tại sao muốn mua loại hoa này?" Do dự trong chốc lát, Trần tỷ vẫn là nhịn không được liền hỏi.

Loại hoa này trước giờ cũng không phải là mấy loại chính yếu như hoa hồng, bách hợp ... , cũng hiếm chỉ được dùng để tô điểm cho bó hoa, phần lớn mọi người đều không biết tên của nó, thậm chí ngộ nhận đó là cúc Ba Tư, loại hoa không thu hút như vậy, có rất ít người giống như hắn mua cả một bó.

Nghe hỏi, Ngụy Chấn Hạo khòe miệng hơi hơi cong lên. "Bởi vì hoa này cũng xem như là loại hoa đính ước của tôi cùng Mạn Quân!" Dứt lời, xoay người đẩy cửa, tao nhã bước rời đi.

Loại hoa đính ước?

Về mặt ngạc nhiên nhìn bóng lưng của hắn biến mất ở bên ngoài cửa kính, Trần tỷ nghĩ người một lúc lâu sau mới nhận không được trọn mắt lắm nhắm nói thầm, "Bách hợp cũng tốt, hoa hồng cũng đẹp, thích hợp làm hoa đính ước hơn nhiều, Ai lại lấy cái loại hoa này làm hoa đính ước chứ? Thật sự là không thể hiểu nổi!"

Lắc đầu, nàng không hiểu nổi hai người kia rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, chỉ có thể một bên thì thầm, một bên sắp xếp lại cửa hàng, mau mau chuẩn bị về nhà lái nhái ông xã, giám sát con cái học bài.

Hơn một tuần tiếp theo, tuy rằng nhất thời còn không thấy tăm tích của Uông Mạn Quân, nhưng Ngụy Chấn Hạo vẫn như trước đi làm bình thường, tan sở bình thường, chẳng những không có mơ hồ buồn bực bất an như trước, ngược lại còn thêm rõ ràng, chắc chắn trong lòng mình muốn gì. Về trầm ổn cùng bình tĩnh này của hắn không chỉ khiến cho nhân viên phòng tài vụ có thể thoát khỏi áp lực cùng bầu không khí lạnh lẽo, còn làm cho Sinh kỹ Kiều Tiếp từ trên xuống dưới, bao gồm cả hai người trước kia thường xuyên bị trút giận nhất là chính, phó tổng giám đốc, tất cả đều âm thầm thờ dài nhẹ nhõm một hơi, số lần đến phòng tài vụ đưa văn kiện, thuận tiện lưu lại tán dóc một chút cũng thường xuyên hơn.

Thế nhưng duy nhất một điều làm cho bọn họ tiếc nuối là, chuyện xấu của chủ quản tài vụ tựa hồ hiếm thấy hơn, tạp chí lá cải cũng chụp không được hình hắn đi cùng với bất kỳ phụ nữ nào, giống như trong một đêm có người đột nhiên đổi tính vậy, làm cho đám nhân viên lúc rảnh rỗi uống cà phê, đề tài tán gẫu lại bớt đi một cái.

Mà chân tướng thực sự là — vị chủ quản tài vụ nói trên trong đoạn thời gian này đã từ chối lời mời của mối tình đầu vài lần, chiều nào tan sở cũng về nhà, đi động mớ 24/24, lẳng lặng chờ đợi khả năng ai đó sẽ liên hệ.

Hôm nay, thời gian tan sở vừa tới, công việc của Ngụy Chấn Hạo cũng hoàn thành phần nào, liền đóng máy tính, đứng dậy mặc áo khoác, đang chuẩn bị rời đi, một hồi chuông điện thoại di động bỗng dưng vang lên.

"Alo. Đúng, là tôi."

Nhận điện, một thanh âm xa lạ xác định thân phận của hắn, sau khi báo lai lịch của mình, đôi mắt Ngụy Chấn hạo bỗng dưng sáng ngời. "Có tin tức à. Tốt — lập tức đem địa chỉ nói cho tôi biết, về phần những tin tức khác, gửi đến email của tôi là được rồi, cảm ơn!"

Cúi đầu, nhanh chóng ghi chép lại địa chỉ đầu bên kia điện thoại đọc lên, đợi chấm dứt cuộc gọi, hắn nhìn giấy ghi chép trong tay, khòe miệng nhận không được hơi hơi nở nụ cười.

A. Con đường nào cũng dẫn đến La Mã, văn phòng thám tử chính là một trong số đó!

Làm sao có thể? Về mặt ngờ ngác từ trong khoa phụ sản của phòng khám đi ra, Uông Mạn Quân theo bản năng nhẹ vỗ về bụng, trong đầu bắt giác hiện lên tình hình mới vừa rồi khi bác sĩ thông báo tin tức

"Uông tiểu thư, chúc mừng cô mang thai." Lấy điệu bộ chuyên nghiệp, bác sĩ mỉm cười chúc mừng.

"Mang... mang thai? !" Người sắp làm mẹ nào đó kinh ngạc nói lắp, mặc dù đã kiểm tra trước, trên thân thể cũng thấy không thoải mái, nguyệt sự đáng lẽ đã tới lại chưa thấy làm cho nàng có điều hoài nghi, thế nhưng tại khoảnh khắc nghe được lời xác nhận, vẫn có cảm giác không thật.

"Đúng vậy —" gật gật đầu, bác sĩ lại bổ sung thêm một câu. "Đã được hai tháng rồi."

"Hóa ra đã có hai tháng rồi." Nhẹ nhàng vuốt cái bụng còn chưa nổi lên, sắc mặt nàng trắng bệch, hoảng hốt nói nhỏ, biểu tình kỳ quái mà phức tạp, làm cho người ta nhìn không ra là vui hay buồn.

Ông trời là có ý trêu chọc nàng sao? Ngay sau khi nàng quyết định rời khỏi hắn, mới khiến cho nàng phát hiện mình đã mang bầu, chuyện này thật sự là làm cho người ta dở khóc dở cười .

Ngẫm lại cũng thật sự buồn cười, bọn họ vẫn đều có tránh thai, thế nhưng tiểu tử trong bụng kia vẫn là không mời mà đến, chỉ có thể nói rằng trên thế giới không có phương pháp tránh thai trăm phần trăm, mà nàng còn là thực may mắn tỷ lệ cực kỳ nhỏ như vậy cũng chọn trúng.

May mắn? Đúng vậy, may mắn!

Năm đó, nàng muốn có con của "Người ấy" biết bao, thế nhưng dù cho khóc đứt ruột đứt gan cũng không thể được; mà hôm nay, sinh mạng nhỏ trong bụng này dù có lóp lóp phương pháp tránh thai vẫn "tìm được đường chạy ra", kiên trì ở trong cơ thể của nàng kết ỏ, có lẽ chính là "Người ấy" ở chốn u minh thương nàng cô đơn cùng tịch mịch, đã đưa tới sinh mạng nhỏ này coi như là con của bọn họ, thay thế "Người ấy", cùng nàng trải qua đời người dài đằng đẵng phía trước!

Nghĩ đến đây, Uông Mạn Quân hốc mắt ửng đỏ, miệng mỉm cười mang theo hạnh phúc cùng chút chua xót, cúi đầu dịu dàng nói với đứa nhỏ trong bụng.

"Tiểu tử kia, phải ngoan ngoan nha! Lần khác mẹ sẽ mang con trở về thăm ông nội, bà nội, bọn họ sẽ rất thương con." ôn nhu vỗ về bụng, ánh mắt nàng mông lung, tựa hồ như chìm đắm trong ký ức nào đó, nhưng khi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt ướt át chỉ còn lại dịu dàng cùng kiên định, sau đó

nàng mau chóng bắt một chiếc xe taxi, mang theo niềm vui sướng vì sẽ nghênh đón một sinh mạng mới sau tám tháng nữa rồi đi. Về phần cha của đứa nhỏ A! Hắn không quan trọng, không cần nói cho hắn biết.

Đó là. Mạn Quân?

Phía trước, một bóng dáng tinh tế quen thuộc đập vào mắt, khiến Ngụy Chấn Hạo đang trên đường tìm người cảm thấy vui vẻ, nhanh chóng buông lỏng chân ga, để xe chậm rãi đỗ sát ven đường, chuẩn bị tiến đến "Bắt người" nhưng xe còn chưa dừng hẳn, chỉ thấy người phụ nữ kia sắc mặt trắng nhợt lại ẩn chứa một nụ cười kỳ dị, đột nhiên bắt một chiếc xe taxi nhẹ rồi đi.

Mất nhìn chiếc xe màu vàng dần dần đi xa, Ngụy Chấn Hạo theo bản năng muốn đuổi theo, song khi khóe mắt lướt qua tấm biển phòng khám nơi người phụ nữ vừa đứng lúc trước, đôi mắt sắc bén của hắn nhũn lại, một nỗi ngờ vực dâng lên trong lòng.

Chương 5.2

Nàng đến khám khoa phụ sản?

Vì sao?

Ánh mắt lóe lên mang theo suy nghĩ sâu xa, hắn bỏ qua kế hoạch theo đuôi xe taxi, dù sao trong tay đã có địa chỉ hiện nay của nàng, hòa thượng chạy được chữ miếu thì không chạy được, chậm đi tìm người một chút cũng không sao.

Nhưng mà nguyên nhân vì sao nàng lại đến khoa phụ sản khám, khẳng định là nàng sẽ không nguyên ý nói thực ra, cho nên hắn tự mình đi làm rõ mới được. Trong lòng thầm quyết định, Ngụy Chấn Hạo đem xe ngừng lại, nhanh xuống xe đi vào phòng khám, bước nhanh vài bước về phía quầy! "Thật xin lỗi! Tôi muốn tìm Ông Mạn Quân tiểu thư, xin hỏi cô ấy đã khám xong chưa?" Lễ phép cười yếu ớt, hắn biết rõ còn có ý hỏi y tá trẻ tuổi trong quầy.

Nghe tiếng, y tá trẻ tuổi đang cúi đầu bận rộn bèn ngửa mặt lên, liếc thấy người đàn ông một thân đồ tây phẳng phiu thành thực, ấn tượng trước mắt hơn phân nửa là tốt, hơn nữa thái độ của hắn khách khí hữu lễ, mức độ hào cảm lại càng tăng thêm, đối với vấn đề của hắn cũng rất vui lòng hỗ trợ.

"Xin ngài chờ một chút, tôi kiểm tra xem." Không phải mỗi ngày đều có loại đàn ông đáng thương thức như vậy, tâm tình y tá trẻ tuổi khá là tốt, lập tức nhanh chóng kiểm tra lịch trình khám bệnh trên máy tính, chỉ chốc lát sau, đã có đáp án. "Tiên sinh, thật xin lỗi! Ông tiểu thư đã khám xong, vừa rồi đi không lâu."

"Như vậy xin hỏi kết quả kiểm tra của nàng thế nào?" Hắn ôn hòa nhưng kiên quyết tiếp tục truy vấn.

"Ách. Ngài cùng Ông tiểu thư là?" Y tá tò mò hỏi.

"Tôi là bạn trai của cô ấy." Hắn trả lời không chút do dự.

Nghe vậy, y tá khó xử nhìn hắn liếc mắt một cái, sau đó lắc đầu, giữ vững đạo đức nghề nghiệp. "Thật ngại, chúng tôi không thể tùy tiện lộ ra tình trạng cùng tư liệu của bệnh nhân."

Sớm biết rằng sẽ không dễ dàng như vậy, Ngụy Chấn Hạo lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, thần sắc ảo não nói : "Vốn hôm nay tôi nên đưa nàng đi, nhưng nhất thời bị công việc làm chậm trễ một chút, chờ khi xong thì đã tới không kịp. Thời gian này thân thể cô ấy rất không thoải mái, tôi thật sự lo lắng, tuy rằng có thể trở về chính miệng hỏi cô ấy kết quả kiểm tra, nhưng e rằng nếu cô ấy thật sự sinh bệnh, sẽ vì sợ tôi lo lắng mà không chịu thành thật nói cho tôi biết."

Hắn nói thật chân tình mà sâu sắc, đem hình ảnh một người đàn ông đối với bạn gái quan tâm cùng lo lắng hoàn toàn biểu lộ đến không thể nghi ngờ. Nghe vậy, y tá trẻ ngây thơ cảm động vô cùng, vốn muốn giữ vững đạo đức nghề nghiệp nay cũng không khỏi dao động. "Tiên sinh, kỳ thực Ông tiểu thư không phải sinh bệnh, ngài không cần quá lo lắng!"

Cẩn thận quan sát trái phải, sau khi xác định không có người chú ý, y tá trẻ tuổi mới nháy mắt, nhỏ giọng lại nói: "Đối với phần lớn bệnh nhân mà nói, kết quả kiểm tra đều là tin tức tốt!" Nàng nghĩ rằng, đối với vị tiên sinh trước mắt này và vị Ông tiểu thư kia mà nói, hắn cũng là tin tức tốt.

"Tin tức tốt?" Từ nụ cười thần bí của y tá, Ngụy Chấn Hạo cơ hồ có thể biết đáp án là cái gì, nhưng vẫn là muốn xác định thêm, cho nên hắn bất động thanh sắc ở trước bụng ra dấu một chút. Đúng vậy! Cười cười dùng tay bí mật ra hiệu, nữ y tá âm thầm khẳng định đáp án.

"Cám ơn!" Ngụy Chấn Hạo nở nụ cười, xác định người phụ nữ mình yêu thật sự mang thai con của hắn, trong lòng mừng như điên, hắn nhanh chóng hướng y tá nói lời cảm tạ, sau khi nàng cười hi hi vẫy tay từ biệt, vội vội vàng vàng rời khỏi phòng khám.

Chỉ chốc lát sau, một chiếc xe màu bạc phi như bay trên đường lớn, mục tiêu chính là chỗ ở mới của người phụ nữ nào đó.

Chính là chỗ này!

Theo địa chỉ văn phòng thám tử cấp, Ngụy Chấn Hạo đi tới trước một gian hàng bán hoa trang trí ấm áp, sau khi lần nữa xác nhận dãy số trên biển số nhà là không sai, hắn cố đè nén mong muốn mãnh liệt được nhìn thấy người phụ nữ đáng giận không từ mà biệt, ép buộc bản thân giữ vững tư thái trầm ổn bước xuống xe, cước bộ không nhanh không chậm tao nhã bước vào trong cửa hàng.

Đát, đát, đát. Tiếng bước chân đi vào trong điểm vừng vàng, có quy luật từ xa vang đến gần, làm cho người vừa mới từ phòng khám trở về, cúi

đầu đang chuẩn bị ăn cơm hộp mua được trên đường, Ưông Mạn Quân, không khỏi sùng sốt, trong lòng có chút hồi hận.

Ai Sớm biết vậy thì lúc mới trở về liền đem cửa sắt kéo xuống rồi, dù sao nàng hôm nay cũng không muốn mở tiệm buôn bán.

Ưông Mạn Quân buông đũa trúc trong tay, bắt đắc dĩ âm thầm thở dài, ngẩng đầu mỉm cười xin lỗi. "Thật ngại, chúng tôi hôm nay không bán."

Lời chưa nói xong trong nháy mắt ngưng kết lại, nàng ngạc nhiên nhìn người trước mắt, trong đầu chớp mắt hiện lên vô số ý niệm, nhưng cuối cùng còn lại cũng chỉ là một mảng trống rỗng.

"Không buôn bán sao?" Giọng nói trầm thấp mềm mòng thay nàng nói cho hết lời, Ngụy Chấn hạo cúi đầu nở nụ cười. "Không sao cả, anh cũng không phải đến mua hoa."

"Vậy sao?" Vẫn chưa thể hoàn hồn, Ưông Mạn Quân sắc mặt trắng nhợt, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể kinh ngạc nhìn hắn, không biết nên nói cái gì mới tốt.

Thế nhưng Ngụy Chấn hạo lại tựa như không nhận thấy sự thất thố của nàng, tự nhiên nhìn quanh bốn phía cửa hàng một vòng, sau khi xác định hoàn cảnh cũng coi như ổn định, ánh mắt sáng ngời mới lần nữa trở lại trên người của nàng, tiếng nói trầm thấp lại lười biếng vang lên!

"Hoàn cảnh rất tốt!" Mỉm cười, hắn nhắm mắt trọng điểm hạ một câu bình luận. "Em mặc dù rời đi vội vàng, thế nhưng vẫn an bài cho bản thân không tệ."

Ở trong thời gian thật ngắn, mặc kệ là công việc hay là chỗ ở đều lập tức có sắp xếp, cuộc sống trôi qua có trật tự, thật đúng là làm người ta bội phục, phải không?

Phục hồi tinh thần lại, Ưông Mạn Quân cùng hắn ở chung đã lâu, tự nhiên nghe ra được trong lời hắn nói có ý dò xét, cũng không có ý định giấu diếm, giọng điệu bình tĩnh lãnh đạm nói: "Tất cả đều là nhờ Trần tỷ giúp đỡ."

Kỳ thật chủ cửa hàng hoa này là bạn tốt của Trần tỷ, năm đó bởi vì chồng chết sớm, chỉ để lại tài sản khá khá cùng một đứa con thơ, hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau, ở phương diện tiền tài từ trước đến nay đều không lo thiếu thốn, mở cửa hàng hoa này cũng chỉ là muốn giết thời gian, làm cho cuộc sống có một trọng tâm, không cầu lợi nhuận lớn, chỉ cần thu chi có thể quân bình là tốt rồi.

Nay đứa nhỏ lớn lên, vì muốn có hoàn cảnh học tập tốt hơn, cho nên chuẩn bị đưa con ra nước ngoài học, nhưng nhất thời lại không yên lòng, nên quyết định trước tiên đi cùng nửa năm, đợi sau khi mọi chuyện ổn định lại quay về Đài Loan.

Mà trong khoảng thời gian này, nhà cửa cần phải có người coi chừng, cửa hàng bán hoa cũng cần tiếp tục kinh doanh, đang lo không có người quen nào đáng tin hỗ trợ thì nàng vừa vặn chuẩn bị cùng Ngụy Chấn Hạo chia tay, hơn nữa tính chuyên nhà, đồng thời tạm thời việc. Mà Trần tỷ sau khi biết được quyết định của nàng, lập tức nghĩ đến nhu cầu của bạn tốt, liền nhiệt tình giới thiệu hai người quen biết, cũng nhờ vậy mà đôi bên đều được lợi! Bạn của Trần tỷ thì vui vẻ xuất ngoại cùng con, còn nàng lại có được công việc cùng chỗ ở mới, hết thảy đều thực hoàn mỹ.

Chính là. Bởi vì hắn xuất hiện, sự hoàn mỹ này chỉ sợ sẽ trở nên không còn hoàn mỹ nữa.

Nghĩ đến đây, Ưông Mạn Quân âm thầm thở dài một hơi, trong lòng là có vài phần bất đắc dĩ.

Trần tỷ?

Nhiều may, Ngụy Chấn Hạo khi biết được Trần tỷ là người đứng sau tất cả việc này, kỳ thật cũng không cảm thấy kinh ngạc cùng bất ngờ, nhiều lắm chỉ có thể cười khờ bởi Trần tỷ biết rõ nơi ở của nàng nhưng lại kiên trì không chịu nói cho hắn biết, hại hắn phải đi tìm văn phòng thám tử giúp đỡ.

"Làm sao anh biết em ở đây?" Hít sâu một hơi, Ưông Mạn Quân lên tiếng nghi vấn.

Nàng chuyển nhà rất nhanh, không có để lại manh mối gì, cũng không cho rằng Trần tỷ sẽ tiết lộ tin tức cho hắn, vậy hắn làm sao tìm được đến?

"Thăm từ tư." Ba chữ vô cùng đơn giản, giải thích tất cả mọi chuyện.

Đúng rồi! Trừ bỏ thám tử tư, còn có thể là gì chứ? Nàng thật sự là hồ đồ rồi, làm sao lại quên còn có phương pháp này! Gật gật đầu tỏ vẻ hiểu biết, ánh mắt Ưông Mạn Quân trầm mặc một hồi, rốt cục ngẩng đầu nhìn chằm chằm hắn, thần sắc bình tĩnh mở miệng hỏi: "Vậy anh tới là để ...?"

"Tìm người!" Trong phút chốc cũng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt bình tĩnh khiến kẻ khác nhìn không thấu trước mắt, khóe miệng Ngụy Chấn Hạo hơi cong lên, cố ý bổ sung thêm một câu, "Tìm cái người bạn gái không nói một tiếng liền bỏ chạy không thấy bóng dáng kia của anh."

Bạn gái?

Như là nghe được chuyện gì đó khó tin, Ưông Mạn Quân biểu tình rất kỳ quái. "Em cho là chúng ta đã chia tay."

"Anh chưa đồng ý." Lắc đầu, hắn tuyệt không thừa nhận.

Hắn nói lời này là có ý gì? Sắc mặt nhận thấy dường như có cái gì đó không ổn, Ưông Mạn Quân cẩn thận nhìn người trước mắt, còn chưa kịp bày tỏ chuyện gì, chợt nghe thấy tiếng nói trầm thấp mềm mại của người đàn ông kia lại vang lên!

"Nhớ kỹ lúc ấy anh nói là "Anh phải suy nghĩ lại"." Thong thả nhắc lại câu nói sau cùng khi hai người gặp mặt lần trước, Ngụy Chấn Hạo nở nụ cười giảo hoạt. "Nay anh đã suy nghĩ rõ ràng, câu trả lời của anh là . . Không, anh không chia tay!"

Không, không chia tay? Như thế nào cũng không dự đoán được câu trả lời của hắn lại là như thế, Uông Mạn Quân không khỏi sững sờ một hồi lâu, hơn nửa ngày sau, nàng mới lấy lại tinh thần khê kinh hô, "Vì sao?"

"Cái gì vì sao?" Nhíu mày, Ngụy Chấn Hạo trầm giọng hỏi lại.

Chẳng biết tại sao, hắn có loại cảm giác nặng nề đối với câu trả lời hai người "không chia tay" này tựa hồ cũng không sẵn lòng tiếp nhận.

"Ý của em là, người anh yêu đã trở lại, mà nàng cũng nguyện ý cùng anh nói lại tình xưa, không phải sao?"

Không mang theo chút ghen tỵ nào mà vạch ra trọng điểm, nàng thậm chí phi thường chân thành chúc phúc hắn. "Có thể lần nữa có được hạnh phúc, đây là việc làm cho người khác hâm mộ, đừng nên bỏ lỡ."

Nàng nghĩ Nhạc Nhã chính là hạnh phúc của hắn sao? Được rồi! Cho dù Nhạc Nhã là hạnh phúc của hắn, như vậy nàng thì sao? Bọn họ ở bên nhau ba năm rồi, mất đi hắn, chẳng lẽ nàng sẽ không cảm thấy thương tâm thống khổ sao?

Thật sự là. Con mẹ nó!

Nếu không phải nàng là thánh mẫu hạ phạm, lấy hy sinh chính mình, thành toàn người khác làm chí hướng, thì chính là nàng căn bản không hề để ý đến hắn! Hồi tưởng thời gian hai người kết giao tới nay, nàng đối với việc hắn cố ý làm ra chuyện xấu phản ứng lạnh nhạt, chỉ có hai khả năng, ánh mắt Ngụy Chấn Hạo lóe lên một tia nguy cơ.

"Dựa vào cái gì mà em nghĩ rằng em biết người tôi yêu là ai? Dựa vào cái gì làm cho em nghĩ em có thể giúp tôi quyết định hạnh phúc của tôi là đâu?" Lời chất vấn mang khí thế bức người giống như lưỡi dao vô hình hung tợn đâm vào lòng Uông Mạn Quân, khiến nàng hoảng sợ, mơ hồ cảm giác được tựa hồ có điều gì đó thay đổi, không hợp lý, nhưng nàng tuyệt không muốn biết, theo bản năng nghiêng mặt đi, muốn né tránh đôi mắt sắc bén đang hùng hực lửa giận cùng tràn ngập tình cảm phức tạp kia.

"Nhìn anh đây !" Lớn tiếng hét, Ngụy Chấn Hạo không cho nàng toại nguyện, bàn tay nhanh chóng mà kiên quyết đem khuôn mặt vừa nghiêng đi kéo trở về, hắn nhìn chằm chằm vào đôi mắt trong như nước, không cho nàng có bất kỳ cơ hội trốn tránh nào.

"Nghe này, có lẽ trước kia người anh yêu là Nhạc Nhã , nhưng hiện tại người phụ nữ anh yêu là."

"Em không muốn nghe!"

"Em!"

Tiếng kêu to muốn trốn tránh cùng lời thổ lộ không thể nghi ngờ đồng thời vang lên, sau đó lại cùng lúc trở nên yên lặng, trong cửa hàng bán hoa nho nhỏ, không khí ngưng trệ trầm trọng, dồn ép khiến người ta thở không nổi, hai người rất lâu đều không thể mở miệng, chỉ có thể kinh ngạc chăm chú nhìn lẫn nhau, chỉ là một bên sắc mặt xanh mét, một bên lại tái nhợt như tờ giấy. Hắn cho là hắn thổ lộ sẽ làm nàng vui vẻ, dù sao phụ nữ bình thường đều là như vậy, không phải sao? Nhưng vì sao phản ứng của nàng lại như thế?

Chuyện này không bình thường, rất không bình thường rồi!

Nhận thấy được sự dị thường của nàng, một cảm giác bất an mơ hồ lặng lẽ xâm nhập vào trong lòng, loại cảm giác nàng không hề thuộc về hắn làm cho Ngụy Chấn Hạo sợ hãi hoảng hốt, dường như là muốn chứng minh chuyện gì, hắn lập tức không nói một lời đem nàng kéo vào trong lòng hung hăng ôm lấy, dùng sức thật mạnh, phảng phất như muốn đem nàng dung nhập vào trong thân.

"Mạn Quân. Mạn Quân." Đem mặt chôn thật sâu ở cổ nàng, hít lấy hương thơm nồng nàn giống như rượu nguyên chất làm say lòng người, tiếng nói trầm thấp không ngừng ở bên tai nàng nhẹ giọng níu non.

"Không. Không cần." Ra sức giãy khỏi ngực của hắn, Uông Mạn Quân cả người run run quay lưng lại, phảng phất như đang sợ hãi gì đó.

Nhìn bờ vai run rẩy kia, bóng dáng tính tẻ quay lưng về phía hắn, một lần nữa bị cự tuyệt, Ngụy Chấn Hạo chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, đáy mắt hiện lên một chút bi thương, nhưng lập tức lại chuyển thành dứt khoát, mềm nhẹ nhưng kiên định mở miệng lần nữa, "Mạn Quân."

"Làm ơn." Cúi mặt xuống, khê lắc đầu, nàng run rẩy ngăn cản hắn mở miệng, tiếng nói khàn khàn mang theo vài tia ghen ngào.

"Anh yêu em!" Không để ý tới sự ngăn cản, Ngụy Chấn Hạo cứng rắn lên tiếng thổ lộ lần nữa, hơn nữa bước đi đến trước mặt của nàng, bàn tay nâng lên khuôn mặt không chút huyết sắc nào, bắt buộc nàng nhìn hắn.

Hắn yêu nàng?

Hắn tại sao muốn yêu nàng?

Không nên như vậy. Không nên Chuyện đó cùng ý định ban đầu của nàng không giống nhau.

Hốt hoảng nghĩ, Uông Mạn Quân gần không được cả người run rẩy, đối với lời hấn thủ lộ chẳng những không có chút cảm động cùng vui vẻ, ngược lại lòng tràn đầy chua xót, tầm mắt phút chốc bắt đầu trở nên mờ hồ.

"Thực xin lỗi." Tiếng nói run rẩy vừa thốt ra, nước mắt đã từng giọt từng giọt chảy xuống. "Em không có yêu anh."

Bị cự tuyệt rõ ràng như thế, Ngụy Chấn Hạo thoáng chốc mặt trắng bệch, còn chưa kịp đau lòng cùng bi phẫn, thì khuôn mặt tái nhợt tràn đầy dấu vết nước mắt kia của nàng lại như rượu ừ xối lên đầu hấn, làm cho hấn ở nháy mắt tỉnh ngộ, khẽ nhủ mi. Không yêu? Nếu thật không yêu, vì sao nàng lại nguyện ý lãng phí ba năm thanh xuân trên người hấn? Vì sao ánh mắt của nàng lại bi thương như thế?

Không, sự thật tuyệt đối không phải như lời nàng nói "Không yêu" đơn giản như vậy!

"Anh không tin." Khẽ cười, hấn nhẹ nhàng vì nàng lau đi nước mắt trên má, thanh âm mềm mại như tơ khẽ vang lên. "Nếu không yêu, em vì sao phải khóc?"

"Em chỉ là cảm thấy áy náy với anh." Nước mắt cũ vừa lau đi, nước mắt mới lại tăng thêm.

"Nếu chỉ là áy náy, em sẽ không khóc đến thế thảm như thế." Bình tĩnh phản bác, Ngụy Chấn Hạo ngắm nhìn khuôn mặt tái nhợt tràn đầy nước mắt của nàng, trong lòng không khỏi thâm than một hơi, vừa đau lòng lại không muốn buông tha cúi xuống, nhẹ nhàng như cánh bướm từng chút từng chút một hôn khắp khuôn mặt đầy nước mắt.

"Không phải. Không phải như thế." Nước mắt chảy càng nhiều, càng mau, nàng nhịn không được khóc lóc cầu xin.

"Làm ơn. Không cần. Không cần đối với em ôn nhu như thế." Bởi vì thế này sẽ chỉ làm cho nàng càng thêm áy náy, càng thêm sợ hãi. sợ hãi chính mình sẽ thật sự yêu hấn! Nghe tiếng khóc cầu xin, Ngụy Chấn Hạo lại càng gắt gao đem nàng ôm vào trong lòng, mặc cho nước mắt thấm ướt vạt áo hấn, hấn cười không ra tiếng, vừa vô lực vừa bất đắc dĩ.

A. Cái loại yêu cầu mới kỳ quái làm sao, nhưng hấn cũng không tính vâng theo.

Nếu nàng thật sự không yêu hấn, vậy thì từ hôm nay liền khiến cho nàng yêu hấn vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Thì Có Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Chương 6.1

Vào lúc giữa trưa, mặt trời trên cao nóng hầm hập, ánh nắng độc ác chiếu xuống khiến mọi người ra ngoài kiếm ăn đầu óc choáng váng, chỉ hận không thể mau mau tìm nhà hàng nào đó có điều hòa mát lạnh mà lấp đầy ngũ tạng, làm tốt công tác tích trữ thể lực cho buổi chiều. Khi đám người kia đang hối hả trên đường thì cuối phố, không gian nơi cửa hàng bán hoa bị bao quanh bởi sắc tím đỏ cùng xanh đậm lại có vẻ đặc biệt yên tĩnh tương hòa, ngay cả không khí lưu động so với xung quanh cũng phẳng phát như thấp hơn một, hai độ, chỉ cần đi qua cũng có thể cảm thấy được hơi mát nhẹ nhẹ, vô cùng thoải mái. (~> <~ tỏ ghét mấy đoạn tả cảnh)

Thế nhưng ở giữa nơi yên tĩnh tựa như bị thành thị huyền ảo bên ngoài bỏ quên này, một thanh âm khàn khàn đột nhiên vang lên!

"Uông tỷ. Uông tỷ." Một cô gái bề ngoài xinh đẹp, nhưng cá tính lại rất ngốc nghếch gọi là Mai muội, là nữ sinh vừa học vừa làm ở cửa hàng, giờ phút này đang giọng nhỏ giọng hô hoán, sau khi gây được chú ý với đối phương, tay liền chỉ ra bên ngoài, nhếch miệng vui vẻ hoan hô, "Hôm nay bạn trai chị lại đưa đồ ăn ngon đến cho chúng ta ăn nha!"

"Anh ta không phải bạn trai của chị!" Nhanh chóng sửa lại cho đúng, Uông Mạn Quân thâm than một hơi, không cần nhìn cũng biết "bạn trai" được nói đến là ai.

Ai. Kỳ thật nàng cũng không nhớ rõ lắm chuyện ba ngày trước sau khi khóc ngã vào trong lòng ngực của hấn, chỉ biết là cuối cùng, khi có ý thức thì nàng đã bị hấn mang lên phòng trên lầu nghỉ ngơi, nặng nề ngủ thiếp đi dưới cái nhìn chăm chú của hấn, khi mở mắt ra thì đã gần sáng, mà hấn cũng đã rời đi.

Nhưng mà sự việc chỉ đơn giản như vậy sao?

Đương nhiên không phải!

Chỉ biết rằng ba ngày tiếp theo, trừ bỏ bữa sáng, dù sao nàng cũng không mở cửa hàng sớm như vậy, nhưng thời gian cơm trưa nhất định thấy hán mang theo túi mỹ thực nóng hôi tói đây, ôn hòa nhưng kiên quyết ép nàng ăn, nếu không sẽ không chịu rời đi; về phần bữa tối thì sao. lại vô lực thờ dài, nàng sâu sắc cảm nhận được bữa tối thực là một tai họa.

Đúng vậy, tai họa! Tai họa ngày đầu tiên, hán kéo nàng khỏi cửa hàng, mang theo nàng đi tới nhà hàng cao cấp dùng cơm. Nhưng cả bữa cơm, không ít người từng quen biết trên thương trường, sau khi nhìn thấy hán liền vội vàng tiến đến chào hỏi, đồng thời tò mò dùng ánh mắt dò xét nhẹ nhàng lướt qua trên người của nàng một chút, khiến nàng cả tối cảm thấy như ngồi trên đồng lửa, vạn phần không được tự nhiên, qua loa dùng cơm xong liền kiên trì rời đi, không muốn ở lâu hơn một giây. Đương nhiên, với sự nhạy bén của hán, tự nhiên nhận thấy được trong lòng nàng không thoải mái, cho nên buổi tối ngày hôm sau, hán thay đổi lễ lối, mua túi lớn nguyên liệu nấu ăn tươi sống lại đây, không để ý phản đối dám ý mạnh chiếm lấy lầu hai nơi nàng hiện đang ở, tự mình xuống bếp rửa tay nấu canh.

Mà nàng cho dù không muốn đến thế nào, nhưng vì còn phải chú ý chiếu cố đến khách hàng, thật sự không có thời gian và tinh lực cùng hán dây dưa, chỉ có thể bất đắc dĩ tùy ý hán, mà kết quả chính là phòng bếp nhỏ nhỏ của nàng trở thành hiện trường tai họa, về phần hương vị bữa cơm tối kia thì. cũng chỉ có hai chữ có thể hình dung — tai họa!

Về phần ngày thứ ba! Cũng chính là hôm nay, nàng chỉ có thể chân thành hy vọng hán buông tha nàng, đừng nữa đến đây.

Nghĩ đến đây, Uông Mạn Quân lại thờ dài, vừa lúc này, "Bạn trai" tay mang theo mỹ thực nóng hôi, cước bộ tao nhã đi vào cửa hàng tới trước mặt nàng.

"Đói bụng rồi đi? Anh mua vài thứ, mau tối ăn!" Phảng phất như giữa hai người chưa từng tồn tại vấn đề "Chia tay", Ngụy Chấn Hạo tác phong tự nhiên đưa lên cơm trưa, trên mặt là nụ cười thân nhiên thoải mái, nhìn qua tâm tình có vẻ tốt lắm.

Ba ngày trước, nàng đã nói rõ ràng như vậy, vì sao người đàn ông này có thể làm như chuyện gì cũng chưa xảy ra?

Anh yêu em!

Tựa như muốn giải đáp nghi hoặc, lời thổ lộ kiên định mà cường hãn kia thỉnh thoảng lướt qua trong đầu, làm cho khuôn mặt vốn không chút huyết sắc của Uông Mạn Quân càng thêm tái nhợt, ngay cả thân mình cũng không khỏi run rẩy một chút.

"Cẩn thận!" Nhanh mắt nhanh tay, Ngụy Chấn Hạo mau chóng đỡ lấy nàng, đáy mắt tràn đầy quan tâm. "Không thoải mái sao? Muốn đi khám bác sĩ hay không?"

Thân thể nàng hiện tại thực là không thể so với lúc thường, phải càng cẩn thận chăm sóc hơn mới đúng.

"Em, em không sao!" Lắc đầu, nàng run run thoát khỏi hán đỡ, cực lực tránh cùng hán tiếp xúc thân thể.

Nhận thấy được nàng né tránh, Ngụy Chấn Hạo cũng không có nói thêm cái gì, chỉ cười cười thu tay lại, giọng điệu tự nhiên kêu gọi. "Nếu không có việc gì, vậy đến ăn chút gì đi!"

"Có phần em không?" Bỗng dưng, một bàn tay khê giờ lên cao, Mai muội chớp chớp mắt, vẻ mặt thèm thuồng hỏi.

"Đương nhiên!" Ngụy Chấn Hạo gật đầu nở nụ cười.

A. Hán cũng không ngốc, đương nhiên hiểu được phải bày ra một ít thủ đoạn lung lạc lòng người.

Lúc trước bởi vì có nhiều tai tiếng, làm cho Trần tỷ vẫn đối với hán không có hảo cảm, tự nhiên cũng không có gì để nói; nay hán học khôn, hiểu rõ rằng chỉ cần đem người bên cạnh nàng thu xếp tốt, đối với bản thân tuyệt đối là có lợi mà không có hại, nên mỗi lần đến đây, đều thuận tiện mang thêm một phần ăn cho em gái trẻ tuổi này, hoàn toàn không yêu cầu trả công cái gì, nhưng có thể nhanh chóng thu mua lòng người, khiến cho nàng không ngừng vì chính mình nói tốt.

Nhìn xem, đây không phải là không thể!

"Nha! Uông tỷ, bạn trai chị thật tốt!" Vui vẻ hoan hô, Mai muội đảo khách thành chủ, giành trước tìm kiếm trong túi đồ ăn. Chỉ nghe cái từ "Bạn trai" vừa thốt ra, Ngụy Chấn Hạo nhất thời cười đến đắc ý thoải mái.

Nhưng mà Uông Mạn Quân lại buồn bực nhấn mạnh, "Anh ta không phải bạn trai chị!"

Thật là! Hai, ba ngày qua, bọn họ sửa đúng mấy lần, làm sao mà Mai muội vẫn hồ đồ không hiểu như vậy, nói mãi cũng không nghe?

Không hiểu làm sao, nàng sửa rồi lại sửa nhưng cô nàng ngốc nghếch nào đó lại hoàn toàn không cảm thấy bị uốn nắn, chỉ lo cảm phần cơm trưa của mình vọt đến bên cạnh, bắt đầu hí hục ăn, căn bản không có đem lời nàng nói nghe vào trong tai.

Thấy thế, Mạn Quân cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, cảm thấy hết cách với Mai muội ngốc nghếch này.

Đem tất cả thu vào trong mắt, Ngụy Chấn Hạo lại giả hoạt cười, không chút mấy may phản đối danh xưng Mai muội gọi hán.

Uông Mạn Quân không biết nên tức giận hay nên cười nữa, đều là lỗi của hán! Đã chia tay rồi còn muốn dây dưa không ngót, vậy mới có thể làm cho người khác hiểu lầm, có chút giận chó đánh mèo, Uông Mạn Quân trừng trừng nhìn người trước mắt, cảm thấy có mấy lời vẫn là nên nói rõ ràng thì hơn,

không thể để cho hấn nhiễu loạn cuộc sống của mình như vậy, bởi thế mặt lập tức không chút thay đổi mở miệng!

"Anh, theo em lên lầu đi." Dứt lời, dẫn đầu xoay người hướng cầu thang đi đến, biết rõ hấn tuyệt đối sẽ không phản đối.

Quả nhiên, Ngụy Chấn Hạo không có ý kiến, miệng ản chứa ý cười liền theo đuôi ở phía sau.

Chỉ chốc lát sau, hai người song song đi vào trong gian phòng ở lầu hai, nàng bỗng dừng xoay người đối mặt hấn, "Em nghĩ lúc trước em đã nói rất rõ ràng rồi, em không yêu anh, hơn nữa chúng ta cũng chia tay rồi, em hiện tại sống rất tốt, xin đừng lại đến quấy rầy cuộc sống của em, khiến cho em thấy bối rối, có được không?"

Nghe nàng lần nữa nói rõ không yêu hấn, Ngụy Chấn Hạo chỉ cảm thấy giống như là bị gai nhọn đâm, trong lòng thoáng chốc đau đến co rút lại, nhưng trên mặt không có hiện lộ ra chút nào nổi lòng, chỉ cười cười kiên trì luận điệu của mình.

"Anh nghĩ anh cũng đã trả lời thật sự rõ ràng, anh yêu em, hơn nữa cũng không có đáp ứng chia tay. Hơn nữa, thân là bạn trai, thay bạn gái mình đưa cơm cũng là chuyện rất bình thường, cũng không tính quấy rầy đi!"

"." Đối với cái loại hưởng ứng vô lại này, Uông Mạn Quân từ trước đến nay vốn luôn dịu dàng, không bao giờ nổi nóng cũng không nhịn được cái giận mặt đỏ lên, nhưng vẫn như cũ miễn cưỡng áp chế cơn giận của mình, vẻ mặt nghiêm túc trầm giọng, nỗ lực nói lý lẽ.

"Nam nữ hoan ái, hợp thì tới, không hợp thì đi. Tất cả mọi người đều là người trưởng thành rồi, anh cũng không phải người cảm không được, bỏ xuống không được, nay lại có người tình đầu chờ đợi cùng anh tình cũ tái hợp, anh cần gì phải cùng em dây dưa không dứt?"

Trong đầu của nàng rốt cuộc là suy nghĩ cái gì, vì sao luôn muốn đem hấn giao cho người phụ nữ khác? Ánh mắt nhú lại đầy nguy hiểm, Ngụy Chấn Hạo lần đầu tiên cảm giác mình không đáng giá như vậy, lập tức nhịn không được lòng tràn đầy căm phẫn trợn mắt nhìn nàng, thần sắc không tốt, cao giọng nhấn mạnh, "Anh đã nói rồi, Nhạc Nhã không phải hạnh phúc của anh, anh cũng sẽ không cùng cô ấy tình cũ tái hợp, vì sao em lại không tin?"

"Cho dù là như vậy, anh cũng không nên lại tới tìm em, bởi vì chúng ta đã chia tay rồi!" Nàng lại nói đến chuyện "Chia tay"

"Anh không đáp ứng!" Hấn đồng dạng cũng không tiếp thụ.

"Anh. anh quả thực không thể nói lý!" Uông Mạn Quân hờn hển lên án, lần đầu tiên phát hiện hấn từ trước đến nay trầm ổn nội liễm, thế nhưng cũng có thể ngang ngược như vậy.

"Vậy em thì sao? Em vậy là cái gì?" Đột nhiên tới gần nàng, Ngụy Chấn Hạo mạnh mẽ chất vấn: "Chúng ta ở cùng một chỗ ba năm, nay em lại nói với anh em hoàn toàn không yêu anh, đối với anh không có cảm tình? Tròn ba năm, không phải ba ngày, ba tháng, mà là ba năm! Thử hỏi có người phụ nữ nào có thể lãng phí ba năm thanh xuân quý giá trên người một gã đàn ông mà mình hoàn toàn không có cảm tình chứ?"

"Em không." Bị dồn ép tới mức cả người run rẩy, nàng bối rối muốn phủ nhận lại bị ngắt lời.

"Mạn Quân. Mạn Quân." Thở dài khẽ gọi, Ngụy Chấn Hạo hung hăng đem thân hình run run của nàng ôm chặt trong ngực, tiếng nói trầm thấp ôn nhu mang theo nỗi khó hiểu cùng đau lòng. "Em đến tận cùng là đang sợ cái gì? Vì sao không dám thừa nhận em đối với anh có cảm tình."

"Không có. Em không có." Không ngừng lắc đầu, Uông Mạn Quân ở trong lòng hấn thì thảo phủ nhận, thế nhưng nước mắt lại giống như hạt châu, không thể không chế mà rơi xuống, vừa khóc vừa kêu, "Không nên như vậy. Em không muốn anh yêu em, cũng giống như em không cần cũng không thể yêu anh. Giữa chúng ta hấn là chỉ có lợi dụng lẫn nhau, cho nhau một mối quan hệ an ủi, không thể có yêu. Không thể."

Nàng không thể yêu hấn. Không thể.

Bởi vì chuyện này khiến nàng cảm thấy như là một loại phản bội.

Cái gì gọi là không cần yêu cũng không thể yêu? Cái gì kêu là bọn họ chỉ lợi dụng lẫn nhau, cho nhau niềm an ủi? Cảm giác mình đang dần tiếp cận mấu chốt của vấn đề, Ngụy Chấn Hạo vốn định thừa cơ truy vấn, nhưng thấy được trên mặt nàng dấu nước mắt loang lổ, khóc đến khó mà kiềm chế, ngay cả nói cũng đều đứt quãng, nói không nên câu, nhất thời cảm thấy mềm lòng, không đành lòng tiếp tục bức ép, chỉ có thể nén xuống tâm trạng đầy nghi hoặc, đỡ nàng lên giường nằm xuống, thấp giọng nhẹ nhàng nói: "Em mệt mỏi rồi, trước nằm nghỉ ngơi một chút đi! Anh đi xuống đem cơm trưa lên cho em."

"Em không muốn ăn." Nghiêng người, nàng đem khuôn mặt đầy nước mắt vùi vào trong gối mềm mại, khi tâm trạng có chút bình phục, đột nhiên cảm thấy có điểm mất mặt cùng ngượng ngùng.

Làm sao bây giờ? Nàng phát hiện mình gần đây cảm xúc luôn đặc biệt bất ổn, động một chút là khóc như mưa, chẳng lẽ đây là do ảnh hưởng của nội tiết tố khi mang thai?

"Ít nhiều cũng ăn một chút đi."

"Em không có hứng ăn!" Âm thanh buồn bức ngắt ngang lời khuyên, nàng nghẹn ngào kiên trì.

"Được rồi!" Thấy nàng tinh thần quả thật không tốt, Ngụy Chấn Hạo không kiên trì nữa, vì nàng vén mấy sợi tóc bên tai, cũng nhẹ nhàng ỏ trên huyệt thái

đương in lại một nụ hôn. "Nếu mệt mỏi như vậy thì ngủ nhiều hơn một chút đi, đợi lát nữa anh sẽ xuống nói với Mai muội, nhờ cô ấy chú ý đến cửa hàng, đứng làm ấm i tới em."

Dứt lời, hắn đứng dậy, đối với bóng dáng có vẻ đặc biệt tinh tế yếu ớt giờ phút này đang cuộn lại ở trên giường đưa lưng về phía chính mình thâm sâu liếc mắt một cái, lúc này mới xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng ngay khi sắp bước ra cửa phòng, một giọng nói còn mang theo chút khàn khàn bỗng dừng từ hướng trên giường yếu ớt bay tới! "Vì sao?"

"Cái gì vì sao?" Dậm chân, xoay người khó hiểu hỏi lại.

"Vì sao đột nhiên. Đột nhiên nói yêu em?" Vẫn như cũ quay lưng lại, nàng lại xúc động muốn khóc.

Khi bọn họ ở cùng một chỗ, scandal của hắn cũng không có ngừng, không phải sao? Đây là biểu hiện mà người đàn ông yêu nàng nên có sao? Chuyện này rất không hợp lý.

Ánh mắt phức tạp động lại trên hình bóng đang cuộn lại trên giường, Ngụy Chấn Hạo như suy nghĩ gì hỏi lại: "Yêu em không tốt sao?"

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng phản ứng của nàng quả thật làm cho hắn có cảm giác tình cảm của mình đối với nàng mà nói là một loại gánh nặng.

"Không tốt." Tiếng nghẹn ngào lại vang lên, nước mắt nơi khóe mắt lại lăn xuống. "Anh không nên yêu em. điều kiện của anh rất tốt, sẽ có rất nhiều cô gái tốt thích anh, cũng giống như trước kia vậy."

Nàng là đang ám chỉ mấy scandal lúc trước của hắn sao?

Nhưong mảy thăm nghĩ, Ngụy Chấn Hạo thăm xác định tâm ý của mình, cũng không dễ dàng dao động, lập tức lấy giọng điệu kiên định nói: "Có nên hay không nên yêu em, tự bản thân anh quyết định, hơn nữa."

Dừng một chút, hồi tưởng lại những ngày chuyện xấu không dứt nhưng lại phiền chán bất an kia, nay đã hiểu được nguyên nhân, hắn không khỏi cười khổ.

".. em có từng nghĩ tới, có lẽ chuyện xấu của anh chỉ là muốn thử kích khởi em phản ứng, chỉ tiếc." Như là nghĩ đến cái gì đó, hắn thề nhưng lắc đầu, lập tức lại chán khởi tinh thần, rất nhanh thay đổi đề tài. "Em nghỉ ngơi thật tốt, anh đi đây." Dứt lời, hắn xoay người rời đi, cũng không quên vì nàng đóng cửa phòng, khỏi bị âm thanh dưới lầu quấy rầy.

Hắn. muốn nàng phản ứng gì? Nàng có thể có phản ứng gì? Không thể. Không thể. Nghe tiếng bước chân người đàn ông ngoài cửa đi xa dần, nàng im lặng rơi lệ, ở trên gối hình thành một mảng loang lổ, chỉ có một tiếng khóc rất nhỏ không ngừng thì thảo! "Thực xin lỗi. Thực xin lỗi. Thật sự. Rất xin lỗi."

Chương 6.2

"A? Uống tý đâu?" Lầu một cửa hàng bán hoa, Mai muội ngo ngác nhìn Ngụy Chấn Hạo một mình xuống lầu, thức ăn trong miệng còn chưa kịp nuốt vào liền vội vàng truy vấn.

"Mạn Quân thân thể không thoải mái, anh để cô ấy nằm nghỉ ngơi trước, buổi chiều việc trong cửa hàng phiền toái em vất vả một chút." Tiếng nói ôn nhã nói lại sự tình trên lầu, hắn cũng không quên lịch sự yêu cầu. "Có rảnh thì ngẫu nhiên đi lên xem tình trạng của Mạn Quân một chút, nếu có cái gì bất thường, xin lập tức gọi điện thoại cho anh biết, được không?"

Ngụy Chấn Hạo vừa nói, đồng thời tự nhiên lấy ra danh thiếp có số điện thoại di động của mình.

"Không thành vấn đề, cứ giao cho em." Bất người tay ngắn, cắn người miệng mềm, hướng chi là loại chuyện nhỏ nhặt này, Mai muội lập tức tiếp nhận danh thiếp, vỗ ngực một lời đáp ứng.

"Cảm ơn!" Gật đầu cảm tạ, đang muốn xoay người rời đi, khóe mắt bắt gặp thùng hoa nhỏ màu cam tươi đẹp ướat át trong góc khuất liền hồi tưởng lại khi hai người mới quen, cô gái ôn nhu kia liên tục bán cho hắn cùng một loại hoa giống nhau cả tháng trời, ánh mắt Ngụy Chấn Hạo không khỏi mềm mòng hơn. "Làm phiền cho anh một bó loại hoa này đi!"

"Loại nào?" Gãi gãi đầu, Mai muội theo hướng ánh mắt của hắn nhìn lại, lập tức giật mình chạy tới, tùy ý chọn lấy một ít, vừa đóng gói vừa nói chuyện phiếm. "Bạn trai Uống tý, không nghĩ tới anh lại thích Thu Phúc Thọ Thảo nha!" (^! không biết là hoa gì luôn, tớ google thì nó ra hoa Thu Mầu Đơn nhưng mở nhìn hình không giống lắm, ý nghĩa cũng khác nhưng đều buồn)

"Thu Phúc Thọ Thảo?" Kinh ngạc lặp lại.

"Đúng a!" Cười mị mị gật đầu, Mai muội nhiệt tâm giải thích, "Loại hoa này kêu Thu Phúc Thọ Thảo, anh không biết sao?"

Còn tưởng rằng hắn thích loại hoa này, khẳng định biết tên của nó, không nghĩ tới thế nhưng không phải.

"Anh tưởng là Cúc Ba Tư." Lắc đầu, Ngụy Chấn Hạo lần đầu tiên biết tên loại hoa này.

"Mặc dù có điểm giống, nhưng nó kêu là Thu Phúc Thọ Thảo, không phải Cúc Ba Tư !" Mai muội âm thầm vì Thu Phúc Thọ Thảo đáng thương vẫn luôn bị hiểu lầm là hoa cúc một phen đồng tình rơi nước mắt, nghĩa chính từ nghiêm vì nó sửa đúng tên.

"Không nghĩ tới loại hoa xinh đẹp mềm mại, lại có cái tên gọi cổ lỗ như vậy." Ngụy Chấn Hạo thú vị cười khế, trăm triệu lần không ngờ được loại hoa đính ước của mình cùng Mạn Quân, tên gọi lại làm người ta liên tưởng đến lễ trùng cửu.

A. Mạn Quân khẳng định cũng biết tên loại hoa này, thật không biết lúc trước nàng nghĩ như thế nào mà lại chọn lấy loại hoa này liên tục bán cho hắn một tháng.

"Đường như thực sự rất cổ lỗ." Nghiêng đầu suy nghĩ, Mai muội cũng ha ha cười, đem đóng gói "bó hoa cổ lỗ" giao cho hắn, cũng tiếp nhận tiền hắn đưa, lúc này mới nhiệt tâm nhắc nhở, "Đứng rồi! Anh trăm ngàn lần đừng tặng loại hoa này cho Uông tỷ nha!"

Đừng tặng loại hoa này cho Mạn Quân? Loại hoa này là hoa đính ước của bọn họ mà!

Cảm thấy hứng thú thâm nghĩ, nhưng Ngụy Chấn Hạo cũng không tính nói thêm cái gì, ngược lại tò mò truy vấn: "Vì sao?"

"Ách." Gãi gãi đầu, Mai muội ngây ngô cười giải thích. "Bởi vì ý nghĩa của loại hoa này là không tốt a!"

"Không tốt?" Chẳng biết tại sao, tâm trạng Ngụy Chấn Hạo đột nhiên trầm xuống, bất chợt có loại dự cảm cực tệ.

"Đúng vậy! Không tốt lắm đâu!" Gật đầu lia lịa để nhấn mạnh, Mai muội ngốc nghếch vốn không có thiên phú nhìn mặt đoán ý, tự nhiên cũng không nhận thấy được hắn đột nhiên thu lại ý cười, vẫn cười hi hi nói: "Ý nghĩa của Thu Phúc Thọ Thảo là "thế thân", anh nếu lấy loại hoa này tặng Uông tỷ ..., chị ấy nhất định sẽ trở mặt ."

Thế thân? !

Chỉ cảm thấy một tiếng sấm nổ trong đầu nổ, huyết sắc trên mặt Ngụy Chấn Hạo nháy mắt rút đi, suy nghĩ trở thành một mảng hỗn loạn.

Ý nghĩa như thế, hắn tin rằng nàng không thể không rõ, như vậy vì sao khi hai người mới quen biết, nàng lại luôn cho hắn loại này hoa?

Là vì biết hắn đem nàng làm thế thân mà theo đuổi sao? Không, không có khả năng! Tuy rằng không rõ lắm về sau nàng làm sao mà biết được hắn đem nàng làm như là thế thân của Nhạc Nhã, nhưng khi hai người mới quen, nàng cho dù nhạy bén thế nào, cũng không có khả năng biết được.

Chẳng lẽ "thế thân" được ám chỉ trong ý nghĩa của loại hoa này không phải nàng, mà là.

Em không muốn anh yêu em, cũng giống như em không cần cũng không thể yêu anh. giữa chúng ta hắn là chỉ có lợi dụng lẫn nhau, cho nhau an ủi.

Bỗng dưng, tiếng kêu khóc của nàng mới vừa rồi đột nhiên hiện lên trong óc, làm cho Ngụy Chấn Hạo sắc mặt tái nhợt càng thêm khó coi, trong lòng như có tảng đá vạn cân đè nặng xuống.

Không được! Có một số việc hắn phải trở về làm rõ ràng mới được.

"Cám ơn em nhắc nhở, anh sẽ nhớ kỹ." Cho dù suy nghĩ đang hỗn loạn, hắn vẫn như cũ duy trì mặt ngoài bình tĩnh, hướng Mai muội, người không biết mình ở trong lúc vô ý đã vạch trần một tầng sương mù che mắt, miễn cưỡng mỉm cười nói cảm tạ.

"Không khách khí!" Cô nàng ngốc nghếch nào đó tiếp tục ngây ngô cười, sung sướng yêu cầu, "Lần sau đến nhớ rõ mang nhiều đồ ăn ngon mời em là được rồi."

Gật gật đầu, Ngụy Chấn Hạo rất nhanh cáo từ rồi đi, bộ pháp trước nay luôn vững vàng tao nhã, lúc này có chút lão đạo khó mà nhận thấy.

Vội vàng trở lại văn phòng, Ngụy Chấn Hạo nhanh chóng mở email, mở ra phần tư liệu văn phòng thám tử gửi cho hắn.

Từ lúc tìm được Mạn Quân, hắn một mặt bận bịu hoàn thành công việc, một mặt muốn cùng nàng ở chung, cho nên phần tài liệu này liền bị văng vể trong hộp thư, không có dư thừa thời gian mở ra đọc kỹ càng.

Nhưng hôm nay, vô luận như thế nào hắn đều phải mau chóng xem hết nó mới được. Ánh mắt nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính, Ngụy Chấn Hạo dùng tốc độ đọc nhanh như gió nhanh nhanh chóng quét qua sơ lược hai mươi mấy năm cuộc đời của Mạn Quân, kéo thanh cuộn đi xuống, khi nhìn thấy bức ảnh người nào đó hiện ra giữa báo cáo thì như bị sét đánh, đột nhiên tê liệt ngã xuống ghế, ánh mắt trống rỗng nhìn trần nhà hồi lâu. Hồi lâu.

"Thì ra là thế. Thì ra là thế." Lấy tay che mặt, hắn bỗng dưng phát ra tiếng cười khàn khàn quỷ dị, rất lâu không cách nào ngừng lại. Hết thấy chân tướng đều rõ ràng!

A. Thật mỉa mai làm sao, khi hắn đem nàng làm thế thân, đồng thời nàng cũng đem hắn làm thế thân đối đãi, thậm chí ngay từ đầu đã lấy Thu Phúc Thọ Thảo ám chỉ hắn.

Khó trách. Khó trách nàng nói bọn họ là lợi dụng lẫn nhau, cho nhau an ủi, vốn hắn vẫn không rõ, nay tất cả đều được giải thích .

Vị hôn phu cũ trước khi kết hôn một tuần gặp tai nạn giao thông bỏ mình.

Hung hăng trừng mắt nhìn hình ảnh người đàn ông có tám phần tương tự mình trên màn hình, bên cạnh ảnh chụp là lời chú giải ngắn ngủi như con dấu đỏ đậm in vào đáy mắt của hắn, Ngụy Chấn Hạo tự giễu cúi đầu nở nụ cười.

Ông trời công bằng làm sao, cũng lại bắt công làm sao!

Bọn họ ngay từ đầu đều là đem đối phương làm thể thân của người nào đó, suy nghĩ bất lương mong mỗi tìm kiếm sự an ủi, nhưng "nguyên mẫu" của hắn còn sống, khiến cho hắn sau nhiều năm có thể đúng lúc tỉnh ngộ, hiểu được bởi thời gian qua đi, bản thân đã có chuyển biến, rất nhiều hồi ức cùng lưu luyến, chẳng qua chỉ là tiếc nuối vì lúc ấy bị ép chia tay với Nhạc Nhã, cho nên trong vô thức đã lý tưởng hóa đối phương, nhưng một khi gặp lại, ngược lại có thể thấy rõ tất cả, hiểu được tâm ý chân chính của bản thân mình, biết rõ quá khứ đã thật sự trôi qua.

Nhưng mà "nguyên mẫu" của nàng đã đột ngột qua đời, người sống chỉ biết nhớ rõ mặt tốt đẹp của hắn, cho dù là ai cũng khó mà vượt qua, điều này thật sự là quá không công bằng.

Đúng vậy, không công bằng!

Trên thế giới này, kẻ địch khó đánh bại nhất chính là kẻ địch đã chết đi, bởi vì bản thân không có biện pháp làm cho hắn sống lại, cùng mình công bằng độ sức một lần.

Nghĩ đến đây, Ngụy Chấn Hạo cào tóc cười khổ, trong lòng có vài phần chán nản, nhưng mà sau đó không lâu, hắn rất nhanh điều chỉnh lại tâm tình thật tốt, một lần nữa phấn chấn lại.

Vô luận như thế nào, ít nhất người sống là hắn, hắn mới là người có thể cùng nàng hạnh phúc mấy chục năm nữa; về phần cái kẻ đã nằm trong phần mộ kia, liền ở thiên đường mà tự an hưởng đi!

Ánh mắt sắc bén nhú lại, hắn ý chí kiên định lộ ra nụ cười, rất nhanh tắt đi hộp thư, mở hồ sơ bắt đầu chuyên chú vào công việc, theo thời gian trôi qua, đồng công vẫn ở góc bàn một góc đã được xử lý tốt.

Không biết qua bao lâu, khi hắn cảm thấy ánh mắt có chút mệt mỏi, liền ngừng công tác, day day sống mũi tạm nghỉ thì điện thoại nội tuyến đột nhiên vang lên.

"Chuyện gì?" Ân xuống nút khuếch đại âm thanh hỏi.

"Trưởng phòng, Liên tiểu thư tới chơi." Bên ngoài, thanh âm của thư ký xuyên qua điện thoại vang lên.

Nhạc Nhã? Ngụy Chấn Hạo sững sờ, hồi tưởng lại từ sau bữa tiệc kia, chính mình cũng chưa gặp lại nàng, có một số việc vẫn là phải nhanh chóng nói ra mới được, "Mời cô ấy vào." Lập tức hưởng ứng, dứt lời, hắn ngắt điện thoại, đầu ngón tay khẽ gõ trên mặt bàn, thần sắc như là đang suy nghĩ, cũng không biết là suy nghĩ cái gì, mãi đến khi tiếng đập cửa lịch sự vang lên!

Hắn lên tiếng mời người tiến vào. "Mời vào!"

Rất nhanh, "Cách" một tiếng, cửa bị đẩy ra, Liên Nhạc Nhã trang điểm kỹ càng, phong tư yếu điệu tiêu sái tiến vào, đối với hắn ngồi ở sau bàn làm việc trung ra một nụ cười nhẹ nhàng. "Hi! Đã lâu không gặp." Lấy vẻ mặt cởi mở chào hỏi, kỳ thật đáy lòng của nàng có chút khâm trương.

"Đúng vậy!" Lễ phép mỉm cười, Ngụy Chấn Hạo đứng dậy dẫn nàng đến ngồi xuống sofa tại nơi tiếp khách, lúc này mới mở miệng hỏi: "Hôm nay như thế nào lại rảnh rỗi đến đây?"

"Vừa vặn đi qua, liền thuận đường tiến vào thăm anh." Vươn thẳng vai, Liên Nhạc Nhã tỏ vẻ thoải mái cười nói, phảng phất như hết thảy cũng chỉ là "Thuận tiện"; song tuy không có nói ra miệng nhưng nàng là đang bắt an.

Đúng vậy, nàng phi thường bất an!

Từ sau khi tạm biệt ở bữa tiệc, nàng từng vài lần gọi điện hẹn, tuy nhiên đều bị hắn lấy lý do công việc bận rộn khéo léo từ chối, cũng bởi vậy, nàng mơ hồ cảm thấy tựa hồ có cái gì đó thay đổi, cho nên hôm nay mới lấy cớ "Tiện đường", đặc biệt đến thăm dò tình huống.

Trên thực tế, nàng vô cùng khát vọng có thể cùng hắn ở trên phương diện tình cảm có một vị trí xác định, không nghĩ lại tiếp tục mập mờ như vậy nữa.

Nghĩ đến đây, Liên Nhạc Nhã cường chế bất an trong lòng, trung ra nụ cười rạng rỡ nói: "Sắp tan ca rồi, đợi lát nữa cùng đi ăn cơm đi?"

Sắp tan ca sao? Ngụy Chấn Hạo theo bản năng nhìn đồng hồ một chút, quả nhiên kim đồng hồ giờ phút này rõ ràng cho thấy còn 5 phút nữa là tới lúc tan ca, lập tức không khỏi cười thầm, quả nhiên chuyên chú cho công tác thì thời gian luôn trôi qua đặc biệt mau, nên đi tới cửa hàng bán hoa đưa người phụ nữ đang mang thai đứa nhỏ của hắn đi ăn thôi.

"Thật xin lỗi, anh chỉ sợ không được." Lắc đầu, từ sau khi xác định tâm ý của mình, hắn tận lực tránh làm ra những chuyện khiến Mạn Quân hiểu lầm hắn còn thích người phụ nữ khác.

"Dạ, vậy sao?" Bị từ chối ngay mặt, Liên Nhạc Nhã về mặt cứng đờ, nhưng lập tức lại giả bộ cười lớn nói: "Một khi đã như vậy, lần sau có cơ hội sẽ bàn tiếp, em hẹn bằng hữu khác đi ăn, không quấy rầy anh." Dứt lời, nàng nhanh chóng đứng dậy cáo từ.

Ngụy Chấn Hạo cũng rất lịch thiệp đi theo phía sau tiễn khách, nhưng mà ngay trước khi mở cửa, trong lòng nàng ra quyết định, lập tức hít một hơi thật sâu ổn định chính mình, sau đó xoay người nhìn hần!

"Chúng ta. còn có hi vọng không?" Trong lòng bàn tay vì khăn trương mà đỏ mề hôi, nàng tin tưởng hần sẽ hiểu nàng đang ám chỉ chuyện gì.

Ngụy Chấn Hạo quả thật hiểu được, vì thế hần trầm thấp mà mềm mại tạ lỗi. "Thật xin lỗi." Tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng chính tai nghe được hần tỏ rõ bọn họ đã không còn khả năng thì Liên Nhạc Nhã vẫn không khỏi đau lòng cùng mất mát, khuôn mặt xinh đẹp trong nháy mắt không còn huyết sắc, nhưng nàng vẫn như trước không đánh mất dáng vẻ tươi cười!

"Em hiểu được!" Thản nhiên nói nhỏ một câu, nàng không có cầu xin, không khóc náo loạn, không có lên án. Tóm lại, không có gì cả.

A. Dù sao sau khi gặp lại, tất cả đều là nàng chủ động mời, hần chưa bao giờ ám chỉ rằng bọn họ sẽ hợp lại, cũng chưa từng có tỏ vẻ muốn tiến thêm một bước, chỉ có khi hai người lần đầu tiên ở quán cà phê ôn chuyện, đối với câu hỏi "Chúng ta mới có thể hợp lại sao" của nàng, liền cho một câu trả lời mơ hồ "Anh không biết".

Nhưng hai người đều là người trưởng thành rồi, nàng cũng không thể bởi vì một câu "Anh không biết" mà dấy lên hi vọng, cho nên nếu muốn chỉ trích hần lừa gạt nàng thì thật là khiến người ta cười rụng răng mất!

Tóm lại, mặc kệ như thế nào, mọi chuyện đến đây là kết thúc!

"Như vậy, em đi trước." Nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt, Liên Nhạc Nhã khước miệng thủy chung luôn lộ ra nụ cười.

"Tạm biệt, Nhạc Nhã." Hần đối với nàng cũng là đối diện với tình cảm đã qua nói lời từ biệt.

"Tạm biệt." Gật gật đầu, nàng xoay người mở cửa rời đi, không hề lưu luyến.

Nhìn theo bóng dáng của nàng biến mất ở bên trong thang máy, Ngụy Chấn Hạo đóng cửa lại, trở về trước bàn làm việc, một bên thu dọn đồ đạc, một bên phiền não nghĩ bữa tối muốn ăn cái gì.

Chết tiệt! Chuyện này so với xử lý một khoản đầu tư lớn còn khó khăn hơn.

Mau ngẫm xem có cái loại thức ăn gì mà ngay cả tài nấu ăn đến con gián cũng ngăn của hần có thể thoải mái xử lý được, nấu cái gì vừa ngon lại vừa dễ ăn nhỉ?

Àm!

"Chấn Hạo, thời gian này cậu đều về sớm, khiến chúng tôi chụp hụt nhiều lần rồi, hôm nay rốt cục bắt được cậu! Chúng ta đã lâu không có liên hoan, hôm nay cùng đi ăn lẩu đi!"

Cánh cửa bị người dùng sức khai phá kêu to, toàn bộ công ty cao thấp duy chỉ có hai người dám không gõ cửa liền xông vào văn phòng hần, chính là hai tên đang cười đến thực sung sướng kia, hơn thế lại mỗi người một bên, ăn ý mườì phản đối với hần kẻ vai sát cánh, chính là loại thân thiết như anh em một nhà.

Đáng tiếc Ngụy Chấn Hạo cũng không có cảm kích, không khách khí bỏ qua sự "cắm đồ" của hai người, lạnh lùng trừng mắt. "Thứ nhất, tôi không có về sớm, chỉ là bình thường tan tầm thôi; thứ hai, tôi có hẹn, không rảnh." "Chắc chắn, chủ quản tài vụ của chúng ta thật đúng là vô tình a!" Rung đùi đắc ý lên án, thân là phó tổng giám đốc, Tô Tử Luân bộ dạng không có được nửa điểm đứng đắn.

Một bên, Triệu Dục Đan chính là cười cười, nhìn hần tự ý thu dọn này nọ, nhin không được tò mò hỏi thăm: "Chấn Hạo, nói thật xem, gần đây cậu rốt cuộc là đang bận chuyện gì?"

Thật sự rất kỳ quái, tên bạn tốt này của hần vốn scandal đầy trời, vậy mà nay: đầu tiên là mất dạng trên tạp chí lá cải, tiếp theo lại đột nhiên thay đổi thói quen cơ hồ mỗi ngày đều tăng ca trước kia, mấy ngày nay mỗi khi đến giờ tan tầm liền bỏ chạy không thấy bóng dáng, cũng bởi vậy làm cho hần và Tô Tử Luân cảm thấy có điều cổ quái, cho nên mới liên thủ đến xem xét tình hình.

"Không bận việc gì cả!" Mang theo cặp công văn đã thu xếp xong, Ngụy Chấn Hạo chuẩn bị tan ca, nhưng trước khi rời đi, thấy trên mặt bọn họ hai người viết bốn chữ to "Tôi không có tin" thì hần liền gọi lên một nụ cười, không ngại vì đứa nhỏ của mình tranh thủ chút phúc lợi. "Đúng rồi, mấy tháng sau, con tôi ra đời, muốn làm cha nuôi thì nhớ rõ chuẩn bị tốt lễ vật."

"Cái gì? !" Như là bị đạn hạt nhân oanh tạc, hai vị "Tổng" không hẹn mà cùng sợ hãi rống lên, hỏn hển đuổi theo công kích, muốn hần khai báo rõ ràng.

"Đứa nhỏ nào? Chấn Hạo, đừng chuồn mất, đem mọi chuyện nói rõ cho chúng tôi đã."

"Mẹ đứa nhỏ là ai? Mẹ nó! Ba người chúng ta tuy rằng cùng tuổi, nhưng Chấn Hạo là sinh ra trẻ nhất, xem như nhỏ tuổi nhất, không nghĩ tới thể nhưng lại giành làm cha trước."

Mặc cho hai người phía sau kêu gào mất hết hình tượng, Ngụy Chấn Hạo chỉ tiêu sái vẩy vẩy tay, bỏ rơi hai người đáp thang máy rồi đi.

A. Đúng rồi! Lẩu chính là lựa chọn không tồi, chỉ cần mua chút nước dùng, đem nguyên liệu nấu ăn xắt nhỏ, ném vào trong nồi nấu là được, thật sự là nhờ có bọn họ nhắc nhở.

Quyết định, đêm nay liền ăn lẩu vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Thì Có Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Chương 7

"Cám ơn quý khách!"

Bây giờ tối, sau khi tiễn bước một vị khách nữ, bởi vì Mai muối ban ngày thì làm công, buổi tối còn phải đi học lớp đại học bổ túc, cho nên trong cửa hàng chỉ còn lại có một mình Uông Mạn Quân.

Nàng nhìn coi sắc trời bên ngoài, ánh mắt vô thức chuyển hướng về phía đồng hồ trên tường, nhưng ngay lập tức cảm thấy bản thân mình không nên như thế.

Nàng ảo não khẽ cắn môi, bắt buộc chính mình dời ánh mắt đi. Đúng lúc này, cái người mà nàng đã công khai yêu cầu đừng đến quấy rầy, nhưng không hiểu vì sao lại có chút chờ mong hắn, đã dẫn theo bao lớn bao nhỏ xuất hiện.

"Anh."

Ngẩn người nhìn nguyên liệu nấu ăn tươi sống trên tay hắn, Uông Mạn Quân bắt đầu lo sợ.

"Không phải anh lại muốn tự mình xuống bếp chứ?"

Làm ơn, trăm ngàn lần đừng! Tay nghề của hắn thật là một loại tai họa. Hơn nữa, trong bụng của nàng còn mang một sinh mạng nhỏ, khả năng chịu không được loại tra tấn này.

Thấy nàng sợ hãi ôm bụng, Ngụy Chấn Hạo đại khái có thể đoán ra nàng suy nghĩ cái gì, trên mặt không khỏi có chút xấu hổ cười nói: "Yên tâm — hôm nay chúng ta ăn lẩu."

Hắn thậm chí ngay cả nước dùng cũng mua được rồi, nếu như đã chuẩn bị đầy đủ như vậy, chỉ còn có quãng nguyên liệu nấu ăn vào nồi lẩu là xong mà còn khó ăn, vậy hắn thật sự có thể đi tự sát rồi.

Nghe vậy, Uông Mạn Quân cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng lập tức lại cảm thấy không đúng. Nàng là đang nhẹ nhõm cái gì? Phản ứng chính xác nàng nên có hẳn phải là đuổi hắn đi ra ngoài, muốn hắn đừng đến đây nữa mới đúng a!

Đối với phản ứng sai lầm không nên có của mình cảm thấy vừa giận vừa thẹn, nàng vội vàng nghiêm mặt, cố ý lạnh giọng đuổi người.

"Không phải muốn anh đừng đến nữa sao? Chúng ta đã chia tay rồi, anh đi nhanh đi!"

"Em biết không?" Giống như không nghe thấy lời nàng xua đuổi, Ngụy Chấn Hạo trong phút chốc nhìn nàng không chớp mắt, biểu tình còn thật sự dị thường.

"Cái, cái gì?" Bị nhìn chăm chăm có chút kinh hãi, Uông Mạn Quân cảm thấy bất an.

"Em cứ nhai đi nhai lại luận điệu cũ rích, có thể đổi cách nói có ý sáng tạo một chút hay không, anh nghe có điểm hơi ngán." Thanh âm trên chộc còn chưa dứt, hắn cười cười, rất nhanh hôn trộm một cái ở trên mặt nàng, sau đó lập tức xách theo hai túi đồ ăn lớn, tràn đầy đắc ý đi thẳng lên lầu chuẩn bị nấu lẩu, hoàn toàn không để ý tới "Luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại" của nàng.

Uông Mạn Quân bị ăn vụng đậu hũ lại có chút phản ứng không kịp, chỉ biết ngẩn người nhìn bóng dáng của hắn biến mất ở cầu thang, đến lúc nhớ tới chính mình chẳng những bị ăn đậu hũ, còn bị trên chộc, nhất thời không khỏi mặt đỏ lên, xấu hổ muốn đuổi theo cản hắn lại!

"Bà chủ, xin giúp tôi bao một bó hoa cho bạn gái, cảm ơn." Một khách nam khoảng hai mươi tuổi đi vào trong cửa hàng, cười xấu hổ yêu cầu. "Hôm nay là sinh nhật bạn gái tôi, làm phiền có thể gói đẹp một chút được không?"

"Đương nhiên có thể!" Mắt thấy khách hàng tới cửa, Ưông Mạn Quân đành phải buông tha kích động muốn đuổi theo lên lầu, lập tức đeo lên vẻ mặt thân thiết mỉm cười. "Bạn gái của cậu thích loại hoa gì?"

"Ách. Hương, Hương Thủy Bách Hợp đi?" Gãi gãi đầu, vị khách nam trẻ tuổi kỳ thật đối với hoa không hiểu nhiều lắm. (Hương Thủy Bách Hợp: Casablanca Lily - Bách hợp trắng)

"Tôi hiểu rồi." Nở nụ cười trấn an, nàng nhanh chóng chọn lấy một vài cành Hương Thủy Bách Hợp cùng Hoa Hồng, hơn nữa còn điểm thêm một chút Mãn Thiên Tinh tựa như những ngôi sao nhỏ phụ trợ, rất nhanh, dưới tác dụng của tầng tầng lớp lớp giấy bọc đẹp đẽ cùng đôi tay linh hoạt khéo léo, một bó hoa tươi đẹp ướm át đã ra lò. "Được rồi, bạn gái của cậu nhất định sẽ thích." (Mãn Thiên Tinh: Gypsophila - là Hoa Bibi đó mọi người, nghe Mãn Thiên Tinh hay hơn nhì, "Sao đây trời" lãng mạn quá ^^)

Đồng ý gật đầu, nam khách trẻ tuổi đỏ mặt trả tiền, cầm bó hoa đi hẹn hò với bạn gái.

"Cám ơn quý khách." Mỉm cười nhìn theo vị khách trẻ tuổi rời đi, Ưông Mạn Quân thu hồi tầm mắt, tâm tư lại chuyển tới người đàn ông trên lầu, không khỏi thầm thở dài một hơi.

Ai. Nàng cũng không biết nên làm sao với hấn bây giờ? Đuổi cũng đuổi không đi, biểu lộ rõ chính mình không yêu hấn cũng vô dụng, hấn tựa hồ như đã hạ quyết tâm cùng nàng dây dưa không dứt.

Rõ ràng hấn vẫn luôn đem nàng làm thể thân, như thế nào nay lại nói. Lại nói hấn yêu nàng? Không hiểu! Không hiểu!

Nàng thật sự không hiểu hấn rốt cuộc là làm sao nữa.

Phiền não lắc đầu, Ưông Mạn Quân nhin không được lại khề thờ dài một cái, thật sự không biết nên làm sao với hấn bây giờ, cuối cùng không khỏi có chút tâm tính dả điều (tức là thích trốn tránh ý ^^), không muốn suy nghĩ nhiều nữa.

Tùy hấn thôi! Nàng trước mắt chỉ cần đem bản thân chiếu cố cho tốt là được rồi. Tâm trạng muốn bình tĩnh lại, vì tránh cho suy nghĩ của mình luôn bất tri bất giác chuyển tới trên thân cái người khiến mình phiền não kia, nàng tận lực tìm việc làm cho mình, vừa khi lục đục ứng phó với vài vị khách xong, chợt nghe tiếng gọi của hấn từ trên lầu truyền xuống!

"Mạn Quân, ăn cơm!" Hi vọng nghênh đón nàng, không phải là một tai họa.

Thăm nghĩ, nàng đóng cửa tiệm lại, sau đó mới chậm rãi lên lầu hai, khi qua cửa phòng bếp thì trước tiên ló đầu hướng bên trong nhìn lướt qua.

Hoàn hảo! Mặc dù có chút hỗn loạn, nhưng là còn có thể chấp nhận được.

Thả lỏng hơi thứ nhất, nàng cảnh giác hít hơi thứ hai đi tới cạnh bàn ăn, nhìn nồi canh nóng bốc khói, hương thơm khắp bốn phía, nàng thăm nghĩ hơi thứ hai hấn là có thể thở ra một nửa rồi.

"Tới đây, ha ha thấy thế nào?" Lôi kéo nàng ngồi xuống, Ngụy Chấn Hạo tựa hồ muốn vấn hồi cái danh trù nghệ cấp tai họa bị gán lên kia, lập tức đưa cái chén muốn nàng thưởng thức thử.

Thật cẩn thận uống một ngụm canh, canh nóng đậm đà lướt qua đầu lưỡi, xuôi theo thực quản, một đường chảy vào trong dạ dày thì hơi thở Ưông Mạn Quân cố nén nhin kia rốt cục có thể hoàn toàn thở ra, nàng mang theo một chút kinh ngạc hồ nhỏ. "Uống....uống rất ngon!"

"Dễ uống là tốt rồi!" Hấn vui mừng gật đầu, vô cùng hài lòng "Nhanh ăn đi!"

"Canh này. Là anh nấu?" Thường ăn đồ ăn hấn liên tục mạng tới, nói thực ra, Ưông Mạn Quân phi thường hoài nghi.

Thật sự không phải nàng không biết cảm ơn, không hiểu đạo lý cần người miệng mềm (ý là được lợi lộc thì nên mềm mỏng với người ta), mà là nàng thật sự khó mà tin được người có trù nghệ hồng bét như hấn có thể trong thời gian ngắn nấu được nồi canh đậm đà như vậy.

Nghe vậy, Ngụy Chấn Hạo nở nụ cười."Được rồi! Anh thành thật thừa nhận, kỳ thật canh này là đã mua tới từ sớm, việc của anh chỉ là đem nguyên liệu nấu ăn rửa một chút, xắt nhỏ, rồi ném tất vào nồi nấu mà thôi."

Nghe hấn hào phóng thừa nhận, Ưông Mạn Quân không khỏi bị chọc cười, cánh môi hồng nhạt khẽ nở một nụ cười khoe lúm đồng tiền thanh thoát, mỹ lệ tới động lòng người.

"Em biết không?" Đáy mắt chợt lóe lên một tia sáng, Ngụy Chấn Hạo thâm sâu chăm chú nhìn nàng. "Khoảng thời gian gần đây, đây là lần đầu tiên anh thấy em cười."

Hấn bắt ngờ nói như vậy, Ưông Mạn Quân không khỏi có chút bối rối, chưa biết nên đáp lại như thế nào, lại nghe hấn mở miệng!

"Em cười rộ lên rất đẹp, anh thích nhìn thấy em cười." Tiếng nói trầm thấp như muốn câu dẫn người khác, hấn đứng dậy đi tới bên người nàng, ngón tay dài khiêu khích mà ôn nhu nâng cằm nàng lên, nghiêng người bao phủ đôi môi đỏ mọng mê người, dây dưa thật sâu.

Nụ hôn này ôn nhu đến mức làm cho nàng muốn khóc, rõ ràng tràn ngập thương tiếc cùng tình yêu, làm cho Ưông Mạn Quân nhiều lần kiên trì muốn

cùng hần "Chia tay" nghĩ muốn kháng cự, lại nhin không được sa vào trong đó, cuối cùng bắt tri bắt giác lại rơi nước mắt .

"Anh hôn em, không phải là muốn làm cho em khóc." Cảm giác được trên má nàng ẩm ướt, Ngụy Chấn Hạo nhẹ nhàng thổi lui, đầu ngón tay nhẹ lướt qua khóe mắt khép chặt của nàng, tự tiểu tự thán vì nàng lau đi nước mắt. (tự tiểu tự thán: vừa như cười vừa như than thở)

"Em không muốn khóc, nhưng lại nhin không được." Nàng nghẹn ngào, chậm rãi mở ra đôi mắt đầy nước, đem tình cảm trên mặt hần tất cả thu vào trong mắt, khắc ở đáy lòng.

Nhưng hết thảy mọi chuyện sẽ chỉ làm nàng cảm thấy càng có lỗi với người đàn ông này, càng thêm muốn khóc mà thôi.

"Vì sao?" Từng bước dần dặt, Ngụy Chấn Hạo cảm thấy cũng đã tới thời điểm phá bỏ tâm ma của nàng.

"Bởi vì em không yêu anh." Nước mắt chảy càng thêm dữ dội.

"Không yêu? Là không muốn, không thể, hay là không dám?" Cười khẽ, vè mặt của hần càng thêm ôn nhu.

Không nói gì, Ôn Mạn Quân rất lâu không nói nên lời, ngay khi hần cho rằng không nhận được câu trả lời, nàng lại khàn khàn mở miệng, "Đều có."

"Bởi vì vị hôn phu đã qua đời của em sao?" Trực tiếp nghênh chiến, công kích cửa thành. (tớ cũng không hiểu cái câu này, có lẽ là có ý "trực tiếp nói thẳng vào vấn đề")

"Anh." Khiếp sợ trốn mắt nhìn hần, cảm thấy yếu đuối cơ hồ muốn ngã phịch trên ghế. "Làm sao anh lại biết. Đúng rồi. Đúng rồi. . . . Anh đương nhiên là biết."

Đột nhiên nhớ tới hần từng mời văn phòng thám tử điều tra mình, khẳng định biết rõ quá khứ của nàng, nói không chừng giờ phút này cũng đã biết được nàng là đem hần làm như thể thân của vị hôn phu trước rồi, Ôn Mạn Quân lập tức không nên được che mặt khóc, "Em biết như vậy không đúng, nhưng là chúng ta cũng không thiếu nợ nhau, không phải sao? Từ lúc đầu, anh xem em là thể thân của người phụ nữ khác, em cũng vậy đem anh làm thể thân của người đàn ông khác, chúng ta đồng bệnh tương liên, cho nhau an ủi, lợi dụng lẫn nhau, không nói đến tình yêu, quan hệ như vậy vốn tốt lắm, vì sao nay anh lại muốn phá hỏng."

"Phá hỏng cái gì?" Đi tới bên người nàng ngồi xổm xuống, Ngụy Chấn Hạo nhẹ nhàng ôm lấy nàng đang khóc đến thân thể run rẩy, ôn nhu hỏi.

"Anh nói anh yêu em, anh đã phá hoại quan hệ lợi dụng lẫn nhau, không thiếu nợ nhau của chúng ta, bởi vì em không thể yêu anh. em không thể." Nàng khóc đến khàn cả giọng, tình cảm nhiều năm chất chứa ở trong lòng dường như rốt cuộc tìm được nơi phát tiết, khiến nàng không cách nào ngừng lời.

"Anh biết không? Em yêu anh ấy. Em thật yêu anh ấy, chúng em thậm chí đã chuẩn bị kết hôn, nhưng anh ấy trước hôn lễ một tuần gặp tai nạn xe cộ qua đời, bỏ lại một mình em."

Nàng khóc đến thâm thương, Ngụy Chấn Hạo thế nhưng không có nói những lời an ủi dư thừa, chỉ là dùng cánh tay ấm áp đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, như chuồn chuồn lướt nước khẽ hôn gương mặt của nàng, tóc của nàng, nước mắt của nàng.

"Chúng em từ nhỏ cùng nhau lớn lên, em là cô nhi, nhưng anh ấy vẫn đối với em rất tốt, ngay cả ba mẹ của anh ấy cũng xem em như con gái ruột mà yêu thương. Cái ngày xảy ra tai nạn xe cộ kia, kỳ thật là em và anh ấy ở cùng một chỗ , trong khoảnh khắc xe bị đâm, anh ấy đã quên mình lấy thân thể bảo vệ em, kết quả là anh ấy thì đã chết, mà em lại còn sống."

Nước mắt thấm ướt vạt áo trước ngực hần, Ôn Mạn Quân đột nhiên vừa khóc vừa cười. "Anh ấy cứu sống em, nhưng em chẳng tha lúc đó cùng đi với anh ấy, như vậy em sẽ không phải một người cô đơn, cũng sẽ không thương tâm khổ sở như vậy."

Ngụy Chấn Hạo ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc thảm thương của nàng, cố ý cau mày nói: "Nếu em chết rồi, vậy anh phải làm sao bây giờ? Trăm ngàn lần đừng nói những lời vô trách nhiệm như vậy."

"Anh?" Nàng hai mắt đầm lệ kinh ngạc nhìn hần.

"Đúng!" Gật gật đầu, vè mặt của hần thật sự nghiêm túc. "Cũng bởi vì em không chết, mới có thể để cho anh có cơ hội yêu em, trăm ngàn lần đừng cướp đoạt vận may trời ban cho anh."

"Thực xin lỗi, em không thể yêu anh." Nghe lời nói thâm tình mà chân thành của hần, Ôn Mạn Quân chỉ cảm thấy trong lòng vừa chua xót vừa đau khổ, nước mắt không nhin được lại chảy xuống.

"Vì sao không thể yêu anh?" Ôn nhu truy vấn, Ngụy Chấn Hạo thầm nghĩ hần phải mau tiếp cận vấn đề trọng tâm.

"Bởi vì. Bởi vì như vậy khiến cho em có cảm giác mình đã phản bội anh ấy." Lời vừa mới dứt, nàng lại khóc thất thanh .

Đưa ngực! Chẳng lẽ bởi vì vị hôn phu mất, nàng cả đời cũng không theo đuổi hạnh phúc của chính mình sao? Ngụy Chấn Hạo muốn mắng lại thôi, cuối cùng chỉ có thể lần nữa hôn đi nước mắt khắp mặt nàng, nhẹ giọng lại hỏi: "Một khi đã như vậy, lúc trước vì sao lại bằng lòng ở bên anh? Bởi vì anh cùng với người đó có bộ dạng tương tự, nên đem anh làm như thể thân sao?"

Chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy lý do không đơn giản như vậy. Đôi mắt đắm lệ mơ màng nhìn hắn, Uông Mạn Quân yên lặng nở nụ cười. "Bởi vì em tịch mịch đã lâu lắm rồi, rất khao khát có thể có một cơ thể đàn ông ấm áp cho mình dựa vào, mà khi đó anh lại xuất hiện." Nguyên lai hắn là như vậy mà mờ trũng tuyến, khó trách khi đó hắn vô lễ lại đường đột yêu cầu, nàng lại một lời đáp ứng. Tự giấu nở nụ cười, Ngụy Chấn Hạo một lần nữa điều chỉnh lại suy nghĩ, sau đó thần sắc kiên định nói: "Mạn quân, anh biết em còn chưa quên được vị hôn phu đã chết, anh cũng không yêu cầu em hiện tại có thể yêu anh, nhưng là làm ơn hãy cho anh một cơ hội, để cho anh yêu em được không?"

"Vậy đối với anh không công bằng." Lắc đầu, nàng nghẹn ngào cự tuyệt, không muốn thiếu nợ tình cảm của hắn, bởi vì như thế khiến nàng cảm thấy thực áy náy.

"Cảm tình vốn là không nói đến công bằng hay không công bằng, chỉ có nguyện ý hay không nguyện ý mà thôi." Thâm sâu nhìn nàng, hắn chân thành nói: "Mà anh là nguyện ý, em hiểu không?"

"Anh không hề ngu ngốc, vì sao phải làm loại việc ngu ngốc này?" Nhịn không được lại khóc, Uông Mạn Quân cảm giác mình tựa hồ nước mắt chảy mãi không hết, chỉ là lần này nước mắt vì cảm động mà rơi xuống.

"Đúng vậy! Anh đương nhiên không ngốc." Gật đầu đồng ý, Ngụy Chấn Hạo sâu sắc nở một nụ cười.

A. Hắn đương nhiên không ngốc, bởi vì hắn biết mình sẽ có hồi báo hậu hĩnh. "Như vậy có bằng lòng cho anh cơ hội yêu em không?" Lại hỏi.

"Cho dù em nói không, anh cũng sẽ không chấp nhận, đúng không?" Không hiểu tại sao, nàng chính là biết hắn sẽ như vậy.

"Đúng vậy, anh sẽ không tiếp nhận." Mím cười, hắn không e dè thừa nhận.

"Như vậy đáp án của em cũng không quan trọng." Đôi mắt sung đỏ quan sát người đàn ông trước mắt, Uông Mạn Quân rung rung hé ra nụ cười yếu ớt.

"Cám ơn!" Biết nàng đã không cự tuyệt, Ngụy Chấn Hạo cười cười, ở trán nàng hôn một cái, sau đó đến phòng tắm đi vắt một cái khăn lông ướt vội mang tới cho nàng.

Ấp úng nói cảm ơn, nàng có chút ngượng ngùng tiếp nhận khăn mặt, cúi đầu yên lặng lau khuôn mặt có chút chật vật của chính mình, đợi tất cả sửa sang lại ôn hòa, lúc ngẩng đầu lên, đã thấy hắn ngồi trở lại trên ghế.

"Tốt lắm, mới vừa rồi khóc lóc một trận, lãng phí không ít thể lực, hiện tại khẳng định rất đói bụng rồi, nhanh ăn đi!" Mang theo một chút ý trêu chọc, Ngụy Chấn Hạo cố ý đùa giỡn nàng.

Nghĩ đến bộ dạng khóc lóc mặt mày vừa rồi của chính mình, nay lại bị hắn cố ý trêu đùa, Uông Mạn Quân xấu hổ đến mức cả bên tai đều hơi hơi phồng hồng, buồn bực lườm hắn một cái, nhưng rồi chính mình cũng không nhịn được mà bật cười.

Đúng a! Khóc thật là thực là việc hao phí thể lực, hiện tại nàng thật sự là đói bụng quá rồi! Thấy nàng nở nụ cười, Ngụy Chấn Hạo cũng cảm thấy vui vẻ, nhất là xem nàng quả thực khẩu vị mở rộng cố gắng ăn lâu, hắn lại càng hài lòng vô cùng. Vì thế cả bữa tối, hai người tuy rằng nói chuyện với nhau không nhiều lắm, nhưng lại có một loại ăn ý "vô thanh thắng hữu thanh" cùng cảm giác ấm áp, mãi đến hai người đều ăn no tới tám phần rồi! (Vô thanh thắng hữu thanh: không nói mà còn hơn là có nói)

"Đúng rồi! Em cảm thấy con chúng ta sẽ là nam hay là nữ?" Thành linh, Ngụy Chấn Hạo lấy khẩu khí như đang nói chuyện phiếm ném ra bí mật lớn nhất hiện nay của nàng.

Hắn, hắn nói cái gì? Con?

Hắn hắn hắn. Hắn là làm sao mà biết được?

Lần nữa bị kinh hách, Uông Mạn Quân ngạc nhiên tròn mắt nhìn người trước mắt; mà hắn chỉ là nhướn nhướn mày, cười đến vẻ mặt vô tội.

"Lúc trước em từ khoa phụ sản đi ra bị anh thấy được, cho nên anh đặc biệt đi vào hỏi ý tá bên trong tình trạng của em." Phảng phất nhìn ra nghi ngờ của nàng, Ngụy Chấn Hạo vui lòng chỉ điểm bên mê. (ý là nói rõ sự việc)

Thì ra là thế! Uông Mạn Quân giật mình gạt đầu, nhưng nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng, sắc mặt thật vất vả mới hơi khôi phục chút hồng nhuận lại tái nhợt, lo lắng cảm môi không thôi, run rẩy nói: "Anh. Anh muốn cùng với em giành đứa nhỏ sao?"

Vì sao nàng lại nghĩ như vậy? Ý cười tại khóe miệng thu lại, Ngụy Chấn Hạo cau mày. "Anh sẽ không cướp đứa nhỏ khỏi người mẹ, như vậy quá tàn nhẫn."

Nghe hắn cam đoan như thế, Uông Mạn Quân tâm trạng không khỏi buông lỏng, nhưng mà còn chưa kịp thở mạnh một hơi, lại nghe hắn mở miệng.

"Nhưng em cũng không thể cướp đoạt quyền lợi làm cha của anh!" Hắn nghiêm chỉnh tuyên bố, sau khi thấy nàng gật đầu lia lịa, thì tiếp tục bổ sung. "Cho nên phải có biện pháp xử lý."

"Có ý tứ gì?" Uông Mạn Quân cảm thấy mờ mịt. "Ý tứ chính là." Cố ý dừng một chút, hắn giả hoạt nở nụ cười. "Cần một hôn lễ! Của chúng ta!"

.....

"Không tốt không tốt, cảm giác hơi thô thiển!" Lắc đầu phủ định. "Kia thì sao?" Ngón tay hướng sang bên cạnh một chút. "Không! So với cái vừa rồi càng thô hơn!" Càng thêm điên cuồng lắc đầu.

"Kia?" Lại chỉ hướng một bức ảnh khác.

"Bạn trai Uông tử à." Trong cửa hàng bán hoa, Mai muội kêu "Nick name" của người nào đó, lấy ánh mắt tuyệt vọng chỉ trích. "Anh rốt cuộc có hiểu phụ nữ không? Hiểu cái gì là thời thượng không? Có biết thương thức hay không?"

Được rồi! Bị một em gái sinh viên làm thêm nhỏ hơn mười mấy tuổi sỉ nhục như vậy, Ngụy Chấn Hạo cũng bắt đầu hoài nghi mình thật sự không hiểu phụ nữ, không hiểu mấy thứ thời thượng, không có mắt thương thức.

Cho nên, hẳn chỉ có thể không ngại học hỏi kẻ dưới. "Như vậy em cảm thấy thế nào?"

"Em nghĩ là."

"Em không cần nghĩ gì cả!" Bỗng dưng, từ bên cạnh nói xen vào một câu, Uông Mạn Quân lấy đi tạp chí áo cưới mà hai người kia đang tụ cùng một chỗ nghiên cứu hồi lâu, thân nhiên tạt một chậu nước lạnh. "Bởi vì chuyện này là vô nghĩa." "Nhưng mà Uông tử, hai người không phải muốn kết hôn sao?" Mai muội kháng nghị. Cũng là bởi vì bọn họ muốn kết hôn, nàng mới có thể kích động chạy đi mua cuốn tạp chí áo cưới này đến xem, sau đó vừa vặn "bạn trai Uông tử" đến đây, cho nên cũng gia nhập cùng nhau nghiên cứu.

Kết hôn?

Nghĩ tới hai chữ này, Uông Mạn Quân lại không khỏi đau đầu.

Trên thực tế, cho tới bây giờ, nàng vẫn còn không rõ ràng lắm, vì sao mấy ngày trước nàng mới đáp ứng không bài xích sự tiếp cận của hắn, như thế nào ăn lẩu xong, lại đột nhiên nhảy cấp đến bọn họ muốn kết hôn chứ?

Tuy rằng hắn nói không thể cướp đoạt quyền lợi làm cha của hắn, nhưng mà cho dù không kết hôn, hắn vẫn là cha của đứa nhỏ, ai cũng không thể cướp đoạt quyền lợi đó, không phải sao?

Nhưng làm kẻ khác đau đầu nhất là, hai chữ kết hôn này, hắn không chỉ chính miệng nói, mà còn cố tình vô ý ở trước mặt Mai muội nhắc tới, thậm chí ngay cả chuyện nàng mang thai cũng lộ ra, khiến cho mấy ngày nay, Mai muội nếu không phải ngậm ngùi cười hề hề vuốt bụng nàng thì thảo tự nói, thì là cao hứng lật giở tạp chí áo cưới, nói cái gì mà phải giúp nàng xem xem mấy kiểu dáng áo cưới mới nhất. Mặc kệ nàng nói bao nhiêu lần "Không có hôn lễ", Mai muội giống như căn bản không có nghe vào, thậm chí còn động một chút là ngâm nga đoạn nhạc kết hôn, khiến nàng không biết làm sao. Có khi nàng nhìn không được hoài nghi, người đàn ông này có phải đang cố ý tạo ra "áp lực quần chúng" để bức hôn hay không?

Nghĩ đến đây, Uông Mạn Quân càng đau đầu hơn, nhưng vẫn không quên làm sáng tỏ một lần nữa. "Chị không có muốn kết hôn!"

"Nhưng là." Ngơ ngác liếc nhìn nàng, sau đó lại nhìn người đàn ông đáng thương bị từ hôn, Mai muội rất rõ ràng chỉ ra trọng điểm. "Đã mang thai rồi còn không kết hôn, là muốn cho đứa nhỏ làm con ngoài giá thú sao?"

Một bên, Ngụy Chấn Hạo cơ hồ muốn vì em gái gốc gác nghèo này mà đứng dậy vỗ tay rồi, sâu sắc cảm nhận được mình ngày thường bày ra một ít lợi ích để mua chuộc lòng người quả nhiên không hề uổng phí.

Nghe vậy, Uông Mạn Quân vừa then vừa giận, nhìn không được trừng mắt nhìn người đàn ông rõ ràng đang muốn gặt đầu phụ họa kia một cái, có chút tức giận xem thường nói: "Kia không phải vừa vặn bắt kịp trào lưu không kết hôn mà sinh con gần đây sao?"

"Đúng nha!" Đáng tiếc em gái gốc gác nghèo không nhìn thấy sắc mặt người bên cạnh, nghe vậy phẫn chấn vỗ hai tay, mắt sáng lấp lánh kêu lên: "Uông tử, nếu người có thể lại cùng bạn trai hiểu lầm chia lìa, một mình một thân vất vả sinh hạ đứa nhỏ, ngâm đắng nuốt cay đem con nuôi lớn, nhiều năm sau hai cha con giống nhau như từ một khuôn in ra ở trên đường trùng hợp gặp gỡ, sau đó đứa nhỏ trở thành sử giả tình yêu, chấp dây tơ hồng cho cha mẹ vì hiểu lầm mà tách ra, cuối cùng một nhà ba người đại đoàn viên, như vậy liền hoàn mỹ vô khuyết."

Đây là cái loại tình tiết gì vậy? Mà Mai muội còn nói đến hai mắt phát sáng! Ngụy Chấn Hạo vốn đang nghĩ đến ngày thường bày ra một ít lợi ích không có uổng phí, hiện tại xem ra căn bản là vụt xuống sông hết rồi.

Hối hận thâm nghĩ, hắn xanh mặt, quyết định về sau giảm bớt phần đồ ăn của cô nàng kia.

Trái lại Uông Mạn Quân nghe vậy cũng không có phản ứng quá lớn, chỉ là thân nhiên liếc Mai muội một cái, trực tiếp hỏi. "Em ngày hôm qua lại đọc tiểu thuyết gì vậy?"

"Ha ha. lời em vừa mới nói không sai biệt lắm so với tình tiết tiểu thuyết." Ngậm ngùi cười gãi đầu, Mai muội thành thật thừa nhận.

Lời này vừa nói ra, người nào đó sắc mặt nháy mắt đen lại, ngược lại Uông Mạn Quân tựa hồ như đối với hành vi lấy tình tiết ở trong tiểu thuyết ảo tưởng thành hiện thực này của Mai muội xem nhưng không thấy quái lạ, chỉ là bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó nói sang chuyện khác!

"Mai muội, ngày mai chị có việc phải về miền nam, trong cửa hàng chỉ có một mình em có ổn không?" Nàng nghĩ, nếu không được, vậy dứt khoát ngày mai sẽ không mở cửa buôn bán, coi như nghỉ ngơi một ngày.

"A?" Về mặt ngạc nhiên, Mai muội há hốc mồm ấp úng nói : "Em ngày mai có liên nghị (tớ cũng không hiểu là cái gì), đang muốn xin phép chị."
Ách. Vậy bây giờ nên làm thế nào mới tốt? Muốn lỡ hẹn, liên nghị không thể đi sao?

Không dự đoán được Mai muội cũng có việc, Ôn Mạn Quân đầu tiên là ngần ra, sau lập tức mỉm cười nói: "Không sao, vậy chúng ta sẽ không mở cửa hàng, nghỉ ngơi một ngày đi!"

Đúng nha! Nàng như thế nào không nghĩ tới còn có thể làm như vậy? Thật sự là quá ngu ngốc! Mai muội vốn tưởng rằng phải từ bỏ liên nghị, lúc này vui vẻ gật đầu như giả vờ, liền thanh phụ họa, "Tốt tốt tốt, để ăn mừng ngày mai chúng ta nghỉ phép một ngày, hôm nay liền cố gắng gấp bội đi!" Dứt lời, Mai muội liền vui vẻ chạy đến gần trông hoa sữa sang lại mấy cành hoa tươi, làm việc đặc biệt nhiệt tình.

"Anh làm sao lại không biết em ngày mai phải về miền nam?" Bỗng dưng, Ngụy Chấn Hạo dường như lên tiếng chất vấn.

Nghe vậy, quay đầu khó hiểu liếc mắt nhìn hắn một cái, Ôn Mạn Quân chân mày nhíu lại nói : "Từ khi chúng ta ở cùng một chỗ, hàng năm ngày này, em đều trở về, anh không nhớ sao?"

Ngụy Chấn Hạo cẩn thận hồi tưởng lại, lúc này mới phát hiện quả thật là như thế, chỉ là lúc trước nàng thân nhiên tỏ vẻ chính mình có việc phải về miền nam một chuyến, nhưng lại chưa bao giờ nói ra nguyên nhân, mà hắn cũng chưa từng truy vấn qua, nhưng hôm nay đã khác rồi, hắn hôm nay muốn biết nguyên nhân khiến cho nàng cố định ngày này hàng năm đều quay về miền nam là cái gì?

"Một khi đã như vậy, anh cùng đi cùng với em." Đây không phải là hấn trưng cầu ý kiến nàng, mà là đã quyết định rồi.

"A?" Phát ra một tiếng kinh nghi (vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ), nàng vô cùng sững sốt hỏi lại: "Vì, vì sao?"

". Ngày mai là ngày giỗ của anh ấy." Do dự một chút, cuối cùng nàng vẫn là nhẹ nói tiếp.

"Như thế nào? Không hoan nghênh anh sao?" Nhíu mày hỏi lại, giọng điệu của hấn mặc dù có vẻ như là nói đùa, nhưng biểu tình lại rất nghiêm túc.

Tựa hồ không biết nên đáp lại như thế nào, Ôn Mạn Quân bối rối cắn môi, sau khi trầm mặc một hồi, rốt cục mới chần chờ mở miệng, "Em chỉ cảm thấy anh sẽ không thích."

"Vì sao em lại cho rằng như vậy?" Tiếp tục truy vấn, Ngụy Chấn Hạo với chuyện này càng tò mò hơn .

Kỳ thật mới vừa rồi suy nghĩ qua một chút, Ngụy Chấn Hạo trong lòng đã mơ hồ đoán được, lúc này đây nghe nàng nói như vậy cũng không thấy bất ngờ, chỉ là bình tĩnh gật đầu, không một chút thay đổi quyết định.

"Vậy tốt lắm, anh cùng em đi bái tế."

Hắn. Thật sự không ngại? Kinh ngạc nhìn hấn, phát hiện hấn thật không có một tia miễn cưỡng, Ôn Mạn Quân chỉ cảm thấy trong lòng như có trăm ngàn tư vị phức tạp, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói như thế nào mới tốt. "Làm sao vậy?" Không nhận được hưởng ứng, hấn cảm thấy khó hiểu lại hỏi.

"Không, không có việc gì!" Không hiểu sao lại có chút hoảng hốt, nàng liên tục không ngừng lắc đầu.

"Như vậy ngày mai?" Vẫn như cũ không quên, hấn khẳng khẳng muốn nghe được đáp án.

Do dự một chút, nàng cuối cùng gật đầu, đáp ứng cho hấn đi cùng mình.

Nhận được câu trả lời vừa lòng, Ngụy Chấn Hạo nở nụ cười, sau đó nhìn đồng hồ trên tay một chút, ngắn gọn lưu loát nói : "Anh nên trở về làm việc thôi, ngày mai tám giờ tới đón em"

Lời còn chưa dứt, cũng không có đợi nàng nói được hay không, hấn đã tự ý nghiêng người ở trên má nàng lưu lại một nụ hôn nhẹ, sau đó thấy nàng trợn mắt nhìn chăm chăm lại ra vẻ vô tội nhún nhún vai, cười cười chuẩn bị trở về công ty làm việc, nhưng mà vừa mới đi ra khỏi cửa hàng, liền không hẹn mà gặp một gương mặt rất quen thuộc.

"Cậu cậu. Làm sao cậu tìm được tới nơi này?" Ngón tay ngón ngón mập mập trở thẳng trước mặt hấn, Trần tỷ vốn đang tranh thủ thời gian đến thăm "nhân viên cũ", lúc này phần nộ chất vấn, tức giận đến suýt nữa giậm chân.

"Đầu năm nay, văn phòng thám tử rất nhiều, không phải sao?" Mỉm cười, Ngụy Chấn Hạo làm điệu bộ thăm hỏi. "Thật có lỗi, tôi phải về công ty rồi, tạm biệt." Dứt lời, hấn cước bộ tao nhã thân nhiên rời đi. Bị hành động cố ý của hấn chọc cho phát hỏa, Trần tỷ thờ phỉ phỉ vọt vào trong cửa hàng, túm lấy Ôn Mạn Quân lắc lắc một trận, miệng gầm rú. "A a a! Mạn quân, em nói mau, tên kia tìm tới nơi này lúc nào? Tìm em làm gì? Có phải muốn lừa em trở lại bên cạnh hấn hay không? Vì sao em không nói chuyện này cho chị biết?"

"Đáng giận! Đáng giận! Đáng giận! Ôn công chị đặc biệt đem em giới thiệu đến nơi đây, không nghĩ tới tên kia bỏ ít tiền là có thể thuê thám tử tư giúp hấn tìm em. Làm sao chứ? Có tiền thì rất giỏi sao? Thật sự là tức chết mà."

Bị lắc đến đầu vầng mắt hoa, Ôn Mạn Quân suy yếu cầu xin. "Trần tỷ, đừng lắc nữa, em. em muốn ới."

Muốn ới?

Trần tỷ sừng sốt, theo bản năng buông tay ra.

Mà Ưông Mạn Quân sau khi được tự do, không nói hai lời lập tức vọt vào trong toilet nôn khan, mà phía sau còn có người phụ nữ vào theo. "Mạn quân, em làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao? Có muốn chị đưa em đi bác sĩ hay không" Trần tỷ vẻ mặt lo lắng, miệng không ngừng lái nhai hỏi.

"Không cần phải lo đâu." Mai muội gãi gãi đầu nói ra phán đoán của mình.

"Vì sao không lo?" Trần tỷ trừng mắt hỏi lại.

"Em nghĩ đây là phản ứng bình thường thôi." Mai muội kiên trì luận điệu của mình.

"Thế này gọi là phản ứng bình thường? Người đang yên lành, không có việc gì mà lại nôn mửa sao?" Trần tỷ hoàn toàn không cho là đúng.

"Người mang thai sẽ như vậy a!" Gật gật đầu, Mai muội tung ra một tiếng sấm vang trời.

Quả nhiên, một câu này khiến Trần tỷ trợn mắt há hốc mồm, nháy mắt nói không ra lời, chờ năm giây yên lặng trôi qua, nàng như là bạo phát toàn thân, lấy khí thế long trời lở đất chửi ra một câu tiếng Đài kinh điển!

***!" (Không biết nên dịch thế nào nữa, tớ GG thì thấy đây là một từ chửi tục tiếng Quan thoại, ám chỉ hành vi tình dục =)), tớ nghĩ chắc nó giống F**K trong tiếng Anh)

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Thì Có Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Bầu trời dường như muốn mưa, mây đen dày đặc bao trùm phía chân trời, thỉnh thoảng vài con gió mang theo không khí ẩm ướt thổi qua, cũng mang đến một chút cảm giác mát mẻ. Trong nghĩa trang, một đôi nam nữ lặng lẽ đứng trước mộ bia, người nữ đang ngơ ngẩn nhìn ảnh chụp người đàn ông trẻ tuổi trên bia mộ, đáy mắt đầy đau thương cùng tưởng niệm, người nam cũng đang nhìn người trong hình, nhưng khác với cô gái, trong mắt của hắn có tò mò cùng nghiền ngẫm.

Khác với ảnh chụp của văn phòng thám tử, trong tấm ảnh trên bia mộ, người đàn ông cười sáng lạn như ánh mặt trời, diện mạo tràn đầy sức sống, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể từ trong tấm ảnh nhảy ra, tuy rằng bề ngoài cùng hắn có tám phần tương tự, nhưng về mặt tính cách có thể cảm thấy được là có khác biệt rất lớn. A. Xem ra hai người bọn họ tìm thế thân, đều là "chỉ nặng ngoại hình, không nặng nội hàm"! Mang một chút tự giễu, Ngụy Chấn Hạo thích thú trầm nghĩ.

"Bác trai, bác gái đã tới đây." Bỗng dưng, Ưông Mạn Quân nhẹ nói, sau đó ngồi xuống cầm bó hoa trong tay cắm vào bình hoa bên cạnh, xong lập tức nhắm mắt lại, chấp tay trước ngực không tiếng động khấn thầm, mãi một lúc sau, nàng mới mở mắt ra, chậm rãi đứng lên.

"Em vừa nói với anh ấy cái gì?" Nhìn vẻ mặt mơ màng của nàng, Ngụy Chấn Hạo nhin không được hỏi han.

"Nói em sống tốt lắm, kêu anh ấy đừng lo lắng." Ánh mắt vẫn như trước, chưa dời khỏi người trong ảnh chụp, Ưông Mạn Quân khẽ lẩm bẩm tựa như nói cho hắn nghe, lại tựa như nói cho người nằm ở trong mộ nghe.

Gật đầu, Ngụy Chấn Hạo dời tầm mắt, đem ánh mắt một lần nữa hướng về khuôn mặt người đàn ông đang cười rạng rỡ kia, sau đó kiên định cam đoan, "Yên tâm đi! Tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt."

Không dự đoán được hắn sẽ nói như vậy, ánh mắt Ưông Mạn Quân cuối cùng cũng từ trên bia mộ dời đi, về mặt phức tạp nhìn người đàn ông trước mặt, rất lâu sau, nàng mới lẳng lặng nói: "Trong lòng em vĩnh viễn đều có sự tồn tại của anh ấy, có lẽ em trước sau vẫn sẽ không yêu anh, chỉ đem anh trở thành thế thân của anh ấy, như vậy anh cũng không để ý sao?"

Nghe vậy, Ngụy Chấn Hạo nhượng mảy khẽ cười, bộ dáng tràn đầy tự tin giải thích. "Người sống là anh, người hàng đêm ôm cơ thể thơm ngát của em là anh, người được em dịu dàng quan tâm chăm sóc, trong tương lai cùng em trải qua một đời hạnh phúc khoái hoạt cũng là anh, như vậy "thế thân" thì có làm sao? Bất kỳ người đàn ông nào đều cầu còn không được!"

A. Người vợ hoàn mỹ trong lòng mọi gã đàn ông, bất quá cũng chỉ đến như vậy mà thôi. Nói khó nghe một chút, trong những cặp vợ chồng vì yêu mà kết hôn, một số phụ nữ khả năng còn chẳng làm được như nàng vậy!

Hơn nữa năng tin chắc chính mình sẽ không yêu hấn sao? A. Nhưng mà hấn đối với bản thân rất có lòng tin .

"Nhưng mà."

"Xuyt." Lẩy ngón tay nhẹ chặn lại đôi môi đỏ, ngăn cản cái "Nhưng mà. . ." của nàng , Ngụy Chấn Hạo mỉm cười lại nói: "Trước khi anh yêu em, em đã yêu anh ta rồi, anh không có quyền yêu cầu em dứt bỏ phần tình cảm này, bởi vì đó là một phần cuộc đời em. Nếu đã yêu em thì phải bao dung cả phần đó, cho nên anh là vui vẻ chấp nhận."

Hắn một phen bộc bạch tình cảm, vừa thành thực, tự tin lại bình tĩnh, làm cho Uông Mạn Quân không khỏi cảm động đến đỏ cả mắt, tiếp đó dù chưa nói lời nào, nhưng lại chủ động cầm lấy bàn tay thon dài của hắn, khi hắn nhủu mày hạ ánh mắt, nàng rung rung mỉm cười nhẹ nhàng mở miệng —"Em dẫn anh đi gặp hai người."

Gần buổi trưa, bầu trời vốn đầy đặc mây mù rốt cục đã tan đi, ánh mặt trời bao phủ khắp nơi, trong một con đường nhỏ yên tĩnh, phía trước lầu hai một ngôi nhà, một đôi vợ chồng già tóc điểm bạc, đã thôi dạy học về hưu đang ngồi ở dưới mái hiên vừa hồng mát, vừa nói chuyện phiếm.

Đột nhiên, bóng dáng một đôi nam nữ từ đầu ngõ chậm rãi đến gần, khiến cho đôi vợ chồng về hưu chú ý.

"Bà già, ông nói cô gái kia có phải nhìn hơi quen mắt không?" Nhủu mi quan sát, bà lão phát nói ra nhận định của mình.

"Hình như là có hơi quen mắt." Đẩy đẩy kính mắt, đang lúc ông lão gật đầu phụ họa, thì thấy đôi nam nữ kia đi càng lúc càng gần, khi gần đến đủ để trông rõ mặt thì ông lão bỗng nhiên nhảy dựng lên. "Không phải nhìn quen mắt thôi đâu, đó là Mạn Quân! Là con bé Mạn Quân a!"

"Mạn Quân?" Bà lão sùng sốt, vội vàng hướng hai người đang đến gần kia nhìn lại. "Sao có thể là Mạn Quân? Nếu như vậy, người đàn ông đi cùng con bé là ai. Tân vĩ?"

Kích động đứng lên, bà lão cả người run run lấy tay che môi, không thể tin được hai mắt của mình.

Đó là con trai của bọn họđứa con đã chết của bọn họ

"Nói bậy bạ gì đó? Con của chúng ta đã chết, tại sao có thể là Tân." Lời trách cứ bỗng dừng biến mất ở cửa miệng, ông lão tròn tròn mắt nhìn khuôn mặt người đàn ông, run rẩy lắm lắm, "Không thể nào. Không thể nào. Chuyện này là không thể nào."

Năm đó, là ông đã tự tay nhập liệm con trai mình, ông vô cùng khẳng định con của bọn họ sớm đã không còn trên đời này rồi, nhưng khuôn mặt kia lại giống hệt như con trai họ.

Ngay khi hai người già vẫn đang khiếp sợ không tin, thì đôi nam nữ kia đã đi tới trước mặt bọn họ!

"Bác trai, bác gái, con tới thăm hai người." Uông Mạn Quân hàng năm ngày này đều trở về tảo mộ cùng thăm hai người già, lúc này nhẹ giọng gọi, trong lòng đối với bọn họ rất là tưởng niệm.

"Mạn Quân, cậu ấy. cậu ấy." Bà lão ngẩng người nhìn khuôn mặt tương tự với con trai mình kia, tuy rằng lý trí rất rõ ràng người trước mặt này tuyệt đối không thể là đứa con đã qua đời, nhưng vẫn là nhin không được hốc mắt đỏ lên, kích động không nói thành lời.

"Cậu ấy, cậu ấy là ai vậy?" Thân là đàn ông, ông lão trái lại sớm trấn tĩnh hơn một bước, chính là thanh âm vẫn còn chút run rẩy dấu không nổi sự chấn động trong lòng.

"Anh ấy là." Vụng trộm hướng người đàn ông bên cạnh liếc mắt một cái, Uông Mạn Quân ra vẻ như không có việc gì thay hai bên giới thiệu, "Bạn của con, Ngụy Chấn Hạo; Chấn Hạo, đây là hai người rất quan trọng với em! Bác Trương và bác gái."

Bạn? Phía sau không có "trai" sao? Nhường nhường này, Ngụy Chấn Hạo đại khái có thể đoán được thân phận của hai người trước mặt này, lập tức cũng thông minh, không nhằm lúc này mà vì bản thân "chứng minh danh phận", ngược lại ôn hòa, lễ phép hướng bọn họ chào hỏi. "Bác trai, bác gái khỏe chứ ?!!."

"Khỏe khỏe." Đỏ mắt gật đầu qua loa, bà lão nói cái gì tầm mắt cũng không rời khỏi mặt của hắn, giống như vui vẻ lại như bị thương, có vẻ mâu thuẫn đến cực điểm.

Bạn? Một người bạn nam giới có thể khiến cho Mạn Quân đặc biệt đưa đến gặp hai người già bọn họ sao?

Thâm sâu nhìn người đàn ông trẻ tuổi liếc mắt một cái, ông lão trong lòng ẩn hiện ưu sầu, nhưng về mặt không có biểu lộ gì nhiều, ngược lại từ ái cười nói: "Hiếm khi con đưa bạn trở về thăm chúng ta, buổi trưa cùng nhau ăn cơm đi!"

Ông biết rõ Mạn Quân nhất định là đi báỉ tế con trai quá cố của mình rồi mới đến đây, cho nên cũng không hỏi việc này.

"Đứng đứng đứng, cùng nhau ở lại ăn cơm trưa đi!" Bà lão đi theo thân thiện khuyên nhủ, chỉ sợ bọn họ không muốn.

Gật đầu như già tòi, bà lão tinh thần lên cao, dù sao cái nhà này ngày thường chỉ có hai người già bọn họ, đã thật lâu không có nhiều người như vậy cùng nhau ăn cơm .

Ôn nhu cười yếu ớt, đối mặt với hai người già nhiệt tình mời, Uông Mạn Quân còn chưa kịp lên tiếng, thì Ngụy Chấn Hạo đã nói trước rồi!

"Vậy cảm ơn bác trai, bác gái chiêu đãi." Trước hết là một lời đáp ứng, hấn cũng muốn cùng hai người tiếp xúc nhiều hơn.

Tuy rằng Uông Mạn Quân vốn có ý định lưu lại, nhưng thấy được hấn "tự nhiên như ruồi" mặt dày đáp ứng lời mời, lập tức không nhịn được lườm hấn một cái.

Về phần hai đôi vợ chồng già thì có vẻ rất là cao hứng, nhất là bà lão lại càng vui vẻ hơn, vội vàng kêu hai người vào nhà, thân thiện dặn dò "Các con ngồi đi! Bạn già, ông cùng Mạn Quân và cậu Ngụy tán gẫu, tôi đi vào nấu vài món ăn.".

"Bác gái, con giúp bác." Uông Mạn Quân theo thói quen chủ động làm người giúp đỡ.

Nghe vậy, thấy nàng vẫn như trước hoàn toàn không thay đổi, bà lão cười gật đầu, vì thế hai người phụ nữ tình cảm hòa hợp tiến vào phòng bếp, bỏ lại hai người đàn ông không quen nhau tại phòng khách tiến hành "men's talk". (cuộc trò chuyện giữa đàn ông)

Rất nhanh, hướng phòng bếp liền truyền ra thanh âm nấu nướng cùng tiếng nói cười, nghe qua có chút khoái hoạt, về phần những người đàn ông bị ném lại trong phòng khách thì mặt đối mặt liếc mắt một cái, may mà một người là giáo sư về hưu, một người là tinh anh thương trường, đều xem như là đã nhìn thấu việc đời, là người từng trải, lúc này đây, cảm giác xấu hổ lúc đầu qua đi, không đến ba giây, hai người liền thần sắc tự nhiên khách khí mà lễ độ trò chuyện xã giao!

"Ngụy tiên sinh."

"Bác trai, gọi cháu Chấn Hạo là được rồi." Hấn mỉm cười yêu cầu.

"Ách. Như vậy. Chấn Hạo." Ho nhẹ một tiếng, ông lão bề ngoài nhìn như muốn nói chuyện phiếm, kì thực là đang dò hỏi.

"Cậu làm việc ở đâu?"

"Bác trai, cháu trước mắt làm việc ở bộ phận tài vụ của "Sinh kỹ Kiều Tiệp". Đối với công việc của mình, hấn nhẹ nhàng tóm lược sơ qua, hoàn toàn không nhắc đến mình là trưởng quản bộ phận tài vụ, là một trong ba người đứng đầu công ty, thế cũng không tính là nói dối.

"Có một nghề nghiệp đáng hoàng!" Thăm nghĩ, ông lão gật đầu, sau đó cười cười lại hỏi vấn đề thứ hai. "Quê quán của cậu thì sao? Cha mẹ làm cái gì?"

"Cháu là người Đài Bắc, cha cháu từ lúc cháu còn rất nhỏ đã qua đời, mẹ một mình làm việc đem cháu nuôi lớn, đáng tiếc là, khi cháu hơi có chút thành tựu, muốn cho bà hưởng phúc thì bà lại bị bệnh qua đời." Nhớ tới người mẹ ngậm đắng nuốt cay, Ngụy Chấn Hạo từ trước đến nay vốn điềm tĩnh cũng không khỏi có chút buồn bã.

Ông lão trước nay vốn thường thức thanh niên hiếu thuận, nay nghe hấn nói như thế, hảo cảm nhất thời tăng thêm vài phần, lập tức liên tục gật đầu, bắt quá việc cần hỏi vẫn cứ hỏi. "Cậu có anh chị em gì không?"

"Cháu cũng hi vọng là có, nhưng thực đáng tiếc, cháu là con trai độc nhất." Cười khẽ, hấn thực là có chút tiếc nuối.

"Cùng Mạn Quân quen biết thế nào?"

"Mạn Quân làm việc ở cửa hàng bán hoa, cháu đi mua hoa, nên cứ như vậy quen biết."

Kế tiếp, chột nghe như ông lão đang tìm hiểu bối cảnh bạn trai của con gái bảo bối, hỏi han lễ độ nhưng cũng không cho phép giả dối; mà Ngụy Chấn Hạo cũng bình đến tương chận, nước tới đập đề nhất nhất trả lời.

Vì thế, trong một thời gian ngắn, hai người có qua có lại, có hỏi có đáp, mãi một lúc sau, vấn đề trọng yếu cũng bị đưa ra! Ông lão trực tiếp vào đề. "Cậu cùng Mạn Quân bây giờ là cái quan hệ gì?"

Đến rồi, quăng bóng ra biên nhiều như vậy, cuối cùng cũng chịu ném bóng thẳng vào rồi sao? (Tác giả này nhiều lúc so sánh trừu tượng quá, một não Y_Y)

Mỉm cười thăm nghĩ, Ngụy Chấn Hạo quyết định toàn lực đáp trả, đánh ra một chiêu hủy toàn bộ thành lũy. (đầy đầy, lại nữa rồi Y_Y)

"Xem như là quan hệ bạn trai bạn gái đi!" Dừng một chút, hấn cười bỏ sung: "Kỳ thật qua mấy tháng nữa, cô ấy sẽ là mẹ của con cháu."

Mẹ của con cậu ta? ! Lão nhân gia đầu tiên là sững sốt, sau giật mình, lập tức phản ứng, về mặt khiếp sợ trừng mắt nhìn khuôn mặt tươi cười thoải mái của hấn, sau đó cảm xúc lại chuyển thành phẫn nộ. "Đã có con rồi, chẳng lẽ cậu không có ý định cưới con bé sao?"

A. Nghe vậy, có chút bị sự tức giận làm cho e ngại, Ngụy Chấn Hạo cười yếu ớt, bình tĩnh đào hố cho vị lão tiên sinh này nhảy vào.

"Cháu dĩ nhiên muốn! Nói đúng hơn là, kỳ thật cháu đã sớm cầu hôn, chỉ là cô ấy trước sau không chịu đáp ứng."

"Bác trai, không bằng như vậy, cháu thấy Mạn Quân vô cùng coi trọng bác cùng bác gái, vậy hai bác giúp cháu khuyên nhủ cô ấy đi!"

Đây mới là mục đích hẳn đặc biệt lưu lại a!

Ông lão như có suy nghĩ gì nhìn hẳn liếc mắt một cái, đột nhiên hỏi: "Cậu có biết quá khứ của Mạn Quân không?"

Gật gật đầu, Ngụy Chấn Hạo sắc mặt không đổi. "Cháu biết."

"Như vậy cậu có biết bộ dạng cậu." Hàm súc một chút, ông lão đang suy nghĩ xem nói như thế nào mới không xúc phạm người khác.

"Giống con của bác?" Nhường mảy tiếp lời, Ngụy Chấn Hạo cười cười giúp ông giải quyết nan đề. "Cháu biết, hơn nữa cũng không đề ý."

"Cậu nghiêm túc?" Nét mặt già nua nghiêm lại, ánh mắt hòa ái cũng chuyển thành sắc bén, không chớp mắt một cái nhìn hẳn, không cho phép hẳn có bất kỳ dối trá gì. "Cậu thật sự yêu Mạn Quân sao?"

"Đúng vậy!" Gật gật đầu, hẳn không chút nào né tránh ánh mắt lợi hại mang theo ý dò xét rõ ràng kia, cũng nghiêm túc trả lời.

"Cháu thật sự yêu cô ấy."

"Sẽ khiến con bé hạnh phúc cả đời?"

"Cháu cam đoan!"

Nghe vậy, ông lão một câu cũng không nói, chính là nhìn hẳn thật sâu, sau một hồi, ánh mắt sắc bén rút cuộc mềm mại hơn, thấp giọng như đang thì thầm tự nói: "Con bé là cô gái tốt, xứng đáng có một người đàn ông tốt thương yêu!"

Biết mình xem như đã qua ải của lão nhân gia, Ngụy Chấn Hạo nhẹ giọng cam đoan: "Cháu không dám nói mình là người đàn ông tốt nhất, nhưng là cháu sẽ coi cô ấy như báu vật quý giá nhất trong lòng, cả đời thương tiếc cô ấy, yêu cô ấy, tuyệt đối không khiến cô ấy đau lòng khó chịu."

Dạy học mấy chục năm, lão nhân gia cái dạng người gì cũng đã đều gặp qua, tự nhiên cũng luyện được một đôi mắt nhãn kim tinh, nhìn ra được hẳn không có nói dối, mà là thành tâm thành ý, liền lập tức an tâm gật đầu, chân thành hy vọng đứa con dâu hột nhưng ông luôn xem như là con gái lại có thể có được hạnh phúc thuộc về nó.

Ngụy Chấn Hạo thấy thế, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng biết đã có vị trưởng bối này trợ giúp, cơ hội thắng được tâm lòng của mỹ nhân lại lớn hơn một ít.

Giữa lúc hai người đàn ông đều đang đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình thì tại phòng bếp bỗng dung truyền đến tiếng gọi tràn đầy tinh thần của bà lão!

"Đồ ăn nấu xong rồi, hai người mau tới ăn đi!"

Song song lấy lại tinh thần, hai người đàn ông nhìn nhau cười, cùng đứng dậy hướng bàn ăn đã bày đầy thức ăn ngon mà đi tới.

"Tới đây, mọi người mau ngồi xuống ăn cơm đi!" Kêu gọi mọi người cùng ngồi xuống, có lẽ là bởi vì Ngụy Chấn Hạo bộ dạng cùng đứa con đã qua đời tương tự, bà lão đối với hẳn đặc biệt có hảo cảm, cũng đặc biệt chăm sóc, trước tiên dùng đũa gấp đồ ăn vào bát của hẳn.

"Cám ơn bác gái." Ngụy Chấn Hạo vội vàng nói cảm ơn, hơn nữa bởi vì biết rõ tầm quan trọng của hai người già đối với Uông Mạn Quân, càng đặc biệt cố ý lấy lòng, hoàn toàn không có cái loại lãnh đạm lạnh lùng như đối với người ngoài, ngược lại là ân cần thân thiện gấp rau cho hai người. "Bác trai, bác gái, hai bác cũng ăn đi."

Suy nghĩ một chút, phát hiện mình bỏ sót một người, vội vàng sửa chữa, gấp một đũa đầy đồ ăn, cười xum xoe. "Mạn Quân, em cũng mau ăn đi."

Ngẩn người nhìn hẳn giúp mọi người gấp thức ăn, Uông Mạn Quân là cảm nhận được tâm ý của hẳn, cái cảm giác vừa áp lực lại như hờ hững xa cách trong dĩ vãng tựa hồ biến mất, thay vào đó là một loại cảm giác nhiệt tình cùng ôn nhu chưa từng có, nhưng cái kia cũng chỉ là đối với nàng mà thôi, đối mặt với người bên ngoài, hẳn vẫn là một Ngụy Chấn Hạo trong lễ độ mang theo hờ hững, trong nháy mắt có châm chọc mỉa mai.

Nhưng mà như thế nào hôm nay mới lần đầu tiên cùng hai vị trưởng bối gặp mặt, hẳn liền thân thiện như vậy, ở chung vui vẻ như vậy?

"Làm sao vậy?" Thấy nàng tựa hồ có chút thất thần hốt hoảng, Ngụy Chấn Hạo không khỏi tò mò cười hỏi, đáy mắt chứa đầy ôn nhu.

"Không, không có gì!" Đột nhiên lấy lại tinh thần, Uông Mạn Quân cuống quýt cúi đầu ăn cơm, chẳng biết tại sao, khoảnh khắc bắt gặp ánh mắt của hẳn, nàng thể nhưng lại tim đập lỗ nhịp, trên mặt cũng không hiểu vì sao cảm thấy nóng lên. Một bên, đôi vợ chồng già đem tất cả hành động của hai người trẻ tuổi đều thu vào trong mắt, thoáng chốc không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, chỉ là ông lão thì vui mừng gật đầu, còn bà lão thì đột nhiên rút nước mắt, nhất thời khiến ba người còn lại hoảng sợ.

"Bạn già, bà làm sao vậy? Mọi người đang ăn cơm thật ngon, bà tại sao lại nói khóc liền khóc rồi?" Ông lão làm chồng người ta đã mấy chục năm, phi thường trách nhiệm, vội vàng hỏi han đồng thời cũng không quên vỗ vai an ủi. "Được rồi, được rồi! Đừng khóc, đều nhiều tuổi rồi còn như vậy, không sợ bị văn bối chê cười sao?"

"Bác gái, bác có chuyện gì cứ nói ra, đừng như vậy, như vậy làm cháu cũng muốn khóc." Nhẹ nhàng lôi kéo bà lão đang khóc thút thít, Uông

Mạn Quân hốc mắt cũng đỏ, thanh âm còn nghẹn ngào.

Chuyện này thật là. đang diễn màn gì đây?

Hai người đàn ông nghe khóc đến đầu óc mờ mịt, vạn bất đắc dĩ liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng không biết nên làm thế nào với hai người phụ nữ này mới tốt, vì thế chỉ có thể tiếp tục nhìn nhau, cuối cùng chứng minh gừng càng già càng cay, ông lão đối với màn "khóc lóc" này quá to.

"Hai người một già một trẻ là có chuyện gì xảy ra? Nước mắt nhiều cũng không thể chọn lúc ăn cơm mà tuôn ra." Ông lão cố ý đùa giỡn kêu lên, ý đồ làm không khí thoải mái hơn, thế nhưng cũng không có thành công.

"Tôi. Tôi nhịn không được chứ sao." Bà lão, người khởi xướng vành mắt đỏ quạch, nước mắt làm sao cũng không chế nổi, bất cứ lúc nào cũng có khả năng vỡ òa, đứt quãng khóc nói: "Vừa mới. Vừa mới rồi tôi đột nhiên cảm thấy giống như trở lại. trở lại lúc trước, chúng ta. . . chúng ta cùng nhau ăn cơm. con trai. con trai một bên giúp chúng ta gấp rau. một bên treu đùa Mạn Quân."

Nghe vậy, ông lão nhất thời âm thầm không nói gì.

Mà Ưông Mạn Quân nghe vậy đã muốn nước mắt tràn ra.

Về phần Ngụy Chấn Hạo, người bị coi như "Thế thân", vốn nên xấu hổ, phần nộ. . . . , ngược lại mỉm cười, thần sắc bình tĩnh lại phi thường thành khẩn mở miệng!

"Bác trai, bác gái, cha mẹ của cháu đều đã qua đời, từ trước đến giờ, cháu vẫn thực hâm mộ người khác có cha mẹ thương yêu và quan tâm, nếu hai bác không chê ..., như vậy cháu có vinh hạnh được hai người nhận làm con nuôi hay không?"

Ai cũng không dự đoán được hắn lại đưa ra yêu cầu như vậy, chỉ nghe lời này vừa nói ra, ba người nháy mắt đều không hẹn mà cùng mở to mắt, vẻ mặt sững sờ nhìn hắn.

"Thật ngại quá, mới lần đầu tiên cùng bác trai, bác gái gặp mặt, đã đưa ra loại thỉnh cầu thật quá thất lễ này, nếu mọi người cảm thấy khó xử, vậy xem như cháu chưa nói." Cả buổi không nhận được hưởng ứng, Ngụy Chấn Hạo cũng không cảm thấy xấu hổ, chỉ là cười cười tạ lỗi, tỏ vẻ như bọn họ cũng không tình nguyện làm chuyện này.

"Không!" Nhanh chóng đánh gãy lời của hắn, bà lão nguyên bản nhớ tới con trai mà thương tâm, lúc này kích động bắt lấy tay hắn, vui vẻ đến rót nước mắt. "Cậu, cậu là nói thật sao? Cậu là thật sự nguyện ý làm con của chúng ta sao?"

"Nếu hai bác không chê."

"Không không không, chúng ta làm sao có thể chê bai chứ?" Vừa khóc vừa cười, bà lão lệ rơi đầy mặt quay sang hỏi chồng. "Ông nói đúng không? Bạn già."

"Đương, đương nhiên!" Nhịn không được cũng hơi hơi nghẹn ngào, ông lão hốc mắt phỉếm hồng, nhưng lại cười đến rất vui vẻ. "Vợ chồng chúng ta đều sống đến cái tuổi này rồi, còn có thể nhận con trai nuôi, này cũng không biết là có bao nhiêu phúc khí đâu!"

"Như vậy." Nhìn hai người già cảm xúc nhất thời khó có thể bình phục, Ngụy Chấn Hạo mỉm cười kêu "Cha nuôi, mẹ nuôi, về sau hai người có thêm đứa con trai rồi." Chỉ nghe thấy "Cha nuôi, mẹ nuôi" vừa ra khỏi miệng hắn, bà lão lại khóc thút thít; ông lão cũng quay đầu đi vụng trộm lau nước mắt.

Ưông Mạn Quân vội vàng an ủi hai người già, đồng thời đôi mắt trong suốt cũng không nén được nhìn về hướng hắn.

Anh yêu em! Nháy mắt cười cười, Ngụy Chấn Hạo lấy thần ngữ tỏ tình. (thần ngữ: cử động của môi)

Cám ơn! Mắt ngân ngấn nước, Ưông Mạn Quân cảm động âm thầm nói lời cảm tạ, nàng biết hắn căn bản không cần nhận cha nuôi, mẹ nuôi cái gì cả, nhưng hắn vẫn làm như vậy, mà tất cả đều là vì nàng.

"Tốt lắm, tốt lắm! Nhận con nuôi là việc mừng, nên vui vẻ cười mới đúng, bà khóc cái gì chứ?" Ổn định cảm xúc, ông lão cố ý cười chê.

"Tôi đây là đang cười a!" Khóe mắt rõ ràng còn ướt, bà lão lại lộ vẻ tươi cười vô cùng, đúng lý hợp tình phản bác.

"Chấn Hạo, con nhìn xem! Mẹ nuôi con rõ ràng là đang trợn mắt nói dối đây này!" Cố ý làm mặt giận trên đầu, ông lão đem con nuôi mới nhận kéo xuống nước, muốn hắn đứng ở cùng trận tuyến với mình.

"Hừm!" Cười một hơi, bà lão cũng lôi kéo giúp đỡ. "Mạn Quân, con nói ta đây là đang cười hay là đang khóc? Mau nói cho bác Trương của con nghe rõ ràng đi, miễn cho ông ấy mất kém, lại nghi ngờ ta nói nói dối."

Hai người già rõ là đem việc đầu võ mồm làm như tình thú cuộc sống, hai người trẻ tuổi mới không ngốc nghếch mà xen vào, lập tức đều cười trộm, giọng cao hai tay biểu hiện miễn chiến.

Mắt thấy ý định kéo người xuống nước bất thành, hai vợ chồng già tự đầu khẩu vài câu xong, lúc này mới lại động đũa, cùng ăn cơm, bốn người nói nói cười cười, không khí hòa hợp, giống như là một gia đình chân chính vậy.

Sau khi ăn xong, Ngự Chấn Hạo khẳng khái xưng phong nhận việc, một mình thu dọn phòng bếp cùng bát đĩa, về phần ba người khác thì bị hấn đuổi tới phòng khách ăn hoa quả .

Trong phòng khách, ông lão nhìn về phía phòng bếp, sau khi xác định người bên trong trong khoảng thời gian ngắn sẽ không đi ra, ông bỗng đứng thấp giọng mở miệng, "Mạn Quân, có chuyện ta muốn hỏi con."

"Bác trai, chuyện gì?" Mang ý cười mờ nhạt, Ôn Mạn Quân khẽ lên tiếng trả lời.

"Con có hay không" Lão tiên sinh dừng một chút, lo lắng không biết nên nói như thế nào mới tốt.

"Hay không cái gì?" Thấy ông muốn nói lại thôi, bà lão không nhịn được, trực tiếp thay Mạn Quân hỏi. Càng nghĩ càng không biết nên làm sao khéo léo dò hỏi, cuối cùng lão tiên sinh quyết định đơn giản đi thẳng vào vấn đề. "Ta biết con cùng Chấn Hạo hai đứa quan hệ không hề đơn giản, nhưng con có thực sự yêu nó hay không? Hay chỉ là đem nó làm như thể thân của Tần Vĩ để an ủi chính mình?"

Nên nói như thế nào đây? Tuy rằng ông đối với đứa con nuôi mới nhận ấn tượng thật tốt, cũng hiểu được hấn là thật tình yêu Mạn Quân, nhưng còn bản thân Mạn Quân thì sao? Con bé là thật sự thích Chấn Hạo, hay là bởi vì xem ra khuôn mặt giống với Tần Vĩ nên mới có thể ở cùng một chỗ với Chấn Hạo?

Nếu là bởi vì quá mức tưởng niệm người đã mất, cho nên tìm người có tướng mạo tương tự kết giao để xoa dịu sự cô đơn của mình, như vậy không chỉ không công bằng đối với người bị coi như "Thế thân", mà đối với Mạn Quân cũng không tốt.

Nghĩ đến đây, đôi mắt từng trải của ông lão khó nén lo lắng nhìn Mạn Quân, chân thành hi vọng đứa nhỏ ông yêu thương như con gái có thể có được hạnh phúc.

Tựa hồ không dự đoán được lão nhân gia sẽ hỏi gọn gàng dứt khoát như thế, Ôn Mạn Quân không khỏi ngẩn ra, thần sắc mờ mịt nói nhỏ, "Con. Con không biết."

Nàng nên trả lời thế nào? Khi hai người mới quen thì nàng đúng thật là đem hấn làm như thể thân của Tần Vĩ mà kết giao, nhưng là ba năm ở chung, trừ bỏ bề ngoài tương tự, nàng tận đáy lòng biết rõ bất luận là cá tính hay các phương diện khác, hấn cùng với Tần Vĩ là hai người hoàn toàn khác biệt.

Trước đó không lâu, hấn còn nói hấn yêu nàng, cũng biết nàng đem hấn làm thế thân của một người đã chết, nhưng không những không có giận tím mặt, mà thậm chí còn càng thêm bao dung ôn nhu yêu nàng, một phần cảm tình chân thành như thế, nàng không phải là cỏ cây, làm sao lại không cảm động chứ?

Nhưng cảm động chính là yêu sao? Nàng không biết, cũng không muốn biết, càng không dám biết.

"Làm sao lại không biết?" Bà lão cũng là người sáng suốt, mặc dù không biết ông lão cùng Ngự Chấn Hạo lúc trước nói chuyện gì, nhưng là nhìn ra được hai người trẻ tuổi này tuyệt đối là có vấn đề, nay nghe được câu "Không biết" này của nàng, trong lòng có chút sốt ruột.

Nhìn ánh mắt lo lắng của hai người, lại nghĩ tới bạn trai đã mất đi, Ôn Mạn Quân đáy mắt uồn ứ, ánh mắt mờ hồ khổ sở nói : "Con không muốn, không thể cũng không dám yêu anh ấy."

"Vì sao?" Hai già trăm miệng một lời ngạc nhiên truy vấn, không hiểu có một người đàn ông tốt yêu nàng thì có cái gì mà không muốn, không thể cũng không dám ?

"Bởi vì như vậy khiến con có cảm thấy phản bội Tần Vĩ" Áp lực muốn khóc, nước mắt rớt cục cũng rơi xuống.

Như thế nào cũng không dự đoán được Mạn Quân thế nhưng lại có loại ý nghĩ này, hai người nhất thời kinh ngạc nói không ra lời, vài giây qua đi, hai người tựa như được tiếp sức, tức giận thay nhau dạy bảo!

"Con tại sao có thể có loại ý nghĩ này? Tần Vĩ chết đi là sự thật không thể thay đổi được, nhưng người sống không thể vĩnh viễn sống trong bóng ma, mà là nên khiến cho bản thân mình so với trước kia càng thêm hạnh phúc khoái hoạt, như vậy mới không phụ lòng người đã khuất, không phải sao?" Ông lão tức giận trách mắng.

"Đúng vậy!" Gật đầu phụ họa, bà lão thấy nàng lại có ý nghĩ như vậy không khỏi vừa tức lại vừa thương, nhìn không được cũng rơi lệ theo. "Tần Vĩ không phải người lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa nó lại yêu con như vậy, nhất định không hy vọng nhìn thấy con giữ mãi cảm giác tội lỗi này, một mình cô đơn nửa đời sau."

"Mạn Quân, con phải hiểu, tìm người đàn ông tốt để yêu, theo đuổi hạnh phúc của chính mình trong tương lai, như vậy không phải phản bội."

Thở dài thảm thán, ông lão lời nói thành khẩn khuyên răn.

Ai.

Đứa nhỏ này làm sao lại ngốc như vậy chứ?

"Đúng vậy!" Nhẹ nhàng vỗ về bàn tay nhỏ bé đang khẽ run của nàng, bà lão rung rung khuyên nhủ, "Tần Vĩ đã qua đời nhiều năm như vậy, con cũng nên

thoát khỏi nỗi đau quá khứ. Bác thấy Chấn Hạo đứa nhỏ này thoát nhìn không xấu, nếu nó thật tình đối đãi tốt với con, con cũng nên nắm chắc, không cần bởi vì này loại cảm giác tội lỗi không đáng có mà làm khổ chính mình, hiểu chưa?"

Hai vị lão nhân gia đều là người sáng suốt, nhất trí cho rằng con trai mình đã là quá khứ rồi, thứ Mạn Quân nên nắm chắc là tương lai, cho nên tận tình khuyên bảo, mong nàng có thể xua đi ý nghĩ kia, chấp nhận một phần tình cảm mới.

". Anh ấy thật sự sẽ không trách con sao?" Nước mắt từng giọt rơi xuống, nàng cúi đầu, nghẹn ngào hỏi.

"Đương nhiên sẽ không!" Trăm miệng một lời, hai người già vỗ ngực cam đoan, hơn nữa không quên khuyên dỗ.

"Không cần buông tha người con yêu cùng quyền lợi được yêu, cũng không cần buông tha quyền lợi theo đuổi hạnh phúc, biết không?"

Được yêu, nàng có; mà người yêu. có lẽ cảm động là một khởi đầu, mà nàng đã bước trên điểm xuất phát của con đường dài này.

"Con hiểu được." Đôi mắt đầy nước chậm rãi ngược lên thân thiết nhìn hai người già, nàng nước mắt vòng quanh mỉm cười, mây đen bao phủ ở trong lòng nhiều năm rốt cục chậm rãi tán đi, vừa lộ ra một chút ánh sáng rực rỡ.

Bởi vậy trong phòng khách, ba người lệ quang mơ hồ nhìn nhau cười, trong lòng một mảnh ấm áp, mà ở cửa phòng bếp, tại một góc độ bọn họ khó có thể phát hiện, một người đàn ông hai tay ôm ngực đang dựa vào cửa, không có nghe sót một câu, khóe miệng hần hễ cong lên, đáy mắt tràn đầy ý cười cùng ôn nhu đủ để nhấn chìm người khác.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Thì Có Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Buổi sáng chín giờ, một ngày mới vừa bắt đầu tại Sinh kỹ Kiều Tiếp, hai vị "Tổng" đứng đầu công ty vốn nên bận rộn làm việc, lại tay trong tay chạy tới văn phòng chủ quản tài vụ.

"Nói mau! Chuyện chúng tôi phải "chuẩn bị tốt lễ vật để làm cha nuôi" là thế nào?" Vừa thấy người đang thành thoi an tọa ở sau bàn làm việc, Tô Tử Luân liền mở miệng chất vấn một hồi.

"Mẹ đứa nhỏ là ai?" Triệu Dục Đan tò mò.

Trên thực tế, ngày đó Chấn Hạo đột nhiên thả một quả bom thực khiến bọn họ kinh hãi thất sắc, sau đó lại vô trách nhiệm, không thềm giải thích một câu liền phui đít chạy lấy người, mà hai người bọn họ đã sớm có kế hoạch hôm sau phải ra nước ngoài công tác, kế tiếp vài ngày căn bản không thể chạm mặt, tự nhiên cũng không có cơ hội để hỏi rõ ràng. Chờ sau khi đi công tác trở về, hai người vốn tưởng rằng rốt cục có thể bắt được người để hỏi rõ ràng, ai ngờ hần lại đột nhiên xuất tuyệt chiêu xin nghỉ phép, làm cho bọn họ chộp hụt, vì thế trì hoãn cho đến ngày hôm nay, bọn họ cuối cùng mới có cơ hội giáp mặt tiến hành bức cung. Sau bàn công tác, Ngụy Chấn Hạo cười nhìn hai người bạn thân, tâm tình đang tốt nên hần thấy hỏi liền đáp. "Chính là lời sao thì ý vậy! Các cậu phải làm cha nuôi rồi, về phần mẹ đứa nhỏ thì." Tiếng nói dừng một chút, hần nhẹ nhàng nở nụ cười. "Các cậu không có quen!"

"Không quen?" Trăm miệng một lời, hai vị "Tổng" cùng khiếp sợ đồng thanh kêu to, đúng tiêu chuẩn "Bạn tốt ăn ý".

"Làm sao có thể?" Ôm đầu, Tô Tử Luân quả thực không thể tin được. "Mấy nữ nhân vật chính trong scandal thì coi như bỏ qua, bởi vì tôi biết cậu không thể nào là nghiêm túc. Nhưng người phụ nữ có thể mang con của cậu, khiến cậu cao hứng tuyên bố muốn chúng tôi chuẩn bị làm cha nuôi, lại còn bày ra bộ dáng ngu ngốc hơn hờ chờ làm bố, thế nhưng chúng tôi lại không quen sao?"

"Nói thực đi, cậu gat chúng tôi cùng "mẹ đứa nhỏ" vụng trộm kết giao đã bao lâu?" Xoa xoa cằm, Triệu Dục Đan như có suy nghĩ gì hỏi, hần hiểu rõ người bạn này, người phụ nữ có thể mang thai con của Chấn Hạo, còn làm cho cậu ta lòng tràn đầy vui mừng tiếp nhận biến hóa trọng đại của đời người, chắc chắn là đã ở cùng nhau thật lâu, có tình cảm dây dưa sâu đậm.

Nghe hai người truy vấn, Ngụy Chấn Hạo chỉ cười không nói, nhưng giờ ra ba ngón tay.

A.

"Khốn kiếp! Cậu thế nhưng lại giấu diếm chúng tôi ba năm, có còn là bạn bè hay không?" Tô Tử Luân hoàn toàn mất đi khí độ cùng hình tượng nên có của đường đường phó tổng giám đốc một công ty đã lên sàn, nhịn không được nói tục, nháy mắt trở lại như lúc tuổi trẻ, ngôn ngữ điên cuồng không câu nệ gì cả, miệng không chút che đậy phóng thích. "Cậu, cái tên này, tâm cơ có phải quá sâu hay không? Lại có thể ngay trước mắt chúng tôi giấu một người phụ nữ những ba năm, cậu được lắm!"

"Như vậy mấy vụ scandal trước kia đều là tung hỏa mù sao?" Nhíu mày, Triệu Dục Đan hoài nghi chất vấn.

"Thực ra cũng không phải!" Thích thú cười đáp lại, bản thân Ngụy Chấn Hạo cũng khó mà xác định, dù sao lúc trước cũng không phải thật sự cố ý tung hỏa mù để che dấu sự tồn tại của Mạn Quân, nhưng hiện tại cần thận giấu lại, ít nhiều cũng nhờ mấy chuyện xấu náo loạn, bọn họ mới có thể tránh được sự xăm soi cùng quấy nhiễu của người bên ngoài, làm cho không ai chú ý tới bên cạnh hắn vẫn có một phụ nữ trầm tĩnh ôn nhu làm bạn, yên bình mà ở bên nhau ba năm.

Cho nên hỏa mù không phải cố ý tung ra, nhưng quả thật là trong lúc vô ý lại phát huy công hiệu.

"Thật có lỗi! Xin thứ cho tôi bất tài ngu dốt, muốn thỉnh giáo câu trả lời này là có ý gì?" Ho nhẹ một tiếng, Triệu Dục Đan không ngại học hỏi kẻ dưới.

"Quan tâm ý cậu ta làm cái khi gì, dù sao người này sau lưng chúng ta giấu phụ nữ ba năm, theo "luật huynh đệ", nên phán tức khắc dang ra mỷ nữ đã cất dấu, để cho các huynh đệ cùng nhau chia xẻ." Cười gian ác, Tô Tử Luân làm ra bộ dạng dâm tặc "Vợ bạn, càng nên giỡn".

Nghe lời này vừa nói ra, cùng với bộ dạng dâm tặc cười gian, thoáng chốc làm cho Triệu Dục Đan cười ha ha, về phần Ngụy Chấn Hạo thì hung hăng lườm tên kia một cái!

"Được rồi! Tìm thời gian, tôi sẽ giới thiệu cô ấy cho các cậu biết." Thật là! Một câu "muốn gặp mẹ đứa nhỏ" cũng không nói từ tế được, lại cố ý nói thành mờ ám hạ lưu như vậy, rõ ràng là muốn ăn đậu hủ của hắn mà.

"Phải nhanh!" Đắc ý cười sung sướng, Tô Tử Luân kiêu ngạo ra lệnh.

Lại liếc mắt một cái, Ngụy Chấn Hạo mặc kệ hắn, chỉ khoát tay ý bảo hai người có thể xéo đi, rồi lập tức cúi đầu xử lý công văn, chuyên chú làm việc.

Thấy đã đạt được mục đích, Triệu Dục Đan cùng Tô Tử Luân nhìn nhau cười, thức thời không quấy rầy nữa, cùng nhau rời đi, chuẩn bị trở về phòng làm việc của mình mà làm trâu làm ngựa.

Ai Thân là nhân vật mang chữ "Tổng" lại thật đáng thương, bọn họ so với cái tên đáng ghét "cắt giấu phụ nữ" kia còn bận rộn, lao lực hơn, bằng chứng chính là người nào đó còn có thể trộm giấu bạn gái, hơn nữa còn tạo ra một cái mạng rồi, mà bọn họ vẫn như cũ cô đơn lẻ loi, chuyện này đã đủ chứng minh rồi.

.....

"Mạn Quân, em thật sự. muốn lưu lại đứa bé này?" Trong tiệm hoa tràn ngập mùi hương thơm mát, từ sau khi biết được em gái mình luôn chiều chuộng mang thai, đây đã là lần thứ n Trần tỷ hỏi cùng một vấn đề.

Nghe vậy, Ông Mạn Quân giống như bất đắc dĩ lại như châm biếm khề thờ dài, sau đó ngừng tay làm việc, vẻ mặt kiên quyết xác định. "Đừng vậy, em muốn đứa bé này."

"Nhưng là. Nhưng là." Rối rít vẫy tay, Trần tỷ tức giận kêu lên: "Nếu lưu lại đứa nhỏ, cậu ta cùng em sẽ càng thêm dây dưa không rõ. Hơn nữa, nuôi đứa nhỏ không phải chuyện đơn giản như vậy, dựa vào một mình em mà muốn nuôi lớn đứa nhỏ, đó là thực vất vả."

"Ông tỷ và bạn trai vốn là ở cùng một chỗ, đương nhiên là dây dưa không rõ a!" Một bên, Mai muội xen vào gây rối, gật đầu phát biểu ý kiến của mình. "Hơn nữa, nuôi đứa nhỏ làm sao lại là dựa vào một mình Ông tỷ chứ? Trên thực tế, bạn trai Ông tỷ đã sớm hướng chị ấy cầu hôn rồi, cho nên anh ấy nhất định sẽ không thiếu phần!"

"Cầu hôn? !" Kinh ngạc thét chói tai, Trần tỷ không dám tin lập tức hướng "Đương sự" chứng thực. "Cậu ta hướng em cầu hôn rồi?"

"Em" Ông Mạn Quân vừa mới muốn mở miệng, lập tức lại bị người khác xen vào cắt ngang. "Đã sớm cầu hôn rồi!" Làm bộ cường điệu gật gật đầu, Mai muội lại vạch ra một cái trọng điểm khác. "Bất quá không biết vì sao, Ông tỷ vẫn không chịu đáp ứng nha!" Ngắm lại bạn trai Ông tỷ cũng thật đáng thương, năm lần bảy lượt cầu hôn đều bị đá thương, lòng tự trọng khẳng định bị tổn hại nhỏ.

"Mạn Quân, em nói đi, đây là thật sao?" Đối với lời cam đoan của Mai muội, Trần tỷ đã sớm tin hơn phân nửa, nhưng vẫn muốn đương sự chính mồm chứng thật.

Bất đắc dĩ liếc mắt, Ông Mạn Quân lại thờ dài, mặc dù không nói chuyện, nhưng lại trực tiếp gật đầu thừa nhận.

Được xác nhận, Trần tỷ ngay người nhìn nàng thần sắc bình tĩnh, sau đó tầm mắt lại hạ xuống cái bụng còn chưa nổi lên kia, sau khi suy tư cả buổi, rốt cục nghiêm túc hỏi: "Vậy kế tiếp em tính làm như thế nào?" Muốn lưu lại đứa nhỏ, lại không chịu gả cho người đàn ông kia, nàng rốt cuộc là suy nghĩ cái gì? Chẳng lẽ thật muốn làm bà mẹ độc thân sao?

Bị hỏi đến ngẩn ra, Ông Mạn Quân hoảng hốt một chút, rồi lập tức nhún vai cười khẽ. "Em cũng không biết, cứ để xem sao đã!" Kỳ thật nàng cũng biết không rõ tâm tư của mình.

Trong khoảng thời gian này, tuy rằng bị tâm ý của hắn cảm động, hơn nữa hai lão nhân gia lại tận tâm khuyên bảo, muốn nàng nắm chặt hạnh phúc, nhưng chẳng biết tại sao, trong nhất thời nàng chính là không có biện pháp đáp ứng lời cầu hôn của hắn, cùng hắn xây dựng gia đình, nếu muốn hỏi vì sao..., kỳ thật nàng cũng không biết.

Có lẽ là bởi vì nếu quá mau chóng đáp ứng gả cho hắn, trong lòng sẽ cảm thấy hổ thẹn với Tấn Vĩ; hoặc có lẽ bởi vì trong lòng còn có nhiều cảm xúc mà nàng không thể lý giải, nên muốn quan sát nhiều hơn nữa; lại có lẽ chỉ là đơn thuần muốn làm khó dễ hắn, nhìn bộ dạng thất bại của hắn mỗi lần bị cự tuyệt.

Nghĩ đến đây, Uông Mạn Quân không khỏi cười trộm, đột nhiên phát giác kỳ thật chính mình cũng không hẳn lương thiện như vậy.

Nhìn nàng trên môi kia trong lạnh nhạt lại lộ ra vài phần ý cười ngọt ngào, Trần tỷ không khỏi chụp trán rên rỉ, "Khỏi cần xem nữa, biểu tình của em đã tiết lộ đáp án rồi! Trở lại bên cạnh cậu ta, hai người tiếp tục quán quýt nhau đi."

"Quần lấy nhau có cái gì không tốt?" Tiếp tục tinh thần xen ngang phá rối, Mai muội vì người nào đó nói tốt. "Bạn trai Uông tỷ đối với chị ấy săn sóc lại ôn nhu, mỗi ngày còn đưa đồ ăn ngon đến cho bọn em ăn, người tốt như vậy, đương nhiên muốn tiếp tục quần lấy rồi, chẳng lẽ để phụ nữ khác tha đi sao, thật lãng phí."

"Luôn thay tên kia nói tốt, chị thấy em là bị đồ ăn mua chuộc rồi!" Cười mắng, Trần tỷ sắc bén vạch trần.

Chặc! Đơn giản là đã bị đồ ăn mua chuộc, quả thật chỉ có Mai muội.

"Dân lấy ăn làm đầu thôi!" (Chuẩn, chuẩn ^^ sao mà tở thích mấy nhân vật nữ phụ thế) Bị chọc trúng tim đen, Mai muội không chỉ không biết xấu hổ, ngược lại còn cười xấu xa, liến thoắng cứ như đúng rồi.

Nghe vậy, Trần tỷ đầu tiên là vừa bực mình vừa buồn cười liếc nàng một cái, sau đó mới đổi thần sắc nghiêm túc hướng người từ đầu đến cuối vẫn luôn ôn nhu cười dạn dỏ: "Mạn Quân, chỉ cần em nghĩ thông suốt, bất kể em quyết định cái gì, chị đều ủng hộ em, nhưng nhớ rõ nhất định phải bảo vệ tốt chính mình, biết không?"

Ai Bản thân chỉ là người đứng ngoài, cũng không nên xen vào nhiều, dù sao yêu đương là Mạn Quân, cuộc sống cũng là của nàng, nàng có quyền quyết định tất cả mọi thứ của mình, điều mà bản thân mình có khả năng làm chỉ là ủng hộ mà thôi.

"Em hiểu được, cảm ơn chị!" Mím cười gật đầu, Uông Mạn Quân là thật tâm cảm tạ Trần tỷ đối với mình chiếu cố.

Chuyện nên nói đều đã nói xong rồi, Trần tỷ nhìn đồng hồ trên tay một chút, phát hiện thời gian cũng đã muộn, lập tức nhanh chóng cùng Uông Mạn Quân, Mai muội nói lời từ biệt, nhưng mà vừa mới ra khỏi cửa, lại vừa đúng lúc gặp phải Ngụy Chấn Hạo tiến vào.

"Tôi cảnh cáo cậu, đối đãi Mạn Quân cho tốt, không được làm chuyện có lỗi với con bé, bằng không tôi sẽ tìm người thiên cậu!" Quắc mắt lườm người đàn ông kia, Trần tỷ về mặt hung ác đe dọa, sau đó hừ mũi một cái mới rời đi.

Vô cớ bị người khác hung ác đe dọa, Ngụy Chấn Hạo không khỏi nhướn mày, nhìn theo bóng lưng đầy đặn đang càng đi càng xa, hẳn lúc này mới chậm rãi đi vào trong cửa hàng, nghênh đón hắn là hai khuôn mặt rõ ràng đang cười trộm. Hai người nhất định là đã nghe thấy mấy lời kia.

"Vì sao chị ấy luôn cho anh xem sắc mặt vậy?" Thì thảo, hắn nhin không được oán giận.

Nhún nhún vai, Uông Mạn Quân cười không nói, nhưng trái lại Mai muội một lần nữa lại xen vào phá rối!

"Bởi vì sữa đậu nành a!" Chợt nhớ tới quảng cáo sữa đậu nành. Làm sao bây giờ? Đột nhiên muốn ... uống quá đi!

Sữa đậu nành cùng việc cho hắn xem sắc mặt có quan hệ gì chứ? Ngụy Chấn Hạo nháy mắt đen mặt, không biết nên làm sao với em gái ngốc này bây giờ; ngược lại Uông Mạn Quân thì cười đến gãy lưng, bị khiếu nại chuyện bất ngờ, không đầu đuôi này chọc cho rất vui vẻ.

Nhìn hai cô gái đang cười thoải mái trước mắt, hắn không có cách nào khác, chỉ có thể bắt đắc dĩ lắc đầu, tùy tiện tìm cái có đem Mai muội phái đến nơi khác xong mới lấy giọng điệu muốn thương lượng mím cười mở miệng.

"Ngày mai buổi tối có rảnh hay không? Hai người bạn tốt của anh muốn gặp em."

Gặp nàng? Vì sao bằng hữu của hắn muốn gặp nàng? Uông Mạn Quân sững sốt, cảm thấy có chút hoang mang, nhưng thấy hắn dù không nói ra, nhưng đáy mắt tràn đầy mong đợi thì nàng lại không tự chủ được gật đầu.

"Tốt lắm, ngày mai sáu giờ tối anh tới đón em." Được đáp ứng, Ngụy Chấn Hạo vui vẻ nở nụ cười.

A. Tuy rằng chậm ba năm, nhưng cũng nên giới thiệu nàng cho hai tên bạn xấu kia biết, để nàng dung nhập vào phạm vi giao hữu của hắn.

.

Hôm sau, sáu giờ rưỡi tối, phía trong nhà hàng Tây Âu đèn đóm sáng lóa, không khí tốt, trang bị cao cấp, Triệu Dục Đan cùng Tô Tử Luân đang ở chỗ ngồi tốt nhểnh cổ mong mỏi bạn thân mang theo "mẹ đũa nhỏ" đến. Đợi trong chốc lát, cửa nhà hàng được nhân viên phục vụ mở ra, khi một đôi tân nam mỹ nữ, khí chất tao nhã chậm rãi đi vào thì hai người không hẹn mà cùng trùng to mắt, hoảng hốt tới suýt rớt cằm.

"Chết tiệt! Tôi không phải đang nhìn lầm chứ?" Bởi vì quá mức khiếp sợ, Tô Tử Luân nhin không được thốt ra lời thô tục, mắt tròn tròn.

"Trừ phi tôi cũng hoa mắt, bằng không cậu tuyệt đối không có nhìn lầm." Ánh mắt lom lom nhìn đôi nam nữ đang hướng phía mình đi đến, Triệu Dục Đan

cũng bị kinh sợ.

Thoáng chốc, hai người ăn ý mùi phần liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng biết rõ đợi khi chỉ có riêng ba người bọn họ thì có người chắc chắn sẽ bị nghiêm hình bức cung.

Đang lúc trong lòng bọn họ suy nghĩ làm như thế nào để "Khảo vấn" người nào đó thì đôi nam nữ đã đi tới, hơn nữa song song ngồi xuống.

"Mạn Quân, hai vị này là bạn tốt kiêm đồng nghiệp của anh! Triệu Dục Đan, Tô Tử Luân; hai người các cậu, đây là mẹ của con tôi, Uông Mạn Quân." Mới ngồi xuống, Ngụy Chấn Hạo lập tức ngăn gọn lưu loát giới thiệu đôi bên với nhau.

"Hi!" Hai người kia lại phát huy sự ăn ý, giờ tay lên trắm miệng một lời chào hỏi.

"Xin chào." Bình tĩnh mỉm cười gật đầu chào hỏi, Uông Mạn Quân thần sắc thoải mái bình thản, không thấy chút khấn trương nào. Thoạt nhìn tính tình rất ôn hòa trầm tĩnh, cùng Chấn Hạo rất tương xứng, không tệ!

Lại liếc mắt nhìn nhau, Triệu Dục Đan cùng Tô Tử Luân đối với nàng ấn tượng ban đầu khá tốt.

Việc chào hỏi ban đầu qua đi, bọn họ rất nhanh gọi nhân viên phục vụ, sau khi gọi món ăn xong, lúc này mới có thời gian mở miệng tán gẫu!

"Chúng tôi có thể kêu em là Mạn Quân không?" Triệu Dục Đan mỉm cười lễ phép hỏi.

"Đương nhiên! Hai người nếu gọi em là Uông tiểu thư, em cũng chịu không nổi." Nhẹ nhàng cười khẽ, Uông Mạn Quân thông minh có ý hỏi lại: "Như vậy căn cứ vào lễ thượng vãng lai (có qua có lại), em gọi thẳng tên của hai người chắc cũng không thành vấn đề chứ?"

"Đương nhiên!" Gật đầu kéo dài âm điệu, Tô Tử Luân không quên trêu chọc người nào đó bổ sung một câu ngoài lề. "Chỉ cần có người không ăn giấm là được."

"Kêu cái tên mà thôi, tôi làm sao phải ghen?" Liếc ngang nhìn chằm chằm vào hai tên xấu xa đang hắc hắc cười, Ngụy Chấn Hạo tự thấy bản thân cũng không có nhỏ nhen như vậy.

"Tôi làm sao mà biết?" Giả bộ vô tội nhún vai, Tô Tử Luân lý do đầy đủ. "Tôi cũng không nói cậu nhất định sẽ ghen, chỉ là muốn bảo hiểm, hỏi trước một tiếng mà thôi, cậu làm gì phải vội vã nhảy ra phản bác như vậy chứ? Không phải là giấu đầu lòi đuôi sao?"

Chỉ nghe lời nói mang theo ý chế nhạo vừa nói xong, Ngụy Chấn Hạo thoáng chốc bị nói đến không thể phản bác, trong lòng lửa giận bùng bùng, oán hận trừng mắt lườm tên kia; mà Triệu Dục Đan đã quen thấy hai người kia ngẫu nhiên đối chọi gay gắt nên cũng không lấy làm lạ, nhưng Uông Mạn Quân chưa bao giờ thấy Ngụy Chấn Hạo như thế thì lại cảm thấy thú vị vô cùng, nhìn không được cười ra tiếng.

Chuyện này nhất thời làm ba người đàn ông chú ý, chỉ là một người là trong tức giận mang theo oán giận, còn hai người còn lại là chuẩn bị xem kịch vui.

"Em cười anh?" Ngụy Chấn Hạo lên án.

"Em không có." Uông Mạn Quân phủ nhận, nhưng tiếng cười bật ra lại bán đứng nàng.

"Cậu cũng làm nũng sao?" Bất chước ngữ điệu người nào đó, Tô Tử Luân càng thêm khoa trương lên án, cười nhạo ý tứ hàm xúc mùi phần.

Triệu Dục Đan cùng Uông Mạn Quân cười càng lớn, còn Ngụy Chấn Hạo thì trừng mắt càng hung ác, may mà phía sau nhân viên phục vụ đưa món ăn lên, lúc này mới hóa giải trận đấu khau giữa hai người. Trong một lúc, chỉ thấy bốn người vừa ăn vừa nói chuyện, Uông Mạn Quân tuy rằng nói không nhiều lắm, nhưng rất vui vẻ làm người lắng nghe, hơn nữa khi bọn họ ba người trình diễn một màn gọi là "Bối mốt lẫn nhau để tiến bộ" (^^!) thì nàng lại càng thấy hứng thú, đôi mắt trong suốt nhu hòa nổi lên ý cười.

"Cho nên em thấy người này tâm cơ đủ sâu chứ? Thế nhưng có thể không lộ ra một câu nửa lời, gạt chúng tôi đem em dấu giếm những ba năm, lòng dạ thật là thâm hiểm!" Đề tài bất tri bất giác nói tới thời gian hai người kết giao thì Tô Tử Luân lại cảm giận nã pháo lên án, thuận tiện châm ngòi ly gián.

"Loại nam nhân này thật đáng sợ, cũng thật không chắc chắn, tôi khuyên em vẫn là cân nhắc một chút xem muốn nhanh chia tay hay không, bởi vì em vĩnh viễn cũng không biết khi nào hắn đem em đi bán, lại còn kêu em đếm tiền giúp luôn."

Lạnh lùng liếc mắt nhìn kẻ đang muốn phá rồi một cái, Ngụy Chấn Hạo trầm giọng chậm rãi nói: "Phá hoại nhân duyên suy ba đời, cậu xác định muốn gây hại cho con cháu của mình sao?"

"Tôi không nhớ rõ có uống qua rượu mừng của cậu nha!" Tô Tử Luân cười về mặt vô tội. Ha ha. Bọn họ còn chưa có kết hôn, hắn phá hoại nhân duyên ở đâu chứ?

"Chắc chắn sẽ một ngày như vậy!" Ngụy Chấn Hạo ngoài cười nhưng trong không cười, tràn đầy tự tin.

"Cậu xác định như vậy sao? Mạn Quân, em phải suy nghĩ kỹ càng, nhưng đừng bị người khác lừa gạt, tự động nhảy vào hố lửa, đến lúc đó muốn chạy trốn cũng không kịp." Vì thế hai người lại triển khai một trận khau chiến mới, về phần Triệu Dục Đan thì hạ quyết tâm làm đội du kích, ngẫu nhiên trêu chọc bên này một chút, bên kia một chút, làm cho lửa chiến cháy mãnh liệt hơn.

Nhìn ba người không khách khí chế diễu hăm hại lẫn nhau, Uông Mạn Quân cảm thấy thú vị đến cực điểm, nhất là ba người trong khi đối thoại tuy thâm

hiếm nhưng lại không thiếu phần hài hước, khiến nàng cả tối đều cười không ngừng được, tâm tình tốt vô cùng, không muốn để sót một lời nửa câu!

Mãi cho đến khi phải giải quyết nhu cầu sinh lý, nàng mới hết sức luyến tiếc tuyên bố rời đi trận địa hòa lực liên tục, độc dịch khắp nơi này. "Thật có lỗi, em đi phòng hóa trang một chút." (chắc ý chị là WC, tớ cứ giữ nguyên văn vậy)

Vì thế ba người đàn ông tạm thời ngừng bắn, sau khi thấy nàng đứng dậy rời đi hướng phòng hóa trang, Triệu Dục Đàn cùng Tô Tử Luân ăn ý mườì phần liếc mắt nhìn nhau, biết thời cơ bức cung tốt nhất đã đến.

"Chấn Hạo, bộ dạng cô ấy." Sắc mặt nghiêm nghị, Triệu Dục Đàn muốn nói lại thôi, tựa hồ không biết nên nói như thế nào mới tốt.

"Rất giống với Nhạc Nhã!" Ngụy Chấn Hạo trái lại thực thán nhiên hào phóng thay Triệu Dục Đàn tiếp lời. .

"Đúng vậy!" Gật đầu như bầm tỏi, Tô Tử Luân kêu lên: "Cậu có biết khoảnh khắc khi hai người đi vào nhà hàng, chúng tôi sợ tới thiếu chút nữa thì rớt cầm không?"

Nghe vậy, Ngụy Chấn Hạo nở nụ cười. "Yên tâm! Nếu thật rớt cầm, tôi sẽ thay các cậu chi tiền thuốc men." Đáng tiếc không có cơ hội để cho hấn phụ trách, thật sự là rất tiếc nuối.

"Đi chết đi!" Cười mắng, Tô Tử Luân khẩn cấp truy vấn: "Đây rốt cuộc là tại sao? Đừng nói với tôi cậu đem cô ấy làm thế thân a! Ngay cả Liên Nhạc Nhã có ý quay đầu ăn cỏ sau lưng, cậu cũng không có chấp nhận, giải thích như vậy không cách làm cho người khác tin tưởng dù chỉ một chút."

"Tô Tử Luân nói không sai!" Gật đầu phụ họa, Triệu Dục Đàn trong lòng cũng tràn đầy hiếu kỳ cùng nghi hoặc.

Biết hai người bạn tốt là quan tâm chính mình, Ngụy Chấn Hạo giản lược kể với hai người một lượt toàn bộ quá trình từ khi quen biết, kết giao, đến gần đây hấn thẳng thắn tỏ lộ tấm lòng cùng nàng. "Sự tình đại khái chính là như vậy!" Báo cáo xong.

Hai nam nhân nghe xong trợn mắt há hốc mồm, làm sao cũng không dự đoán được giữa hai người bọn họ lại có cả một quá trình như vậy, thậm chí đến bây giờ tên bạn tốt kia còn chưa có làm cho người ta yêu hấn, thật sự là.

"Vô dụng!" Tô Tử Luân hạ kết luận. Thực đúng trọng tâm, nhưng cũng thực khó nghe! Nhìn người bị bình luận là "Vô dụng" nhú mày giận dữ, Triệu Dục Đàn trong lòng thâm đồng ý, nhưng cũng rất thông minh không phát biểu gì, miễn cho đồ thêm dầu vào lửa lại khơi mào chiến tranh.

"Như vậy hiện tại cậu định làm như thế nào?" Nghĩ nghĩ, Tô Tử Luân nhin không được quan tâm hỏi.

Ngẫm lại cũng thực bị thảm, mấy tháng nữa, đứa nhỏ sẽ sinh ra rồi, người ta lại còn không có đáp ứng gả cho Chấn Hạo, thật là khiến người khác muốn thay hấn rơi nước mắt đồng tình.

"Làm sao bây giờ? Mãi thôi!" Ngụy Chấn Hạo tự thân cũng không quá lo lắng, ngược lại như đã định liệu trước nở nụ cười. "Có công mài sắt, có ngày nên kim."

A. Trừ hấn mài ở ngoài, còn có hai vị lão nhân gia giúp đỡ mài nữa! Không sợ.

Thấy hấn tràn đầy tự tin như thế, hai tên bạn xấu cũng không lo lắng nữa, lập tức ba người nhìn nhau, sau đó cười ha ha nâng chén tương kính, chúc hấn theo đuổi vợ có thể sớm ngày thành công.

Nhưng tại thời điểm bọn họ tán dóc nói cười vui vẻ, trước sau không có phát hiện ẩn khuất ở một góc nhà hàng, có một ánh mắt vẫn luôn chăm chú nhìn, đồng thời khi Ônng Mạn Quân đứng dậy rời đi phòng hóa trang, chủ nhân của ánh mắt cũng theo đuôi đi vào.

Trong phòng hóa trang, Ônng Mạn Quân giải quyết nhu cầu sinh lý xong, đang cúi đầu rửa tay ở phía ngoài thì một thanh âm trong trẻo ngọt ngào đột nhiên từ phía sau truyền đến!

"Cô xác định anh ấy là thật sự yêu cô sao?"

Thanh âm này. Là ở nói với nàng sao? Sừng sốt một chút, quay đầu nhìn trái nhìn phải, xác định không có người khác xong, nàng mới chậm rãi xoay người hướng nơi phát ra thanh âm tìm kiếm, đập vào mắt là một gương mặt tương tự với mình, nhưng còn có phần xinh đẹp rạng rỡ hơn.

Ônng Mạn Quân trong nháy mắt hơi hơi hoảng hốt một chút, sau liền lập tức phục hồi tinh thần, về mặt trước sau bình tĩnh, nở nụ cười yếu ớt, giọng điệu nhu hòa trầm tĩnh nói: "Vì sao lại hỏi như vậy?" Nàng không có làm bộ không biết người phụ nữ có diện mạo tương tự mình này là ai, trên thực tế, chỉ cần liếc mắt một cái, nàng liền nhận ra thân phận của đối phương.

Liên Nhạc Nhã! Mối tình đầu của Ngụy Chấn Hạo, cũng là "nguyên mẫu" hấn nhiều năm khó có thể quên được. Khi bị Ngụy Chấn Hạo cự tuyệt, Liên Nhạc Nhã không muốn làm cho chính mình giống như loại phụ nữ cùng đàn ông dây dưa không ngớt, cho nên nàng không có cầu xin, không khóc lóc, lưu cho hấn ấn tượng cuối cùng hoàn mỹ, không hề lưu luyến dứt khoát kiên quyết rời đi.

Nhưng hôm nay, nàng trăm ngàn lần không nghĩ tới chính mình đến nhà hàng này dùng cơm lại gặp Ngụy Chấn Hạo mang theo người phụ nữ có bộ dạng tương tự mình cùng với Triệu Dục Đàn, Tô Tử Luân dùng cơm, trong bữa cơm chuyện trò vui vẻ, hành động thân mật, vừa thấy đã biết quan hệ tuyệt không tầm thường.

Vốn tưởng rằng tình cảm của hai người quả thật đã đi qua, cho nên hẳn mới cự tuyệt nàng, nhưng hôm nay thấy này người phụ nữ bề ngoài tương tự mình như vậy, Liên Nhạc Nhã không khỏi hoang mang.

Xét theo ngũ quan tướng mạo, người phụ nữ trước mắt này rõ ràng chính là thể thân của mình, nhưng nếu là thể thân, vì sao Chấn Hạo lại muốn cự tuyệt "nguyên mẫu" là nàng đây?

Tâm tư trần trọc, trăm mối không có cách giải, Liên Nhạc Nhã tâm tình phức tạp khó có thể hình dung, cho nên vừa rồi mới có thể nhịn không được theo đuôi người kia đi vào phòng hóa trang, thốt lên câu hỏi kỳ thật đã không còn liên quan tới nàng, hơn nữa cũng không có tư cách gì chất vấn. Tuy rằng biết rõ chính mình không có tư cách chất vấn người khác, nhưng là thấy cô gái kia bình tĩnh mà tự tin hỏi lại, lòng háo thắng, ham cạnh tranh giữa phụ nữ với nhau không hiểu vì sao nổi lên, khiến nàng không muốn nhận thua.

"Theo phản ứng của cô, tôi nghĩ cô biết tôi là ai." Che kín nội tâm bối rối, Liên Nhạc Nhã giả bộ trấn định nói: "Nhìn mặt của tôi, chẳng lẽ cô không phát hiện bộ dạng chúng ta quá mức giống nhau sao? Như vậy cô xác định anh ấy là thật sự thích cô sao? Hay chính là. . . ." đến đây cố ý dừng lại không nói, muốn khiến Uông Mạn Quân tự mình miên man suy nghĩ.

"Chính là đem tôi trở thành thể thân của cô sao? Cô muốn nói như vậy, đúng không?"

Trực tiếp giúp Liên Nhạc Nhã đem lời nói xong, Uông Mạn Quân không thấy nàng bị điểm trúng tâm tư thì trên mặt nháy mắt hiện lên vẻ chật vật, vẫn như cũ lấy biểu hiện bình tĩnh đến mức làm người ta bất an mỉm cười nói: "Không quan hệ! Tôi cũng là đem anh ấy làm thể thân của người khác, như vậy không thiếu nợ lẫn nhau, không phải rất tốt sao?"

Dứt lời, cũng không đợi phản ứng của đối phương, Mạn Quân thần sắc không dao động xoay người rời khỏi phòng hóa trang, thẳng một đường trở lại chỗ ngồi xuống.

Chính là trên mặt nàng tuy rằng không gọn chút biểu tình, cũng không có biểu hiện ra cảm xúc hay phản ứng quá lớn, nhưng nụ cười lại biến mất, ánh mắt trước giờ ôn hòa cũng trở nên lãnh đạm.

"Làm sao vậy?" Nhảy bèn nhận thấy nàng phản ứng khác thường, Ngụy Chấn Hạo không nhận được khó hiểu hỏi.

Chăm chú nhìn hẳn thật lâu, Uông Mạn Quân nghĩ đến mới vừa rồi ở trong phòng hóa trang, trong lòng cảm thấy vạn phần là không thoải mái. Nàng biết Liên Nhạc Nhã là cố ý hỏi như vậy, chính là không cam lòng muốn thị uy, muốn khiến cho nàng nghĩ rằng Ngụy Chấn Hạo vẫn yêu cô ta, còn mình chẳng qua là cái thể thân. Trên thực tế, nàng đúng là thể thân, nhưng đó là chuyện đã qua, nàng bây giờ rất rõ ràng, Ngụy Chấn Hạo thích là mình, yêu cũng là mình, cùng Liên Nhạc Nhã không hề có quan hệ, nhưng vì sao khi nghe thấy cái loại ngôn từ khiêu khích thị uy này, nàng lại cảm thấy mất hứng như vậy?

". . . đương nhiên muốn tiếp tục quần lấy rồi, chẳng lẽ để phụ nữ khác tha đi sao, thật lãng phí!"

Bỗng dung, lời nói của Mai muội chợt hiện lên trong đầu, khiến nàng trong lòng không thoải mái, tức giận đến mất đi lý trí, xúc động thốt ra! "Chúng ta kết hôn đi!"

"Kết hôn?"

"Kết hôn?"

"Kết hôn?"

Ba người đàn ông đồng thanh hô to, sau đó trong lúc nàng còn đang hoảng sợ không hiểu mình làm sao lại nói ra lời này, trước khi nàng kịp sửa miệng, Triệu Dục Đan cùng Tô Tử Luân đã muốn thay bạn tốt cao giọng hoan hô, còn Ngụy Chấn Hạo cũng chớp lấy thời cơ hiếm có nhanh chóng gật đầu đáp ứng!

"Tốt, anh chấp nhận lời cầu hôn của em!" (^ ặc anh bừa quá)

A! Không, tại sao lại biến thành nàng chủ động cầu hôn chứ?

Bùm mặt, Uông Mạn Quân âm thầm rên rỉ.

Về phần ba người đàn ông, tuy rằng không biết rõ vì sao nàng chỉ đi phòng hóa trang một chuyến trở ra, lại đột nhiên từ không muốn kết hôn thành chủ động cầu hôn, nhưng. nặc kệ nàng là làm sao, nay cho dù muốn đổi ý, cũng đã không kịp nữa rồi! Ba người liếc mắt nhìn nhau một cái, trên mặt đều lộ vẻ giảo hoạt tươi cười, giơ lên cao ly rượu tiếp tục hoan hô chúc mừng.

A. Quả nhiên ứng nghiệm một câu châm ngôn!

Kết hôn, là cần xúc động. (^ không biết nói sao nữa)

Chương 10

Giữa trưa ngày hè, tiếng chim hót, côn trùng kêu vang khắp nơi, gió mát hiu hiu thổi, trong một ngôi nhà nhỏ hai tầng, một đôi vợ chồng già về hưu đang nằm trên ghế dài hóng mát, phía đầu hèm cách đó không xa, có ba bóng dáng hai lớn một nhỏ đang chậm rãi đi tới.

Chỉ thấy bọn họ càng đi càng gần, càng đi càng gần. Đột nhiên, bóng dáng nho nhỏ nhìn thấy đôi vợ chồng già đang nằm trên ghế dài ngủ gật, thoáng chốc giẫy khởi bàn tay cha mẹ, một đường vừa chạy vừa nhảy nhót kêu lên!

"Ông nội, bà nội, con tới chơi với ông bà này. Ông nội. Bà nội."

Tiếng trẻ con vui mừng kêu vang trời, khiến chim trên cành giật mình bay mất, cũng thức tỉnh đôi vợ chồng già đang ngủ gật.

"Bạn già. Bạn già. cháu trai đáng yêu của chúng ta tới rồi sao." Ông lão từ trên ghế đứng lên đầu tiên, vội vàng tìm kính lão đeo vào để nhìn cho rõ ràng, đôi tay sờ tới sờ lui làm sao cũng không tìm thấy cặp kính đang gài trên chính đầu của mình. (^ ^)

"Ai nha, đúng là cả nhà Mạn Quân ba người đến thăm chúng ta." Bà lão vui mừng kêu đồng thời thuận tay đem kính lão trên đầu chồng lấy xuống cho ông.

"Ông nội! Con nhớ... ông quá." Thân hình nho nhỏ hét chói tai lao vào trong lòng ông nội.

"Bà nội! Con cũng nhớ... bà quá." Tiếp tục hét chói tai nhào vào lòng bà nội.

"Hào hào, bà nội cũng nhớ cháu lắm." Ôm chặt bé trai đáng yêu khéo miệng trong lòng, bà lão cười híp cả mắt, cả buổi luyến tiếc không muốn buông tay.

"Bạn già, cũng nên đến phiên tôi ôm chứ." Rốt cục cũng mang được kính lão, ông lão kháng nghị, thuận tiện tranh thủ tình cảm của cháu ngoan. "Tiểu Tân thật không công bằng, mới ôm ông nội một cái, lại ôm bà nội lâu như vậy."

"Con đâu có!" Bé trai không để cho người khác đổ tội, lập tức xoay người cấp cho ông nội thân yêu một cái ôm thật thật lâu.

"Hừ — ông vậy mà lại bày mưu lừa trẻ con, không xấu hổ sao?" Mất đi ôm ấp của cháu yêu, bà lão không nể mặt, cũng chớp thời cơ đoạt lại thân thể mềm mại, nhỏ nhắn của cháu trai.

"Đến tôi! Bạn già, bà đừng ghen tị nữa."

"Ông nói ai ghen tị."

"Còn không phải là bà à."

"Đôi mắt mờ của ông thấy tôi ghen tị lúc nào."

Dưới mái hiên, hai lão nhân gia vì cướp đoạt ôm ấp của cháu trai, lại thành ra đấu khẩu; hai người lớn chậm rãi đi đến, thấy hai người già vì quyết định ai ôm cháu mà làm rùm beng lên, lập tức không hẹn mà cùng nở nụ cười.

"Cha, mẹ, chúng con đã trở lại!"

"Cha nuôi, mẹ nuôi, chúng con tới thăm hai người đây, "

Hai vợ chồng đồng thời chào hỏi, bất quá cũng không gây được chú ý nhiều lắm.

"Hào hào, trở về là tốt rồi." Ông lão quay đầu, ôm chặt cháu trai trong lòng tiếp tục đấu võ mồm. "Hai con mắt tôi đều nhìn thấy, chính là ghen tị."

"Nhìn được thì đã tốt." Bà lão không yên lòng vừa lên tiếng trả lời, vừa nghĩ làm như thế nào để kéo được cháu trai trở lại trong lòng mình, cũng không quên bác bỏ, "Ông cũng không nghĩ xem không có kính mắt, cái gì cũng đều nhìn không thấy, lại còn nói có thể thấy tôi ghen tị."

"Hừ! Bà chính là ghen tị trắng trợn."

"Tôi thêm vào ghen tị với ông., cháu ngoan, lại đây cho bà nội xem con có cao lên hay không."

"Có cao hay không, ông nội cũng xem được. Chà! Thật sự là có cao lên."

"Có cao lên ẹ?" Đứa nhỏ hưng phấn kêu vui mừng.

"Có, cao như đại thụ vậy."

"Oa! Con giỏi quá! Cao như đại thụ."

Gió mát hiu hiu, chỉ thấy hai già một nhỏ thì thầm với nhau, ông bà với cháu đã mấy tháng không gặp nên rất vui vẻ, mà một bên đôi vợ chồng bị vắng vẻ ôm eo nhìn nhau cười, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Thế Thân Thì Có Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.